

BURMESE
CLASSIC
.COM

ကဲ-----
ချစ်သူရေ
ကျွန်မတို့တစ်တွေလည်း
အချစ်ကပေးတ
ခွန်အားတွေကို
မယူကြစို့နော်။

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မေပုလဲဦး

အချစ်ကပေးသောခွန်အားများ

၂၀၀၇

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး
 ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
 အချစ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြင်ပါဒိများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို မဟုတ်ယုတ်ပျက် ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် မဟုတ်ယုတ်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုရင့်လှအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ငွေကြေးစီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဂန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ ဖိတ်ခေါ်နှင့် အကျင့်စားရိုက္ကပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ ပပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်တက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး

အချစ်ကြောင့်ပေါ့...

ကျိန်စာသင့်ပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ စနိုးဝိုက် မင်းသမီးလေး နိုးထလာလာခဲ့ရတယ်။

အချစ်ကြောင့်ပေါ့...

မင်းနန္ဒာ မင်းသားလေးဟာ မွေ့နှိန်း မင်းသမီးလေး ရှိရာသို့ မြစ်ကူးချောင်းခြား မကြောက်မလန့် သွားခဲ့ရတယ်။

အချစ်ကြောင့်ပေါ့...

ကမ္ဘာ့သမိုင်းမှာ ထီးနန်းကိုတောင် စွန့်ခွာရတဲ့ ဘုရင်တွေ အများကြီးရှိခဲ့တယ်။ အချစ်ဟာ ခွန်အားများစွာကို ဖြစ်စေနိုင်တယ်။

သိန်းမင်းစာပေ

မေပုလဲဦး

ကဲ...

ချစ်သူရေ...

ကျွန်မတို့ တစ်တွေလဲ

အချစ်ကပေးတဲ့ ခွန်အားတွေကို

ခံယူကြစို့နော်...

အခန်း (၁)

“နွေ”

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

“နွေ”

အခန်းတံခါး ခေါက်နေတာမို့ နွေက အဝတ်လဲရင်းက

နေ ပြန်အော်တော့တာ။

“ပြီးတော့မယ်ဟေ့ ခဏလေး”

အပြင်ကလည်း ပြန်အော်တော့တာ။

“မြန်မြန်လုပ်ပါဟ ရုပ်ရှင်ရိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

အင်္ကျီလက်ရှည်ပေါ်ကနေ ဂျင်းကုတ်ထူတူကို ထပ်ထပ်

သိန်းမင်းစာပေ

သိန်းမင်းစာပေ

နေရင်း နွေက ခပ်စွာစွာလေး ပြန်အော်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့... မိန်ကလေးဆိုတာ နှင်တို့ ယောက်ျားလေးတွေ လို ဖြစ်သလိုနေလို့ မရဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပြင်ရတယ် ဟဲ့၊ နင်းကန်အော်မနေနဲ့”

နွေအော်တော့ အပြင်က တိတ်သွားသည်။

ဒီကောင် သက်ပိုင်က အော်နိုင်မှ တန်ရာကျတာ။ သူဟောက်တာကိုများ ငြိမ်ခံနေလို့ကတော့လား၊ မပြီးနိုင်အောင် ဟောက်နေတတ်တာပါ။

နွေကတော့ နည်းနည်းမှ မခံပါ။ အခုတောင် ကိုယ့် ကိစ္စရှိလို့ ခံနေတာပါနော်။ မဟုတ်လို့ကတော့လား နွေက စကားလေး တစ်ခွန်းတောင် တင်စီးခံတာမဟုတ်။

နွေနဲ့ သက်ပိုင်က မတည့်အတူနေ စစ်စစ်တွေပါ။ မသိတဲ့သူတွေကတော့ နွေနဲ့သက်ပိုင်ကို မောင်နှမအရင်း တွေလို့ပဲ ထင်ကြသည်။

တကယ်တော့ နွေတို့နှစ်ယောက်က သူစိမ်းတွေပါ။ နွေ့ မေမေ ဒေါ်နင်းဆီနဲ့ သက်ပိုင်ရဲ့ ဖေဖေ ဦးကျော်သက်က

သိန်းမင်းစာပေ

နွေနဲ့သက်ပိုင်တို့ ဆယ်နှစ်အရွယ်လောက်မှာ လက်ထပ် ခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။

ပြောရရင်တော့လည်း တော်တော်ရုပ်တဲ့ကိစ္စပါ။ နွေ့ မေမေနဲ့ သက်ပိုင် ဖေဖေက ငယ်ချစ်ဦးတွေတဲ့၊ အခြေအနေ မပေးလို့ ဝေးခဲ့ရတာတဲ့၊ ကံဇာတ်ဆရာရဲ့ အသိုကျ ချစ်တဲ့ သူတွေနဲ့ဝေးပြီး မချစ်မနှစ်သက် သူတွေနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ကြရ တာတဲ့လေ။

ဒါပေမဲ့ ပေါင်းဆုံဖို့ ကံကရှိနေသေးတော့ နွေ့ ဖေဖေက နွေ့ ငါးနှစ် သမီးလေးမှာ ဆုံးပါးသွားခဲ့သလို၊ သက်ပိုင်ရဲ့ ဖေဖေကလည်း သက်ပိုင် သုံးနှစ်သားမှာပဲ ဆုံးခဲ့သည်။

ဒီတော့ နွေ့မေမေနဲ့ သက်ပိုင်ဖေဖေ ပြန်တွေ့တဲ့ အချိန်မှာ လက်ထပ်ဖြစ်သွားတာပေါ့။

အဲဒီတုန်းက နွေ့က ကိုးနှစ်ပဲရှိသေးတာ။ မြစ်ကြီးနားက အိမ်ကို ရောင်းခဲ့ပြီး မေမေနဲ့အတူတူ ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာခဲ့ တာ။ ဘာမှန်းမသိဘဲ နွေ့မှာ ပျော်လိုက်ရတာ။

ရန်ကုန်ရောက်တော့ သက်ပိုင်တို့ရဲ့ တိုက်အိမ်လှလှ

သိန်းမင်းစာပေ

ကြီးဆီကို ကားလှလှကြီးနဲ့ လာခဲ့ရတာမို့ နွေ့မှာ ပျော်လို့မဆုံး။
 နောက်မှ မေမေ ယောက်ျားယူလိုက်ပြီ ဆိုတာကိုသိပြီး
 နွေ့ ငိုခဲ့ရတာပါ။ ဒယ်ဒီကတော့ မေမေ အပေါ်မှာရော နွေ့
 အပေါ်မှာပါ အရမ်းကောင်းပါသည်။ မေမေ ဘဝပြည့်စုံ
 ချမ်းသာစွာနဲ့ နေရသလို နွေ့ ဘဝလေးလည်း အပူအပင်မရှိ
 ပြီးပြည့်စုံခဲ့ရသည်။

ဒယ်ဒီက နွေ့ကို သမီးအရင်းလေးလို ချစ်ခဲ့သလို
 မေမေကလည်း သက်ပိုင်ကို သားအရင်းလိုပဲ ချစ်ခဲ့တာမို့
 နွေ့တို့မိသားစုလေးမှာ အိမ်တွင်းရေး ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာမှ
 မရှိခဲ့ပါ။

နွေ့နဲ့သက်ပိုင် ခဏခဏ ရန်ဖြစ်တတ်တဲ့ ကိစ္စက
 လွဲရင် ပေါ့လေ။ နွေ့နဲ့ သက်ပိုင်က မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး
 ဆယ်မိနစ်ပြည့်အောင်တောင် နေလို့ရတာမဟုတ်။

စကားကောင်းကောင်း ပြောနေရင်း ငြင်းစရာတစ်ခု
 ဖြစ်လာတာနဲ့ ရန်ထဖြစ်တတ်တာပါ။ နောက်ဆုံး TVတစ်
 လုံးတည်းကို နှစ်ယောက် ကြည့်လို့မရအောင် ဆိုးကြပါသည်။

သိန်းမင်းစာပေ

နွေ့က ဒီကားကြည့်ရင် သက်ပိုင်က ဟိုကားကြည့်မယ်
 လို့ ထလုပ်တတ်သည်။ ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တည့်နိုင်မှာ
 တဲ့လဲ။

နွေ့ကိုဆို သက်ပိုင်က စလိုက်နောက်လိုက်တာလည်း
 အလွန်ပါ။ နွေ့များအလှပြင်ထားရင်

“လှလဲမလှဘဲနဲ့ အလကားလို့ ပြောတတ်သလို”

“ဟာ...နွေ့က မပြင်ဆင်ဘဲနေရင် မလှဘူးလို့ ထင်ရ
 ပေမယ့် ပြင်လဲပြင်လိုက်ရော ကြောက်စရာကြီးဗျာ”

လို့လည်း ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ ပြောတတ်သေးသည်။

ဒါကြောင့်ပဲ သက်ပိုင်ကို နွေ့က ခပ်ဝေးဝေးနေတာပါ။
 ဒီနေ့တော့ နွေ့မှာ ကိစ္စရှိနေသည်။ အိမ်မှာ လူကြီးတွေ
 မရှိပါ။ လူကြီးတွေ အလစ်မှာ နွေ့က ဆိုင်ကယ်စီး သင်ချင်
 သည်။

နွေ့ကို သင်ပေးနိုင်တာ သက်ပိုင်ပဲရှိသည်။ ဒါကြောင့်ပဲ
 ဒီကောင်ကို သည်းခံနေရတာပါ။ သက်ပိုင်ကလည်း သူသာပြီ
 ဆိုတာနဲ့ နွေ့ကို ဟိန်းဟောက်နေတော့တာ။

သိန်းမင်းစာပေ

အဝတ်တွေ ဝတ်ပြီးတော့ နွေက မှန်ထဲမှာ ကြည့်လိုက်
သည်။

“အားပါး...ဒီလိုဝတ်လဲ လှတာပါပဲလား။”

“နွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသံထွက်ပြီး ချီးမွမ်းလိုက်
တော့တာ”

နွေ ဘာသာနွေ သိတာပေါ့။ နွေ တကယ်လှတာပါ။
နွေ အလှက ဆွဲဆောင်မှုဖြင့်တဲ့အလှ။ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိ
အောင် ပြုံးပြည့်စုံတဲ့အလှ။ လူတကာ ငေးယူရလောက်တဲ့
အလှ ဖြစ်သည်။

နွေ အရပ်က ငါးပေခြောက်လက်မ ရှိသည်။ မိန်းက
လေးတွေထဲမှာတော့ အတော်မြင့်တဲ့ အရပ်ပါ။

အရပ်အမောင်းနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း
နွေ ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ခါးသေးရင်ချိုပြီး ပေါင်တံရှည်ရှည်နဲ့
နွေ အချိုးအဆစ်က အနောက်တိုင်းဆန်ချင်သည်။

နွေ အသားက ဝါဝင်းစိုပြည်တဲ့ အသားအရေမျိုးပါ။
ဖြူဖွေးနေတာကြီးလည်းမဟုတ်။ အဝါဖက်လှနေတဲ့ အသား

ရောင်ဖြစ်သည်။

နွေ ဆံပင်တွေက မည်းနက်ပြောင်လက်ပြီး ကောက်
သားအနည်းငယ် ရှိနေတာမို့ ခပ်မြင့်မြင့်လေး ချည်ထားရင်
အရမ်းလိုက်ဖက် ကြည့်ကောင်းသည်။

နွေ မျက်နှာလေးကလည်း အနောက်တိုင်းဆန်ဆန်
လှတာပါ။ နှာခေါင်းချွန်ချွန်နဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးက
နွေ ရဲ့ ထက်မြက်မှုကို ဖော်ပြနေသည်။

ကြည့်လင်တောက်ပတဲ့ နွေ မျက်လုံးလှလှတွေက နွေ
အလှကိုပိုပြီး ထင်ရှားစေတော့တာ။

စကားပြောတဲ့ဟန်၊ ပြုံးရယ်တဲ့ဟန်၊ လမ်းလျှောက်တဲ့
ဟန်အားလုံးက အဆင်ပြေပြေနဲ့ ကြည့်ကောင်းနေတာမို့
ဘယ်နေရာမှာမဆို နွေက ထင်ပေါ်နေတတ်သည်။ နွေ
အလှက ဘယ်သူနဲ့မှ ရောနှောမသွားဘဲ ရှင်းလင်းပေါ်လွင်
နေတတ်သည်။

နဂိုနေလှလွန်းတဲ့ နွေက ဘာကိုပဲ ဝတ်ဝတ်ကြည့်လို့
လှနေတော့တာ။ အခုလည်း ဆိုင်ကယ်စီးသင်မှာမို့

ဘောင်းဘီရယ်၊ လည်းပင်းခေါက်ထားတဲ့ စပိုရှပ်အင်္ကျီ
အနီရဲ့ရဲရယ်၊ အဲဒီအပေါ်ကမှ ဂျင်းကုတ်ရယ်ကို ထပ်ဝတ်ပြီး
ဆံပင်ရှည်ပျော့ ခွေခွေလေးကို ခပ်မြင့်မြင့်လေး ချည်နှောင်ထား
ရုံလေးနဲ့ကိုပဲ နွေက လှလွန်းနေတာပါ။

မှန်ထဲက ပုံရိပ်ကို ကျေနပ်အောင် ကြည့်ပြီးမှ နွေက
အခန်းထဲကနေ ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။

* * *

အခန်း (၂)

“ဟာ”

ရင်ထဲက အာမေဇိုတ်အသံနဲ့အတူပဲ သက်ပိုင် လက်ထဲ
က ဇစ်ပိုမီးခြစ်လေးပါ လွတ်ကျသွားရတော့သည်။

အခုတလော သူဘာတွေဖြစ်နေမှန်း မသိပါ။ နွေ့ကို
ရုတ်တရက်တွေ့ရတိုင်း အလန့်တကြားတွေချည်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်
သွားရတာ အတော်ဆိုးသည်။

ထိတ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရတာမျိုး ဒိုင်းခနဲ ရင်ခုန်သွားရ
တာမျိုး လက်ထဲက ပစ္စည်းတွေ လွတ်ကျသွားရတာမျိုးတွေ
ဖြစ်နေတတ်တာ ဘာကြောင့်လဲလို့ သက်ပိုင်က စဉ်းစားလိုက်

သိန်းမင်းစာပေ

မရပါ။

နွေ့ကို ခုမှတွေ့ဖူးတာလည်း မဟုတ်။ အတူတူနေလာ တာတောင် ဆံယ်နှစ်လောက် ရှိနေမှာပဲ။

“ဟိတ်...နင် ဆေးလိပ်ခိုးသောက်နေတာ မဟုတ်လား။”

နွေ့က သူ့ကို ခါးလေးထောက် မျက်မှောင်လေးကျပြီး မမစတိုင်လ်နဲ့ မေးနေတာပါ။ နွေ့ကို သတိလက်လွတ် ငေးကြည့်မိတော့မလို ဖြစ်သွားပြီးမှ သက်ပိုင်က သူ့ကိုယ်သူ မနည်းကြီး ပြန်ထိန်းလိုက်ရတော့တာ။

“မသောက်ပါဘူး။”

“အမယ် မီးခြစ်တစ်လုံးလုံး နှင့် လက်ထဲရောက်နေတာ ဆေးလိပ်မသောက်ရင် ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မီးခြစ်ကိုတိုင်း ဆေးလိပ်သောက်ရမှာလား။”

“နင့်ကို ဒယ်ဒီနဲ့ တိုင်ပြောမယ်”

“တိုင်လေ တိုင်ပေါ့၊ ငါလဲ ခုပဲဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ နွေ့၊

ငါ နင့်ကို ဆိုင်ကယ်စီး မသင်ပေးမတော့ဘူး

သူဒီလိုပြောတော့ နွေ့က လျော့သွားသည်။

“ဘာလဲ ငါမတိုင်ရင် နင် သင်ပေးမှာလား။”

“အေး။”

“အိုကေ...ဒါဆိုမတိုင်တော့ဘူး လာ...သွားစို့။”

နွေ့က သူ့ကို အတင်းပဲ ဆွဲခေါ်တော့တာ။

ဒီကောင်မလေး ဆိုင်ကယ်စီး သင်ခိုင်းနေတာ ကြာပါ ပြီ။ နွေ့ ဆိုင်ကယ်စီးမှာကို စိတ်မချလို့ပဲ သူက သင်မပေး ခဲ့တာ။

ဒီအတိုင်းတောင်မှပဲ ထင်ပေါ်လွန်း ပေါ်ပြုလာဖြစ်နေ တာမို့ ဆိုင်ကယ်ဟာ ထပ်စီးလိုက်ရင်တော့လား ယောက်ျား တွေ ရူးကြတော့မှာပါ။

ခုတလော သူ့စိတ်တွေ ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိတော့၊ နွေ့ကို ကောင်လေးတွေ ပိုင်းကြည့်ကြရင် သူ့ရင်ထဲမှာ ပူ လောင်နေရမည်။

သူငယ်ချင်းတွေကနောက်ပြောင်ပြီး သူ့ကိုရွှေယောက်ဖ လို့ခေါ်ရင် ခေါ်တဲ့ပါးစပ်ကို သွားတွေကျွတ်အောင် ဆွဲထိုး ပစ်ချင်မိသည်။

“မင်း ညီမလေး အရမ်းလှတာပဲကွာ” လို့ပြောရင် ရန်ဖြစ်ချင်မိခဲ့သည်။ အင်း...သူတော့ တစ်ခုခုဖြစ်နေပါပြီ။

နွေကတော့ ကလေးတုန်းက ပုံစံအတိုင်း မပြောင်းလဲဘဲ သူ့ကိုဆက်ဆံနေတာပါ။ နွေဘက်က ဘာမှထူးခြားပုံမရ။ ဘာမှလည်း အပြောင်းအလဲမရှိ။ သူနဲ့ ဘက်နှာချင်းဆိုင်တာနဲ့ ငြင်းခုံမည်၊ ရန်ဖြစ်မည်။

သူမလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သူ့ကိုအောင်သွယ် ပေးမည် ဒါပါပဲ။ နွေစိတ်ထဲမှာ သူ့ကို တကယ့်မောင်နှမ တွေလိုပဲ သဘောထားနေသလား။

ဒီလိုတွေးမိတိုင်း သက်ပိုင်က သက်ပြင်းတွေချည်းပဲ ချနေမိတော့တာပါ။

နွေ့နာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်းပါ နွေခေါင်ခေါင်တဲ့။ နွေ့အလှကလည်း ဆန်းကြယ်ပါသည်။ နောက် နွေ့ စရိုက်ကလည်း လျှို့ဝှက်ဆန်းကျယ် လွန်းပြန်သည်။

နွေ့ခေါင်ခေါင်က လှပသလောက် တော်တော်ဆိုပြီး တော်တော် ဘရုတ်သုတ်ခနိုင်းတဲ့ ကောင်မလေးပါ။ အလျင်က

သိန်းမင်းစာပေ

နွေ့အပေါ်မှာ သူက ဘာသိဘာသာပါပဲ။ အခုတလောမှ နွေ့နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ အရာရာကို ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် အမှတ်ရနေ သတိပြုနေမိတာဖြစ်သည်။

“သက်ပိုင် သွားမယ်လေ”

နွေ့ပြောတော့မှ သူက အတွေးတွေက သိမ်းဆည်း လိုက်ရသည်။ တကယ်တော့ အလျင်ကသာ နွေ့့ကို ဆန့်ကျင် ပြီး ထော်လော်ကန့်လန့်တွေ လုပ်ခဲ့တာဖြစ်ပေမဲ့ အခုတလော တော့ သူမလေးကို သူလုံးဝ မလွန်ဆန်နိုင်ပါ။

သူတော့ ထူးဆန်းထွေလာတဲ့ ဘဝစုံခု ဖြစ်နေတာ သေချာပါပြီ။ အခုလည်း နွေ့့အတူ ကားဂိုထောင်ဘက်ကို ဆိုင်ကယ်စီး သင်ပေးဖို့အတွက်တော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ မဝံ့မရဲ။

“အတန်းထဲက ချောစုဆိုတဲ့ မိန်းမ အကြားသန်လွန်းလို့ ကျောင်းမပြီးခင်မှာ အဲဒီမိန်းမနဲ့ ဆိုင်ကယ်ပြိုင်စီးချင်တာ သက်ပိုင်”

“နင်ကလဲဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ သူက နင့်ကိုဘာတွေ ကြားနေလို့လဲ”

သိန်းမင်းစာပေ

ရွှေက မျက်နှာလှလှလေးကို ရှုံ့မဲ့ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ကြားတာမှ အလွန်ပဲ၊ သူက လေးတန်းလောက်က တည်းက ဆိုင်ကယ်စီးတာတဲ့၊ မြန်မာနိုင်ငံက မိန်းမလေးတွေထဲမှာ တော့ သူဆိုင်ကယ်မောင်းတာ အတော်ဆုံးပဲ ဖြစ်မှာတဲ့။ သူ အခုစီးနေတဲ့ ဆိုင်ကယ်ကြီးကို မိန်းမတွေ စီးနိုင်ဖို့မပြောနဲ့ တော်ရုံယောကျ်ားတောင် မစီးနိုင်ဘူးတဲ့”

“နေပါဦး သူစီးနိုင်တာ ဘယ်လိုဆိုင်ကယ် မျိုးမို့လို့လဲ နေ့”

“နင့် ဆိုင်ကယ်လိုမျိုးပဲလေ”

သက်ပိုင်က ရွှေ့ကို ကလိချင်တာမို့ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်ဟ၊ ဒီဆိုင်ကယ်မျိုးက စီးရခက် တာတော့ အမှန်ပဲ၊ နင့်သူငယ်ချင်း မဆိုးဘူး”

သူ့စကားကြောင့် ရွှေက ဆတ်ဆတ်ခါတုံ့ပြန်သည်။

“အိုး...အဲဒါကြောင့် စီးပြချင်တာပေါ့၊ ဒီမှာ ငါမလုပ် နိုင်တာ ဘာမှမရှိဘူး သက်ပိုင်၊ ဟွန်း- လေယာဉ်ပျံတောင် မောင်းပြလိုက်ချင်သေးတာ”

သိန်းမင်းစာပေ

“ဟာ...မလုပ်ပါနဲ့ဟာ စိတ်လျှော့စိတ်လျှော့၊ တော်ကြာ နင် လေယာဉ်နဲ့ ကျောင်းတက်ရင် ကျောင်းမှာ လေယာဉ်ကွင်း ပါ ထည့်ဆောက်ပေးရတော့မှာပေါ့”

“သက်ပိုင်”

ရွှေကတော့ တအားကုန်းအော်နေတော့ သူက နေ ဒေါသထွက်မယ့် စကားနဲ့ ထပ်စမိသည်။

“ရူး...ရွှေခေါင်ခေါင်ကို မိုးကြိုးပစ်ချ လိုက်သလိုမျိုး မအော်စမ်းပါနဲ့ဟာ”

“သက်ပိုင်နော်”

ရွှေ့နာမည်က ရွှေခေါင်ခေါင် ဖြစ်နေတာမို့ သက်ပိုင် ပြောတဲ့စကားကို ရွှေ့က ဒေါသတွေထွက်လာရတော့တာ။

“နင်က နင့်သူငယ်ချင်းကို လိုက်ပြိုင်နေတာလား နေ့၊ အဲဒီလိုဆိုင်ရင်တော့ မသင်ပါနဲ့တော့၊ သင်ပေးရတာလဲ ပင်ပန်းတယ်၊ သင့်ရမယ့် နင်လဲ ပင်ပန်းတယ်၊ ချော်လဲရင်လဲ ဒူးတွေ စုတ်ပြတ်သတ် သွားလိမ့်မယ်”

“ရတယ်လေ နင်မသင်ပေးရင်လဲရတယ်၊ ဟိုဘက်ခြံက”

သိန်းမင်းစာပေ

ကိုမောင့်ကို သင်ခိုင်းလိုက်မယ် ဟုတ်လား”

နွေက တမင်ပဲ ပြောလိုက်တာပါ။ အဲဒီ ကိုမောင်ဆို တာက နွေ့ကို အသေရရ အရှင်ရရ ကြိုက်နေတဲ့သူပေါ့။ သက်ပိုင်နဲ့လည်း နည်းနည်းမှ တည်တာမဟုတ်။ နွေကသာ ခိုင်းရင် အဲဒီလူက ငရဲပြည်က ငရဲပန်းကိုတောင် သွားရှူးပေး မယ့်သူပါ။

နွေကတော့ လုံးဝကြည့်မရပါ။ ဒါပေမဲ့ သက်ပိုင်ကို တမင်ပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။ ပြောပြီးတာနဲ့ နွေက လှည့် ထွက်လာပြလိုက်သည်။

နွေ့ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်း မပြည့်ခင်မှာပဲ သက်ပိုင်က အလျော့ပေးတော့တာ။

“ဟေ့...လာ...လာ ငါပဲ သင်ပေးပါ့မယ်၊ ဟိုကောင် မျက်နှာရှူးနဲ့ သွားမပတ်သတ်စမ်းပါနဲ့ဟာ၊ နင်တို့မိန်းမတွေ တော်တော်ပဲဆိုတယ်၊ ကိုယ်က ပြန်ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်ကို ကြိုက်နေတဲ့ ယောက်ျားလေးကိုလဲ အရောတံဝင်နေ တာပဲလား”

သိန်းမင်းစာပေ

“အမာ...ပြန်မကြိုက်နိုင်ပါဘူးလို့ နင်က ထင်နေလို့ လား အဟင်...ဟင်”

“ဘာလဲ နင်က အဲဒီကောင်ကို ပြန်ကြိုက်မလို့လား နွေ့”

“ဒါပေါ့ ကြိုက်သင့်ရင် ကြိုက်ရမှာပဲ၊ စကားပုံတောင် ရှိတယ်လေ။ ရည်းစားတစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက် တဲ့။

သက်ပိုင် မျက်နှာကြီးက နီရဲသွားတော့တာ။ နွေက တမင်ပဲ ပြောပစ်လိုက်သည်။

“လာ...လာ အဲဒီကောင်နဲ့တော့ သွားမပတ်သက်စမ်း ပါနဲ့၊ ငါပဲ သင်ပေးပါ့မယ်”

“အဲဒီလိုလုပ်ပါ သက်ပိုင်ရဲ့၊ ဈေးမကိုင်စမ်းပါနဲ့ဟာ”

“နင့်ကို တစ်နေ့တခြား ကြည့်လို့မရတော့ဘူး နွေ့”

“ကြည့်မရရင်လဲ မကြည့်နဲ့ပေါ့”

ကိုယ်က လိုအပ်နေတာတောင်မှ နွေကလည်း အလျော့ မပေးနိုင်တော့ ခက်သည်။

သိန်းမင်းစာပေ

ဒီလိုနဲ့ပဲ မတည့်တဲ့ နွေတို့နှစ်ယောက်က ဆိုင်ကယ် တစ်စီးနဲ့ ထွက်လာခဲ့တော့တာ။

သက်ပိုင်က ရှေ့ကနေမောင်းပြီး နွေက နောက်ကနေ ခွထိုင်စီးတော့ နွေ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားရသည်။ တကယ်ဆို သူ့စိမ်းတွေပဲ မဟုတ်လား၊ လူမှုရေးအရသာ မောင်နှမလိုပြောနေတာလေ၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူတူ နေခဲ့တာတော့ မှန်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သွေးမတော် သားမစပ်တာက သွေးမတော် သားမစပ်တာပဲလေ။

အတွေးနဲ့ နွေက တွန့်ဆုတ်သွားရတော့တာ။

“နွေ...”

“ဟင်...”

“ဘယ်နေရမှာ သင်မှာလဲ၊ လူရှင်မှ ဖြစ်မှာနော်”

“တော်ပြီဟာ မသင်တော့ဘူး”

နွေက ချက်ချင်းပဲ ပြောင်းလဲလိုက်ရတော့သည်။ အိမ်မှာထဲက ဒီလိုတွေးမိဖို့ ကောင်းတာပါ။

“ဘာလဲ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးလို့လား”

သိန်းမင်းစာပေ

“မဟုတ်ပါဘူး”
“အဟွန်း...ငါသိပါတယ် နင် စိတ်ဆိုးသွားတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဆိုနေ ငါ့ဘာသာငါ မသင်ချင်တော့တာ၊ အိမ်ပြန်မယ်”

ခုမှပဲ သက်ပိုင်ကလည်း ချက်ချင်း အလျော့မပေးဘဲ နွေကို ဆိုင်ကယ်စီး အတင်းပဲ သင်ပေးတော့သည်။

“ကဲပါ...နင် မနာအောင် ငါ သင်ပေးပါ့မယ် စိတ်ချ”
ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်လိုက်ပြီး သက်ပိုင်က ပြောတော့ နွေမှာ ငြင်းမိသည်။

“ရပြီ ငါတကယ် မသင်ချင်တော့တာ၊ နင့်ကိုစိတ်ဆိုးလို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ မသင်ချင်တော့တာလဲ နွေ”
ဒီလိုဆိုတော့လည်း နွေက အကြောင်းပြချက်ပေးဖို့ ခက်နေပြန်သည်။

“နင်နဲ့ ငါနဲ့က သူ့စိမ်းတွေ ဒီလောက် နီးနီးကပ်ကပ်”

သိန်းမင်းစာပေ

နေလို့ မကောင်းပါဘူး” လို့ ပြောလို့ရော ကောင်းပါ့မလား။
ဒီတော့ နွေကံ အကြောင်းပြချက်တစ်ခု ရှာဖွေပေး
လိုက်တော့သည်။

“ငါ ခေါင်းကိုက်နေလို့ဟာ”

“နင့်ဟာကလဲ ကောက်ခါငင်ခါနဲ့ပါလား”

“ဟဲ့...ခေါင်းကိုက်တာပဲ ကိုက်ချင်တဲ့အချိန် ထကိုက်
မှာပေါ့”

နွေက ဘုပြောလိုက်တော့မှပဲ သက်ပိုင်က ငြိမ်သွား
သည်။

“ဆိုင်ကယ်စီး မသင်ချင်ရင်လဲ ဘယ်သွားမလဲ နွေ၊
ဘာစားမလဲ”

ထွက်လာပြီးမှ ချက်ချင်းကြီးပဲ အိမ်ပြန်ပို့ခိုင်းရင်လဲ
မကောင်းပါဘူးနော်၊ သက်ပိုင်က သူ့ဘာသာသူ ပုံမှန်အတိုင်း
နေနေတာပဲ မဟုတ်လား။

နွေကသာ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် စိတ်ထဲမှာ မသိမသန်
ကြီး ဖြစ်သွားရတာလေ၊ ဒါကြောင့် အတင်းပဲ ပြန်မယ်လို့

မပြောတော့ဘဲ တစ်ခုခုစားဖို့ နွေက သဘောတူလိုက်ရတော့
သည်။

“နင်...စားချင်တာစားလေ၊ ငါ ကျွေးမယ်”

“ဟ...တယ်ဟုတ်ပါလား ကျွေးတုန်း အဝတီးပစ်ရ
မယ်”

“အရမ်းကြီးတော့ မစားနဲ့နော်၊ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံသိပ်မရှိ
ဘူး”

“အဲမာ...မညာစမ်းပါနဲ့၊ မနေ့ကပဲ ဒယ်ဒီ နင့်ကို
မုန့်ဖိုးပေးတယ် မဟုတ်လား”

“အခု နည်းနည်းပဲ ပါတာကို ပြောတာဟဲ့”

“ဪ...ဒီလိုလား၊ ဒါဆိုရင်လဲ ငါခဏ ချေးထားမှာ
ပေါ့ဟာ”

“သက်ပိုင်နော် စေတနာပျက်အောင် မလုပ်နဲ့”

“အလကား ပြောတာပါကွာ၊ ဟုမ်ဗာကာ တစ်လုံးနဲ့
ကော်ဖီတစ်ခွက်ဆို ရပါပြီ”

“အဲဒီလောက်ပဲနော်”

“အိုကေ”

နွေက ဆိုင်ကယ်ပေါ် ပြန်တက်လိုက်သည်။ သက်ပိုင်က ဆိုင်ကယ်စက်နှိုးပြီး ကွေ့အထွက်မှာပဲ မထင်မှတ်တဲ့ မတော်တဆတစ်ခု ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

* * *

အခန်း (၃)

“ဝုန်း...”

“အား...”

“အမယ်လေး...”

“ဟာ...”

သက်ပိုင် မျက်လုံးတွေက ပြာဝေသွားရတော့တာ။ သူ့ဆိုင်ကယ်က ကွေ့အထွက်မှာပဲ တစ်ဖက်က မောင်းလာတဲ့ ကားနဲ့ ဝင်ချိန်မိသွားတာပါ။

ကားကလည်း ရပ်မလို့ပဲ ဖြစ်မည်။ အရှိန် သိပ်မရှိ ဆိုင်ကယ်ကလည်း ခုမှစက်နှိုးပြီး ထွက်ကာစမို့ အရှိန်မရှိဘူး။

သေးလို့ပဲ တော်တော့သည်။

ဒါပေမဲ့ နွေကတော့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး ခွေခွေလေး လဲနေပြီ။

“ဟာ...နွေ...နွေ”

“ဟေ့လူ...ခင်ဗျား (ထွက်မပြေးနဲ့နော်)”

သက်ပိုင်က နွေ့ကို စိုးရိမ်တကြီး ပွေ့ထူနေရင်းပဲ တစ်ဖက်က ကားမောင်းသမားကို လှမ်းအော်တားမြစ် လိုက်သေးတာ။

“မပြေးပါဘူးဗျာ အဟွန်း...ဟွန်း။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စက ကိုယ့်ညီ မှားတာနော်၊ ကိုယ်ဘက်က လုံးဝမမှားဘူး”

သက်ပိုင်က စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ခပ်ရိုင်းရိုင်းပဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား...ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်းပါဗျာ၊ ဘယ်သူမှားတယ်ဆိုတာ ယာဉ်ထိန်းရုံက ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်၊ အခု ဒီမှာ အရေးကြီးနေတာဗျာ၊ နွေ့သာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားလို့ ကတော့ ခင်ဗျား မလွယ်ဘူး”

သိန်းမင်းစာပေ

“အားပါး ကြောက်စရာကြီးပါလား အဟွန်း...ဟွန်း”

သူက ဒေါသထွက်နေပေမဲ့ တစ်ဖက်လူကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ရယ်မောနေတာမို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်လူက အသက်သုံးဆယ် ဝန်းကျင်လောက် တော့ရှိမည်။ ဝတ်စားထားတဲ့ အဆင်အပြင်နဲ့ ဥပမိရုပ်ကတော့ လူရည်သန့်ဖြစ်သည်။

သက်ပိုင်က အဲဒီထက်ပို အကဲမခတ်နိုင်ပါ။ နွေ့အတွက် စိတ်ပူနေလို့ ဖြစ်သည်။

“နွေ့...နွေ့”

“ဟဲလ်မက်ကို ချွတ်ကြည့်လိုက်လေဗျာ အသက်ရှုရခက်နေမှာပေါ့”

သူက ဘာမှမပြောဘဲ နာခံလိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်ကို ချွတ်ပေးလိုက်တော့ နွေ့ မျက်နှာလေးက အဖုံးအကွယ်မရှိဘဲ ပေါ်လာတော့တာ။

“ဒဏ်ရာကတော့ မရှိဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီလောက်အပိုမရှိပါ”

သိန်းမင်းစာပေ

လေးနဲ့တော့ ပြဿနာ မရှိနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ လန်ပြီးရှောင်ရသွား
တာဖြစ်မယ်၊ နေဦး ကိုယ့်မှာ ရှူဆေးပါတယ်”

“နွေ...နွေ”

သူက နွေ့ မေးဖျားလေးကိုကိုင်ပြီး လှုပ်ကာခေါ်ကြည့်
သည်။ နွေ့က နိုးမလာပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်သောကတွေ
ပြည့်လျှံလာရတော့သည်။

“နွေ့

“ရှော့... ညီလေး၊ ရှူဆေး ပေးရှူလိုက်၊ ခေါင်းကို
မတ်မတ်ထူထား ဟုတ်ပြီ”

“နွေ့...နွေ့”

“အင်”

နွေ့ သတိပြန်ရလာတော့မှပဲ သက်ပိုင်က အသက်ရဲရဲ
ရှူနိုင်တော့သည်။ သူခေါ်တာကို ပြန်ထူးပေမဲ့ နွေ့့မျက်လုံး
လေးတွေက ချက်ချင်းပွင့်မလာသေးပါ။

“ရှော့ဗျာ ရေနည်းနည်းတိုက်လိုက်၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊
ရုတ်တရက် လန့်သွားတာပါ”

“ဘာမှမဖြစ်ရင် တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ တစ်ခုခုဖြစ်
လို့ကတော့ ခင်ဗျား မလွယ်ဘူး”

သက်ပိုင်နဲ့ သူစိမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စကားသံ
ကြောင့် နွေ့က မျက်လုံးပွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

အလျင်ဆုံးမြင်ရတာက သက်ပိုင် သက်ပိုင် အနားမှာ
ရပ်နေတဲ့ သူ့ဆီအကြည့်ကို ပို့လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ နွေ့
ခန္ဓာကိုယ်လေးက ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရတော့သည်။

အိုး...ထူးဆန်းလိုက်တဲ့ အကြည့်တွေကွယ်၊ နှလုံးသား
ထဲကို မြားတစ်စင်းနဲ့ ထုတ်ချင်းခတ်ပစ်လိုက် သလိုပါပဲလား။

ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ဘဲ နွေ့့...ယောက်ျားတစ်ယောက်
ရဲ့ အကြည့်မှာ ရင်ခုန်တုန်လှုပ် သွားရလေတော့တာ။

“ကဲပါ...ကိုယ်ညီ...မင်း ကောင်မလေးလဲ သတိရပါပြီ
ဗျာ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုယ်သွားလို့ရပြီနော်”

“နွေ့...နင် ဘာမှမဖြစ်တာ သေချာရဲ့လား၊ ဘာဖြစ်နေ
လဲဟင် ခေါင်းမူးနေလား၊ အန်ချင်နေလား၊ ငါ့ကိုပြော”

“ဟင်အင်း...ငါ လန့်သွားတာပါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ကဲ...ကယကံရှင်က တောင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလို့ ပြောနေပြီဗျာ၊ ကိုယ်သွားမှဖြစ်မယ်၊ ကိုယ့်ကလေးကို ကျောင်း ကြိုရမှာမို့ပါ။”

ကိုလူစိမ်းရဲ့ စကားကြောင့် နွေ့ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်သွား ရတော့သည်။

“ဪ...ကလေးအဖေကိုးလို့ စိတ်ထဲကနေ မှတ်ချက် ချရင်း နွေ့က ရှက်ရွံ့စွာနဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို ဖုံးဖိရလေတော့ တာ။

နွေ့...ရင်ခုန်သံတွေ မှားယွင်းခဲ့ပါရောလား။

“လဲတဲ့အရှိန်နဲ့ ဦးနှောက်ကို ထိမထိဆိုတာ နှစ်ဆယ့် လေးနာရီ စောင့်ကြည့်ရမှာဗျာ၊ ခင်ဗျား မသွားနဲ့ဦး”

သက်ပိုင်က ဂျစ်ကန်ကန်နဲ့ ပြောနေတာပါ။

“ဟာကွာ...ဒါဆိုလဲ ကိုယ့်လိပ်စာ ယူထားလိုက်ဗျာ၊ တစ်ခုခုဖြစ်တာနဲ့ အချိန်မရွေး ကိုယ့်ကို လာဖမ်းလိုက်ဟုတ် လား၊ အခု ကလေးကြိုရဦးမယ်”

နွေ့က အားနာသွားတာမို့ ဝင်ပြောလိုက်မိသည်။

သိန်းမင်းစာပေ

“ငါဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သက်ပိုင်၊ ဒီက အစ်ကိုကြီး သွားခိုင်းလိုက်ပါတော့ဟာ”

“ခင်ဗျား နာမည်နဲ့ လိပ်စာတော့ ပေးထားခဲ့နော်”

“ပေးတယ် ကိုယ့်ညီ ပေးတယ်ဗျာ၊ အခုဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ ကိုယ်မမှားဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ဆိုင်ကယ် တစ်ခုခုဖြစ် သွားရင်လဲ ကိုယ်လျော်ပေးမယ် ရော...ကိုယ့်လိပ်စာ”

“ကျွန်တော့် ဆိုင်ကယ် ကြေသွားခဲ့ရင်တောင် အရေး မစိုက်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားဆီက အလျော်လဲ မလိုဘူး၊ နွေ့ ဘာမှ မဖြုတ်ဖို့ပဲ လိုတယ်”

“ကဲပါ...သက်ပိုင်ရာ သွားပါစေတော့ဟာ”

နွေ့က အတင်းဝင်ပြောတော့မှပဲ သက်ပိုင်က လူစိမ်း လက်ထဲက လိပ်စာကတ်လေးကို ဆတ်ခနဲ လှန်းယူလိုက် တော့တာ။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ သွားမယ်နော်”

ကိုလူစိမ်းက နွေ့ကို အပြုံးနဲ့ နှုတ်ဆက်သွားတဲ့ အချိန်မှာပဲ ညှို့ဝင်အားပြင်းထန်တဲ့ အကြည့်နဲ့ အပြုံးကြော

သိန်းမင်းစာပေ

နွေမှာ နောက်တစ်ကြိမ် သတိမေ့လျော့ ချင်ရလေတော့သည်။

သက်ပိုင်ကတော့ နွေ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို သတိထားမိမရဘဲ ကိုလူစိမ်းကိုပဲ ရန်လုပ်နေတော့တာ။

“ဒီမှာ ခင်ဗျား လိပ်စာနဲ့နာမည်က အမှန်ပဲနော်”

“အဟွန်း...ဟွန်း လိပ်စာအမှားနဲ့ နာမည်အလွဲပေးဖို့ စိတ်ကူးမှာ မရှိပါဘူး ညီရာ၊ စိတ်ချပါ။ ဪ...ဒါနဲ့ ဒီက ကိုယ့်ညီတို့ရဲ့ နာမည်နဲ့ လိပ်စာလေး ကိုယ့်ကိုပေးထားပါ လားဗျာ”

“ကျွန်မနာမည် နွေခေါင်ခေါင်ပါ ရှင်”

နွေကဝင်ဖြောတော့ သက်ပိုင်က မလိုလားတဲ့ပုံစံနဲ့ နွေ့ကို မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်နာမည်က သက်ပိုင်၊ ဒီလောက်ဆို ရပြီနော် ကိစ္စရှိရင် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဆက်သွယ်မယ်”

“အိုကေ...ကိုယ်နာမည်က မင်းနေမျိုးတဲ့ မှတ်ထားပေါ့ဗျာ၊ ကဲ...ကိုယ်သွားမယ်၊ ခုလောက်ဆို ကိုယ့်သားလဲ လည်ပင်းရှည်နေလောက်ပြီ အဟွန်း...ဟွန်း”

သိန်းမင်းစာပေ

ဦးမင်းနေမျိုးက ရယ်မောနှုတ်ဆက် သွားပေမဲ့ သက်ပိုင်က ခပ်တည်တည်နဲ့ ဘုကြည့်ကြည့်နေတာပါ။

နွေကတော့ ရင်လည်းခုန် အားလည်းနာ တစ်ခုခုဖြစ် မှာလည်း စိုးရိမ်နေမိတာမို့ ခံစားချက်တွေ ရောထွေးပြီး တွေ့တွေ့လေးပဲ ရပ်နေမိတော့တာ။

ဦးမင်းနေမျိုးရဲ့ ကားလေး နွေတို့အနားကနေ ထွက်ခွာ သွားတာနဲ့ သက်ပိုင်က နွေ့ကိုဟောက်တော့သည်။

“နင်က ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီ ငတိကြီးကို အရောဝင်ရတာ လဲ”

“ဟဲ့ ငါက ဘာရောဝင်လို့လဲ ကိုယ့်ထက် အသက် အများကြီးကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို နင်သာ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံနေတာ”

နွေကလည်း မခံဘဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ငါရိုင်းတယ်ဆိုတာက နင့်အတွက် စိတ်ပူလို့လေ”

“ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး”

“ဆိုင်တော့ပေါ့ဟ၊ ငါသာမရိုင်းရင် သူထွက်သွား”

သိန်းမင်းစာပေ

မှာပေါ့”

“သွားတော့ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ သူ့ကားနဲ့ ငါဝင်တိုက် တာမှ မဟုတ်တာ”

“မပြောချင်ဘူး နင့်ကိုငမ်းသွားတာ ငါလုံးဝ မကျေ နပ်ဘူး”

“မဟုတ်တာဟာ သူ့သားကို ကျောင်းသွားကြိုမယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ ပြောသွားတာဟာ ငါ့ကို ငမ်းစရာလားဟဲ့”

သက်ပိုင်ကို ပြောနေပေမဲ့ နွေ့ ရင်ထဲမှာတော့ ရှိန်းမြ မြလေး ခံစားလိုက်ရ သလိုလိုပါ။

နွေ့ကို အဲဒီလူကြီး သတိမထားမိမှာကိုပဲ စိုးရိမ်မိသ လိုလို ခံစားနေရတာ ထူးဆန်းနေသည်။ တကယ်ဆိုရင် ဘာဆိုလို့လဲကွယ်။

“နင့် ဆိုင်ကယ်ကိုကြည့်ဦး သက်ပိုင်”

“ဆိုင်ကယ်က အရေးမကြီးပါဘူး၊ နင် ဘယ်နား နာသွားလဲ နွေ့”

သက်ပိုင်က နွေ့့ကိုပဲ လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ဒဏ်ရာ

သိန်းမင်းစာပေ

ဒဏ်ချက်တွေ ရှာဖွေရင်း မေးမြန်းနေတော့တာ။

“ခေါင်းမူးနေလား၊ ခါးတွေဘာတွေရော နာသွားလား၊ ဆေးခန်းသွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်ဟာ”

“အဟင်...ဟင် ရပါပြီဟာ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ လန့်သွား ရုံလောက်ပါပဲ၊ ဘာလဲ ငါ သေသွားရင် နင့်ကို အမှုပတ်မှာ စိုးလို့လား”

သက်ပိုင်က တစ်ခုခုပြောတော့မယ့် မျက်လုံးတွေနဲ့ နွေ့့ကိုကြည့်ပြီးမှ ဘာမှမပြောတော့ပါ။

အိမ်ပြန်လာတဲ့အထိ နွေ့ကတော့ ဦးမင်းနေမျိုးဆိုတဲ့ လူချောကြီးရဲ့ အကြောင်းကိုပဲ တွေးနေဖြစ်သွားတော့သည်။

သူ့အသက်က သုံးဆယ်ဝန်းကျင်လောက် ရှိမှာပေါ့၊ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားတဲ့ ပုံစံနဲ့ ချောမောသန်ပြန့်တဲ့ ရုပ်ရည်က တစ်ခါမြင်ဖူးထားရင် မေ့လောက်စရာ မရှိတဲ့ပုံပါ။

ဒါပေမဲ့ ဦးမင်းနေမျိုးဆိုမှာ ကလေးရှိတယ်ဆိုတော့ ဇနီးမယားလည်း ရှိမှာပဲပေါ့။

အပျိုစင်လေး တစ်ယောက်အနေနဲ့ အိမ်ထောင်ရှိတဲ့

သိန်းမင်းစာပေ

ယောက်ျားတစ်ယောက် အကြောင်းကို မတွေးသင့်ပါဘူးနော်။

ဟုတ်တယ်...

နွေ မတွေးသင့်ဘူး၊ ဦးမင်းနေမျိုးရဲ့ ဟန်ပန်သွင်ပြင်နဲ့ စကားသံတွေ အကြည့်တွေ အပြုံးတွေကိုလည်း နှလုံးသားထဲမှာ မှတ်သားမထားသင့်ဘူး။

နွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမသွန်သင်ရင်းနဲ့ပဲ ဦးမင်းနေမျိုးကို မေ့ထားဖို့ ကြိုးစားရတော့တာ။

ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက်ကြီးတော့ မေ့လို့မရဘဲ ဖြစ်နေရတာ အတော့်ကိုဆိုးပါသည်။

* * *

သိန်းမင်းစာပေ

အခန်း (၄)

ဆိုင်ကယ်နဲ့ ကားနဲ့ တိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားပြီတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ နွေ အတော်ပဲ ငြိမ်သွားတာကို သက်ပိုင်က သတိထားမိသည်။

ဆိုင်ကယ်စီး သင်ချင်တယ်လို့လည်း မပြောတော့ပါ။ သူနဲ့လည်း အငြင်းသန်ပြီး ရန်မဖြစ်တော့ပါ။ ဒယ်ဒီနဲ့မေမေတောင်မှ နွေ ငြိမ်သွားတာကို သတိထားမိကြသည်။

မေမေက...

“သားရေ နွေ တစ်ယောက် အရမ်းငြိမ်နေပါလား၊ သားနဲ့ ခေါ်ကြရဲ့လားလို့တောင် မေးယူသည်။

သိန်းမင်းစာပေ

ဒယ်ဒီကလဲ

“ဟေ့ကောင် သမီး နွေကို မင်း ဘာတွေ စထားနောက် ထား ပြန်ပြီလဲ သူ တကယ်မသိပါ။

ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက် အတွင်းမှာပဲ သူ့ဘာတွေ ခံစားနေ ရတယ်ဆိုတာကိုတော့ သက်ပိုင်က ကောင်းကောင်းသိနေ ပါပြီ။

နွေခေါင်ခေါင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအပေါ်မှာ သူ့သာမန် ထက်ပိုတဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုတွေ ဖြစ်နေမိတာပါ။

ဆယ်နှစ်လောက် တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူတူစားပြီး မောင်နှမတွေလို နေလာခဲ့ပြီး ခုမှ သူ့စိတ်တွေ ဖောက်ပြန် သွားရတာကို သက်ပိုင်က မတားဆီးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေမိသည်။

နွေရယ်...

ငါ့စိတ်တွေ နှင့် အပေါ်မှာ မရိုးသာတော့ဘူးဟာ။

ခါတိုင်း ထမင်းအတူတူစားရင် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ အခုတော့ ရင်တွေခုန်ရလွန်းလို့ သက်ပိုင်က ထမင်းစားလို့ မဝင်ဘဲ ဖြစ်နေရပါပြီ။

သိန်းမင်းစာပေ

အရင်က ကြိုရင်ကြိုသလို နွေ့ကို ကျောင်းပို့ပေးခဲ့ ရပေမယ့် သူ ဘာမှမခံစားခဲ့ရပါ။

အခုတော့ သူမလေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ကားအတူစီး ရမှာကို သူ့မှာ တုန်လှုပ်နေရတော့တာ။ ရင်ထဲက ခံစားချက် တွေ ပွင့်ထွက်ကုန်မှာကိုလဲ ကြောက်လန့်နေမိ ပြန်တော့တာ။ နွေ့ ပုံစံလေး ပြောင်းလဲသွားတော့ သက်ပိုင်ကပိုပြီး လိပ်ပြာ မလုံချင်ပါ။

သူ့ရင်ထဲက မရိုးဖြောင့်မှုတွေ သူ့ရင်ခုန်သံတွေကို နွေ့ သိနေလို့ သူနဲ့ ခပ်ခွာခွာနေတာများ ဖြစ်နေမလားလို့ တွေးမိနေတော့တာ။

အဲဒီအချိန်မှာ နွေ့ကလည်း ကိုယ့်ပြဿနာနဲ့ ကိုယ်ပါ။

ဦးမင်းနေမျိုးကို အိပ်မက်တွေ မက်နေမိတဲ့အထိ ဖြစ်နေရတာဟာ နွေ့အတွက်တော့ တကယ့်ကို ကြီးမားတဲ့ ပြဿနာကြီးပါပဲ။

နွေ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ဒီလောက်ပျော့ညံ့တာကို နွေ့ဘာ သာနွေ့ အားမလိုအားမရ ပြစ်မိနေရသည်။

သိန်းမင်းစာပေ

တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မမေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတာဟာ အရူးထတာ မဟုတ်ဘူးလား။ ပြီးတော့ နွေ့ မမေ့နိုင်တဲ့ ယောက်ျားဟာ သားနဲ့မယားနဲ့ရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတော့ ပိုပြီး ခက်မနေဘူးလားနော်။

နွေ့ကသာ အမှတ်တရရှိနေတာပါ။ ဦးမင်းနေမျိုးကတော့ နွေ့ကို သတိရမှာတဲ့လား။ အခုဆိုရင် သုံးရက်တောင် ရှိနေပြီ။ နွေ့ကလည်း မေ့ထားသင့်နေပါပြီ။

ကျောင်းသွားရင်းနဲ့လည်း နွေ့မှာ လမ်းပေါ်ကို မျက်စိကစားရတာ အမောပါ။ ဦးမင်းနေမျိုးနဲ့ မတော်တဆ ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဆုံတွေ့ချင်လို့ပါ။

နွေ့့ကိုယ်နွေ့့တောင် မုန့်တီးချင်နေပါပြီကွယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ သက်ပိုင်ဆီမှာရှိနေတဲ့ ဦးမင်းနေမျိုးရဲ့ လိပ်စာကတ်ကလေးကို ခိုးယူပြီး ဘယ်သူမှမသိအောင် ဆက်သွယ်ကြည့်ရမလားလို့တောင် တွေးမိနေတဲ့အထိပါ။

နွေ့့တော့ ရောက်နေရပါပြီ။ အခုလည်း မေမေနဲ့ ဒယ်ဒီက မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်ပေမဲ့

သိန်းမင်းစာပေ

နွေ့က မလိုက်နိုင်ဘဲ ငေါင်းစင်းစင်းနဲ့ အိမ်မှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့မိတော့တာ။

သက်ပိုင်လည်း အိမ်မှာမရှိပါ။ နယ်ကသူငယ်ချင်း အလည်ရောက်နေလို့ဆိုလား မနက်က ကော်ဖီပိုင်းမှာ ပြောနေတာ ကြားမိသလိုလိုပါပဲ။ နွေ့ကလည်း စိတ်တွေများနေတာမို့ မှတ်မှတ်သားသားတော့ မရှိပါ။

အိမ်က အလုပ်သမားတွေကလည်း သူတို့အလုပ်နဲ့ သူတို့ မအားကြတဲ့အတွက် နွေ့က တစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်နေရတော့သည်။

လူဆိုတာက တစ်ယောက်တည်းနေရင် အတွေးတွေများတတ်တဲ့ သဘာဝအတိုင်း နွေ့ကလည်း အတွေးတွေများနေရတော့တာ။ နွေ့့ အတွေးတွေက ဦးမင်းနေမျိုးဆီမှာ ချည်းပဲပေါ့။

အတွေးတွေ ရွက်လွင့်ရင်းနဲ့ စိတ်ကူးတွေပါ ယဉ်မိနေတော့တာ။ စိတ်ကူးထဲမှာ နွေ့နဲ့ ဦးမင်းနေမျိုးနဲ့ တွေ့ကြတယ်။ ဦးမင်းနေမျိုးဟာ အိမ်ထောင်လည်း မရှိဘူး၊ ကလေးလည်း

သိန်းမင်းစာပေ

မရှိဘူး၊ နွေ့ကိုလဲ မေ့လျော့မနေဘူး။

“စတွေ့ထဲက နွေ့ကို မမေ့နိုင်တာပါ” လို့ပြောသေးတယ်။

“နွေ့လဲ မမေ့ပါဘူးရှင်” လို့ပြောတော့ မမေ့နိုင်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလားလို့ နွေ့ကို မေးတယ်။

“ဟင့်အင်းလို့ နွေ့ဖြေတော့ ညှို့ငင်တဲ့ အပြုံးတွေနဲ့ ပြောတယ်”

“မေ့မရတာ အချစ်ပေါ့ဗျာ” ဝဲ့။ ပြီးတော့ နွေ့ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲထည့်ပြီး”

“အို”

စိတ်ကူးယဉ်တာတွေ အရှိန်လွန်သွားတာမို့ နွေ့က ရှက်ရှက်နဲ့ ဘရိတ်ပြန်အုပ်လိုက်ရတော့တာ။

သူများတွေ သိရင် နွေ့ အရှက်ကွဲရမှာပါနော်။ အခုလည်း နွေ့ဘာသာ အရှက်ကွဲနေရတာပါပဲ။ စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ အထဲမှာ အချစ်ဆိုတာတောင် ပါလာရပြီဆိုတော့ လွန်တာပေါ့။

သိန်းမင်းစာပေ

နွေ့က သီချင်းနားထောင်ကြည့်သည်။ သီချင်းထဲမှာ စိတ်ကိုနှစ်ထားလို့ မရဘဲ သီချင်းကသတ်သတ် လူက သတ်သတ် ဖြစ်ရပြန်သည်။

ဒါနဲ့ပဲ ကတ်ဆက်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်ရတော့တာ။ ထိုင်နေတော့လည်းမရ၊ လမ်းလျှောက်နေတော့လည်း အကြောင်ကြောင်၊ နွေ့ ဘာတွေ ဖြစ်နေရတာလဲ မသိတော့ပါဘူး။

နောက်ဆုံးတော့ အိမ်မှာဆက်နေရင် ဒီထက်ဆိုးတော့မှာမို့ နွေ့က အဝတ်အစားလဲပြီး သူငယ်ချင်း မိနော်ဆီကို ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။

* * *

သိန်းမင်းစာပေ

အခန်း (၅)

မိနော်က အပြင်ဆောင်တစ်ဆောင်မှာ နေတာပါ။
 အဆောင်ဆိုပေမဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ ခပ်စုတ်စုတ်တော့မဟုတ်ပါ။
 လူကုထံရပ်ကွက်မှာ ခြံဝင်းကျယ်ကျယ်နဲ့ တိုက်အိမ်ကြီးကြီး
 မှာ ဈေးကြီးကြီးပေးနေရတဲ့ အဆောင်ဖြစ်သည်။
 စည်းကမ်းကလည်း ကြီးလွန်းသည်။ နယ်က လူချမ်း
 သာ သားသမီးတွေပဲ အနေများတဲ့ အဆောင်ဖြစ်သည်။ နွေက
 ခြံရှေ့မှာပဲ ကားကိုရပ်ထားခဲ့ပြီး လူဝင်ပေါက် တံခါးငယ်ကပဲ
 ခြံထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

သိန်းမင်းစာပေ

ကားမောင်းဝင်ရင် တံခါးဖွင့်ရပိတ်ရနဲ့ အလုပ်ရှုပ်လို့ပါ။
 ခါတိုင်းလည်း လာလည်ဖူးတာမို့ အဆောင်ရှင် အပျိုကြီးက
 နွေ့ကို သိနေပြီဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် ဘာမှ စစ်ဆေးမေးမြန်း
 မနေတော့ဘဲ မိနော်ကို ခေါ်ပေးသည်။

နွေ့ကိုတွေ့တော့ မိနော်က ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက်
 သည်။

“အား...ပျင်းနေတာနဲ့ အတော်ပဲ နွေ့ရာ ပျင်းလွန်းလို့
 လူက အရည်တောင် ပျော်ကျချင်နေပြီ”

“ငါလဲ ပျင်းလို့ မိနော်”

“လာ...ခြံထဲမှာ ထိုင်ရအောင် ဧည့်ခန်းထဲမှာ တခြား
 ဧည့်သည်တွေလဲ ရှိတယ်။ နွေ့ စကားပြောရတာ လွတ်လပ်မှာ
 မဟုတ်ဘူး”

ပြောရင်းနဲ့ပဲ မိနော်က ခြံထဲက ခုံတန်းပြာလေးတွေဆီ
 နွေ့ကို ခေါ်ဆောင်သွားတော့သည်။

ပထမနှစ် ကျောင်းစတတ်ကတည်းက မိနော်က ဒီ
 အဆောင်မှာ နေတာဆိုတော့ အခုဆို လေးနှစ်တောင်ရှိနေပြီ။

သိန်းမင်းစာပေ

သူ့အိမ်သူ့ယာလို့ ဖြစ်နေတော့တာပါ။

“နွေကလဲ စားစရာလေးဘာလေး ဝယ်လာတာ မဟုတ်ဘူး”

“အိမ်ကထွက်လာတုန်းကတော့ သတိအရသား၊ လမ်းရောက်တော့မှ မေ့သွားတာ၊ နင်ဆာရင် အပြင်မှာ တစ်ခုခု ထွက်စားမယ်လေ၊ ငါ့မှာ ကားပါတယ်”

“မဆာပါဘူး၊ ပါးစပ်အားလို့ တစ်ခုခု စားချင်နေတာ အဟင့်...ဟင့်”

နွေနဲ့မိနော်က တစ်ဖက်ခြံကို မျက်နှာမူထားတဲ့ ထိုင်ခုံတန်းကလေးမှာ ထိုင်ဖြစ်သွားည်။

တစ်ဖက်ခြံက ရောင်စုံပန်းပင်လေးတွေနဲ့ အတော်ကြည့်လို့လှတဲ့ ခြံကျယ်လေးပါ။ တိုက်ပုလေးကလည်း ကဗျာဆန်လွန်းနေတာမို့ နွေက သဘောကျသွားမိတော့တာ။

“ဟာ...ဟိုဘက်အိမ်က ချစ်စရာလေပါလား မိနော်၊ ကြည့်ရတာ စိတ်ထဲမှာ ပျော်သွားတာပဲ”

“အံ့မာ ခြံနဲ့တိုက်ကလေးကတင် လှတာမဟုတ်ဘူး

သိန်းမင်းစာပေ

နွေ၊ ခြံပိုင်ရှင်ကလဲ အရမ်းချောတာဟ”

“ဟုတ်လား ငါ့လောက်ချောလား”

နွေက တမင်သက်သက် နောက်ပြောင်လိုက်တာပါ။

“ဟဲ့...နင်လိုတော့ ချောပါ့မလား၊ ဟိုက ယောက်ျား နင်ကမိန်းမ တူပါ့မလား နွေရဲ့”

“မသိပါဘူး ငါက မိန်းမထင်လို့ ပြောနေတာ”

“မိန်းမချင်းဆိုရင်လဲ ဒီလောက် စိတ်မဝင်စားပါဘူးဟာ၊ အဲဒီခြံရှင်က တကယ်ချောမောခန့်ညားတာ နွေ၊ ပြီးတော့ ထူးလဲထူးဆန်းတယ် သိလား၊ ကလေးတစ်ယောက် အဖေ လူပျိုကြီးတဲ့”

မိနော်က လေလံကိုနှိမ့်ပြီး ပြောနေတာပါ။ နွေကတော့ မိနော်ကို နောက်ပြောင်ရယ်မောလိုက်မိသည်။

“ဘာလဲဟ ကလေးအဖေပါဆို လူပျိုကြီး ဖြစ်ရဦးမှာလား၊ မိန်းမ အဲဒီလူပျိုကြီးကို နင်ကြွနေတာ မဟုတ်လားပြော”

“မကြွဘူးလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကြွတယ်လဲ မဟုတ်ဘူး”

သိန်းမင်းစာပေ

“ဘာလဲ နင့်စကားကြီးက ဝေလည်လည်နဲ့”
ဒီတော့ မိနော်က စပ်ဖြူဖြူ မျက်နှာလေးနဲ့ ပြောသည်။
“စိတ်ဝင်စားမိ သလိုလိုပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နင်သိပါတယ်

နွေ၊ ငါ့မှာ ရည်းစားရှိတယ်”

“တော်တော် မလွယ်တဲ့မိန်းမ”

နွေ့တို့နှစ်ယောက်က ရယ်မောလိုက်မိပြီးမှပဲ ဘရိတ်
ပြန်အုပ်ရတော့သည်။ တော်ကြာ အဆောင်ရှင်အန်တီကြီးရဲ့
မျက်စောင်း ရောက်လာရင် အခက်မဟုတ်လား။

“အလကား ပြောတာပါ နွေ့ရယ်၊ ငါ့မှာက ရည်းစားနဲ့
ပဲဟာ တခြားတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားစရာတဲ့လား၊
ဒါပေမဲ့ အဆောင်က မိန်းမတွေကတော့ နင်ပြောသလိုပဲ
တော်တော်မလွယ်တဲ့ မိန်းမတွေ နွေ့ရေ”

နွေ့က ရယ်လည်းရယ်ချင်ပြီး စိတ်လည်းဝင်စားသွား
မိသည်။

“ဒါဆိုရင် ငါ ဗေဒင်ဟောလိုက်မယ်၊ အဲဒီလူက
ချောတာ တစ်ခုတည်းတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ မိနော်၊ တော်တော်”

သိန်းမင်းစာပေ

ချမ်းသာ မဟုတ်လား”

“ဟယ်...တော်လိုက်တာ”

“တော်ရမယ်လေ နာမည်လေးလဲ မေးကြည့်လိုက်
ပါဦး”

“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“နွေ့ခေါင်ခေါင်တဲ့”

နွေ့တို့နှစ်ယောက်က အတိုင်းအဖောက်ညီပြီး ပွဲကျ
သွားရပြန်သည်။

“အရမ်းချမ်းသာတယ်တဲ့ နွေ့၊ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေမှ အများ
ကြီးရယ်”

“သိနေတယ်လေ ဒီခေတ် ကောင်မလေးတွေက ချော
တာလောက်နဲ့တော့ ဣန္ဒြေပျက်အောင် အဲဒီလူနောက် မလိုက်
ပါဘူးဟာ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူကြီးက အရမ်းတည်တယ် နွေ့၊
ကံကို လာတောင်မလာဘူးဆရာ”

“နေပါဦး အဲဒီလူကြီးလို ပြောရအောင် ဘယ်အရွယ်ပါလိမ့်”

သိန်းမင်းစာပေ

လောက် ရှိနေပြီလဲဟ”

မိနော်က ခဏစဉ်းစားပြီးမှ ပြန်ဖြေသည်။

“သုံးဆယ်ကျော်လောက် ရှိမှာပေါ့ နွေ၊ ချောတာတော့ တော်တော်ချောတယ်ဟာ၊ အသားအရေက ဝါဝင်းနေတာပဲ၊ အရပ်ကလဲ အမြင့်ကြီး၊ ဘော်ဒီကလဲ အရမ်းစမတ်ကျတယ်၊ ယဉ်ကျေးတယ်။ ပြောရရင်တော့ စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာကြီး ပေါ့ဟာ”

နွေ ကိုယ်တိုင် အိမ်မှာ စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲ ရောက် နေခဲ့မိသေးတာမို့ မိနော်ပြောတော့ နွေက မလဲမလဲ ဖြစ်သွား ရသလို ဦးမင်းနေမျိုးကိုလည်း မဆီမဆိုင် သတိရလိုက်မိသေး သည်။

“နေပါဦး ကလေးတစ်ယောက်အဖေ လူပျိုကြီး ဆို တာက ဘာလဲ”

“ကလေးတစ်ယောက် မွေးစားထား တယ်လို့ ပြောကြ တာပဲ၊ မိန်းမလဲ မရှိဘူး၊ ကလေးကတော့ ဒီအိမ်မှာပဲ သူနဲ့အတူတူ နေနေတယ်၊ ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်လောက်ရှိမှာပေါ့၊

သိန်းမင်းစာပေ

ယောကျ်ားလေးဟ”

တကယ်ဆို နွေက သူများအကြောင်း မစပ်စုတတ်ပါ။ ဒီနေ့မှ စိတ်လေနေလို့ အလကားသက်သက် မေးမြန်းနေတာ ဖြစ်သည်။

“မွေးစားထားတာ မဟုတ်ဘဲ သူ့ကလေးလဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာပေါ့ မိနော်၊ ဒီခေတ် လူပျိုကြီးဆိုတာတွေကို လျော့မတွက်နဲ့နော်”

“ဟုတ်တယ် နွေ၊ တချို့ကလဲ နင်ပြောသလို ပြော ကြတယ်ဟ၊ မွေးစားသား မဟုတ်ကူး၊ သူ့သားအရင်းတဲ့လေ”

“ဒါလဲဖြစ်နိုင်တာပဲ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မိနော် နွေကို လက်ကုတ်ပြီးပြသည်။

“ဟော...ဟော...ကြည့် နွေ၊ အခု ခြံထဲကို ဝင်လာတဲ့ ကားတွေလား၊ အဲဒါ အဲဒီလူကြီးရဲ့ကားပဲ ကြည့်ကြည့်”

မိနော် ကြည့်ခိုင်းလို့လှမ်းကြည့်လိုက်မိတာနဲ့ နွေ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရတော့တာ။

နွေ တွေ့ရတာက နိညိုဂျောင် ဆလွန်းကားလေးပါ။

သိန်းမင်းစာပေ

ကားလေးကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ နွေ့မှတ်ဉာဏ်တွေက ဖျတ်ခနဲ
လင်းလက်သွားပြီး ကားနံပါတ် အလွတ်ရသွားသည်။

ဘုရားရေ ဒါ နွေ့တို့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ တိုက်မိတော့မလို
ဖြစ်သွားရတဲ့ ကားပဲ။ ဒါဆို...

နွေ့က ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခနဲနုပြီး ငေးမောကြည့်နေတုန်း
မှာပဲ ကားလေးက တိုက်ပုလေးရဲ့ ရှေ့မှာရပ်သွားသည်။
နောက် ကားမောင်းသူဘက်က တံခါးပွင့်လာပြီး လူတစ်
ယောက် ကားပေါ်က ဆင်းလာသည်။

“ဟင်...ဦးမင်းနေမျိုး”

နွေ့ ပါးစပ်က လွတ်ခနဲ ထွက်သွားမိတော့ မိနော်က
နွေ့့ကို တအံ့တဩနဲ့ မေးတော့တာ။

“နင် သိနေတယ်လား”

နွေ့က သိတယ်လို့ ပြောဖို့လည်းခက်၊ မသိဘူးလို့
ပြောဖို့လည်း ခက်နေရတာမို့ နှုတ်ဆိတ်နေမိတော့သည်။

နွေ့့မျက်ဝန်းအစုံကတော့ ဦးမင်းနေမျိုးဆီကနေ ဖယ်ခွာ
လို့မရဘဲ ငေးစိုက်နေရတော့တာ။ နွေ့့ ရင်ခနဲသံတွေကလည်း

သိန်းမင်းစာပေ

ကျယ်လောင်မြန်ဆန် လွန်းနေတော့တာ။

နွေ့...နွေ့ ဘာလုပ်ရမလဲကွယ် လှမ်းအော်ပြီးတော့ပဲ
နှုတ်ဆက်လိုက်ရတော့မလား။

နှုတ်ဆက်ရအောင် နွေ့နဲ့က အသိမိတ်ဆွေတွေလည်း
ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲနော်။ နွေ့ ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ဦးမင်းနေမျိုးက
အိမ်ထဲ ဝင်သွားဝင်သွားတော့သည်။

နွေ့့မှာတော့ ရင်ခနဲလှိုက်မောပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့
သည်။

ဘုရားရေ...

အချစ်ဆိုတာ ဒါပဲလားကွယ်။

* * *

သိန်းမင်းစာပေ

အခန်း(၆)

“နွေ...နွေ”

“ဟဲ့...နွေ”

မိနော်က နွေ့ ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်ပြီး ခေါ်နေတော့တာ။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲဟာ”

“သတိလစ်နေပြီလားလို့ ခေါ်ကြည့်ရတာဟေ့”

“လစ်စရာလား”

“အမယ်...စောစောက ဖြစ်သွားတဲ့ နှင့်ပုံစံကို ဗီဒီယို ရိုက်ပြီးတော့ မှတ်တမ်းတင်ထားချင်တယ်။ ပြောပါဦး အဖြစ် အပျက်တွေကို နင်နဲ့ သိနေတာလား၊ ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ။

သိန်းမင်းစာပေ

ဘယ်မှာသိတာလဲ၊ ဘယ်လောက်အထိ သိတာလဲ”

“အမယ်လေး မေးခွန်းတွေကလည်း များလိုက်တာ ဟာ၊ ဘယ်က စဖြေရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

နွေ့ ရင်ထဲမှာ အပျော်လေးတွေ ဝင်ရောက်နေပြီမို့ နွေ့ ပုံစံလေးက ချက်ချင်းပဲ ပြောင်းလဲသွားရတော့သည်။

“ဖြေချင်တဲ့ နေရာက စဖြေဟာ”

“ဒီလိုဟေ့လို့ အစချီပြီး နွေ့က ဆိုင်ကယ်စီးသင်ဖို့ အထွက်မှာ ဦးမင်းနေမျိုးရဲ့ကားနဲ့ တိုက်မိတော့မလို ဖြစ်ခဲ့ တာကို ပြောပြမိတော့တာ။

“ဒီလောက်လေးတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး နွေ့၊ နင် လျှို့မ ထားနဲ့နော်၊ နင် မျက်လုံးတွေထဲမှ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိနေ တယ်”

တကယ်တော့ နွေ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပြောပြချင်မိ နေတာပါ။

မိနော်နဲ့ နွေ့က တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ကောင်းကောင်း သိနေတဲ့ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ။

သိန်းမင်းစာပေ

ဘာမှ ဖုံးဖိထားစရာ မလိုပါ။ ဒါကြောင့်ပဲ နွေက ရင်ခုန်သံ တွေရဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်မိတော့တာ။

“တကယ်ထူးဆန်းတယ် မိနော် သိလား။ ဦးမင်းနေ မျိုးရဲ့ အကြည့်တစ်ချက်က ငါ့နှလုံးသားကို သွက်သွက်ခါရမ်း သွားစေတယ်ဆိုရင် နင်ယုံမလား။ ဒီရက်တွေမှာငါလေ ဦးမင်းနေမျိုးကို လုံးဝမေ့မရခဲ့ဘူး မိနော်။ သူ့မှာ သားရှိပါ တယ်လို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောသွားခဲ့တာဆိုတော့ သူ့ကိုဇနီး မယားရှိတဲ့ သူလို့ပဲ ငါက တွက်ထားလိုက်တာပါ။ ဒါကြောင့် လဲ မတွေ့မိအောင် သူ့ကို သတိမရမိအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရတာလေ။ ဘယ်လိုကြိုးစား ကြိုးစား မမေ့နိုင်ပါ ဘူးဟား။ ဒါကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် နှင့်ဆီ ထွက်လာခဲ့ မိတာလေ။”

“အို...ဟိုး...အခု ငါ့ဆီလာလိုက်တာ နင့်အတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာ ဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်လား နွေ။ ကဲ...မေ့နိုင်ဖို့ ကြိုးစားမနေနဲ့ နွေ။ ဦးမင်းနေမျိုးမှာ ဇနီးမယားလဲ မရှိဘူး။ လောလောဆယ် တွဲနေတဲ့ အတွဲတွေ ဘာတွေလဲ မမြင်မိဘူး။”

သိန်းမင်းစာပေ

ဒီတော့ နင်ရဲ့ရဲရဲသာ ချစ်ပစ်လိုက်တာ”

မိနော်က နွေကို မြှောက်ပေးနေတော့တာ။ အစက တည်းက ယိုင်ချင်နဲ့ချင်နေတဲ့ နွေ့နှလုံးသားလေးက မိနော်ရဲ့ အားပေးအားမြှောက် လုပ်ပေးမှုနဲ့ပဲ ချက်ချင်းတက် ကြွသွားရ တော့သည်။

“အဟင် ငါ့ဘက်ကသာ သေချာနေတာပါ မိနော်ရယ်။ ကိုကိုက ငါ့ကို သိတောင်သိပါ့မလား။”

“ဘယ်သူ ဘယ်သူ”

မိနော်က မချိုမချင် မျက်နှာပေးနဲ့ တမင်ကြီးမေးနေ တာ။

“ဘယ်သူရမလဲ ငါ့ ကိုကိုပေါ့”

နွေကလည်း ဟိုဘက်တိုက်ပုလေးဆီ မေးငေါ့ပြပြီး ပြောင်ချော်ချော်နဲ့ ပြောလိုက်တာပါ။

“အမယ် ကိုကိုတွေဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလား မိန်းမနော် မလွယ်ဘူး။”

“ခုမှ ရင်ခုန်ဖူးတာပါဟာ။ ဒါတောင် ဝမ်းသာရမှာလား”

သိန်းမင်းစာပေ

ဝမ်းနည်းရမှာလားဆိုတာ မမေ့သေးဘူး”

“ဘာတွေစိတ်ပူနေတာလဲ နွေ၊ နင့်ကို မချစ်ချင်တဲ့ ယောက်ျား မရှိနိုင်ပါဘူးဟာ၊ ဦးမင်းနေမျိုးက နင့်အလှကို မခံစားနိုင်ရအောင် ဘာသားနဲ့ ထူထားတာမို့လို့လဲ၊ နင့်ကို တွေ့ရင် သံမဏိနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ နှလုံးသားတောင် အရည် ပျော်သွားမှာ သေချာတယ်”

“ရှေ့တည့်တည့်ကနေ ဒီလောက်ကြီး မြောက်နေတာ တော့ မကောင်းပါဘူးဟာ”

“ကဲ...အဲဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါဟာ အခု ငါဘာလုပ် ရမလဲမိနော်၊ ကိုကိုနဲ့ နီးစပ်ဖို့အတွက် အကြံပေးစမ်းပါဟာ”

နွေနဲ့ မိနော် ပြောဆိုနေတဲ့ အချိန်မှာပဲ အသက်ငါးနှစ်၊ ငြိမ်နုတ်လောက်ရှိမယ့် ကလေးလေး တစ်ယောက် ဘောလုံး တစ်လုံးနဲ့ တိုက်ပုလေးထဲကနေ ပြေးထွက်လာတာကို တွေ့ လိုက်သည်။

“ဟော... အဲဒါ ဦးမင်းနေမျိုးရဲ့ သားပဲ နွေ”
နွေ့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးတော့ ဖြစ်သွားရသည်။ မွေ့

သိန်းမင်းစာပေ

စားသားမဟုတ်ဘဲ ဒီကလေးဟာ ကိုကိုရဲ့ သား အရင်းလေး များ ဖြစ်နေမလားပဲနော်။

ကိုကိုရယ်...

နွေ့ ရင်မောလိုက်တာ၊ မိန်းကလေးတိုင်းဟာ အပြစ် ကင်းစင်တဲ့ စင်းလုံးချော ချစ်သူလိုပဲ လိုချင်ကြမှာပါ။

ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း နှလုံးသားက စေစားလာခဲ့ ရင်တော့ ဘယ်လို အပြစ်မျိုးကိုမဆို အချစ်နဲ့ ဖုံးလွှမ်းပေး လိုက်နိုင်ကြတာ များပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကလေးလေး ကန်လိုက်တဲ့ ဘောလုံး က နွေ့နဲ့မိနော် ထိုင်နေတဲ့ နေရာအနားကို ရောက်လာတော့ တာ။

ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ပဲ နွေ့က ဘောလုံးလေးကို ကောက်ပြီး ခြံစည်းရိုးစား တိုးသွားတဲ့ အချိန်မှာ ကလေးက စူးစူးဝါးဝါး ထအော်ငိုတော့သည်။

“အီး...ဟီး...ဟီး ဒယ်ဒီ သား...သား ဘောလုံးကို သူများ ယူသွားပြီဗျ အီး...ဟီး...ဟီး”

သိန်းမင်းစာပေ

ဟော့တော့လို့ ပါးစပ်က ရေရွတ်မိပြီး နွေက ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ခပ်ကြောင်ကြောင် ရုပ်နေမိချိန်မှာ ကိုကိုက တိုက်ထဲကနေ ထွက်လာလေတော့သည်။

“ဟေ့...သား...သား ဘာဖြစ်ပြန်လဲကွာ”

နွေက အံ့သြရင်ခုန်ပြီး မှင်တက်မိနေမိတော့တာ။

“ဟို...ဟိုမှာ ဒယ်ဒီ သား...သား ဘောလုံးကို သူယူထားတယ်ဗျာ ပြန်တောင်းပေးပါ”

ကလေးက နွေဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်တာနဲ့ ကိုကိုအကြည့်တွေက နွေဆီကို တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်လာတော့တာ။

အကြည့်ချင်း ဆုံသွားရတဲ့ အခိုက်အတန့်လေးမှာပဲ နွေ့ ရင်ထဲမှာ ငလျင်ပြင်းတွေ လှုပ်ခါသွားရလေတော့တာ။

ကိုကိုက အကြည့်ကို မလွဲဖယ်ဘဲ နွေ့ရှိတဲ့နေရာအထိ လျှောက်လာတော့ ရင်ခုန်ရလွန်းလို့ ရူးရလှမတတ်အောင်ပါ။

“မင်း...နွေ့ခေါင်ခေါင် မဟုတ်လားဗျာ”

“အို”

ကိုကိုက နွေ့ နာမည်လေးကို မှတ်မိပြီး မေးလိုက်တော့ နွေ့မှာ အိပ်မက်မက်နေတာ များလားလို့တောင် ယောင်နှုန့်လေးနဲ့ တွေးနေမိတော့တာ။

“ဟာ...မင်းကိုယ့်ကို မမှတ်မိဘူးထင်တယ်၊ ကိုယ့်ကားနဲ့မင်းတို့ ဆိုင်ကယ် ဝင်တိုက်မိမလို့ဖြစ်ပြီး မင်း သတိမေ့သွားတာလေ၊ မင်းအမျိုးသားကတောင် ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေသေးတယ်လေဗျာ”

“အဲဒါ...အဲဒါ နွေ့ အစ်ကိုပါ”

နွေ့က ခပ်မြန်မြန်လေး ဝင်ပြောမိသွားတာပါ။

“အား...ဆောရီးပဲကွာ၊ မောင်နှမလား၊ အတွဲလား ဆိုတာကိုတောင် ကိုယ်က ကွဲလွဲအောင် အကဲမခတ် တတ်ဘူးကွာ၊ တကယ်ညံ့တာပါ အဟွန်းဟွန်း တောင်းပန်ပါတယ် နွေ့ခေါင်ခေါင်”

“ရဲ့...ရပါတယ် ရှင်”

တုန်ခါသွားတဲ့ နွေ့ အသံလေးကို နွေ့က အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေမိရသည်။

တကယ်ဆို အခွင့်အရေး ရတုန်းမှာ စကားတွေ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောပြီးတော့ ရင်းနှီးပစ်လိုက်ရမှာပါ။ ခုတော့ နွေက တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်လေးပဲ ရပ်နေပြီးစကားတွေ ပြောမထွက်ဘဲ ဖြစ်နေရတာ ဘယ်လောက် ဆိုးထားသလဲနော်။

“အဲဒီနေ့က မင်း ဆေးခန်း သွားရသေးလား”

“ဟင့်အင်း...”

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ်က စိတ်ပူနေမိသေးတာ၊ ဒါပေမဲ့ လန့်ရုံလောက်ပဲဆိုတော့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ယုံကြည်နေတယ်လေ၊ မင်း အစ်ကို ကိုယ့်ဆီကို ဖုန်းမဆက်တော့ မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာကို ပိုသေချာ သွားတာပေါ့ အဟွန်း...ဟွန်း”

ကိုကိုကပဲ ရယ်မောကာနဲ့ စကားတွေ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောနေတာဖြစ်သည်။

နွေကတော့ ရင်ခုန်သံကျယ်ကျယ်တွေကို ကိုကို ကြားသွားမှာ စိုးရိမ်မိပြီး ဖုံးဖိကွယ်ရှက် နေရတာနဲ့ပဲ တေမိမင်း သမီးလေး ဖြစ်နေရတော့တာ။

သိန်းမင်းစာပေ

“ဒယ်ဒီ သားသားဟာ ပြန်တောင်းပေးလေ”
ကလေးလေးပြောလိုက်မှပဲ သတိပြန်ဝင်လာပြီး နွေက ဘောလုံးလေးကို လှမ်းပေးလိုက်ရတော့သည်။

“သား...သား ဘောလုံးကို အန်တီ မယူပါဘူးကွာ၊ မင်းက ဥစ္စာခြောက်နေပြန်ပါပြီ အဟွန်း...ဟွန်း နွေခေါင်ခေါင်ရေ ဒါ ကိုယ့် သားလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နွေခေါင်ခေါင်က ဒီမှာနေတာလားဗျာ”

“ဟင့်အင်း...လာလည်တာပါ”

“ဒါ ကိုယ့်အိမ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကြုံတုန်း အိမ်အလည် လာပါလားဗျာ၊ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း...နောက်မှ”

“တောင်းပါပြီဗျာ၊ ကဲ...ကိုယ်သွားမယ် နွေခေါင်ခေါင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သိန်းမင်းစာပေ

“သားသား အန်တိုကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြော
လိုက်လေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တို”

နွေကပြုံးပြီး ခေါင်းလေးပဲ ညိတ်ပြနိုင်တော့တာ။
အချစ်နတ်က နွေ့ကို ဖမ်းစားလိုက်ပြီ။

နွေ့ အနားကနေ ကိုကို ထွက်သွားတာနဲ့ပဲ နွေ့ရင်ထဲမှာ
လှိုက်ဟာလို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့သည်။

“ငါ ညွှန်လိုက်တာဟာ တကယ်ဆို စကားအများကြီး
ပြောရမှာနော်”

“မည့်ဘူး နွေ့၊ နင် လုံးဝမည့်ဘူး၊ အခု နင် လုပ်
လိုက်တဲ့ ပုံစံလေးက တကယ်ရိုးရိုးလေးနဲ့ ထိရောက်တယ်။
ငါ သေချာပေါက် ပြောလိုက်မယ်နော်၊ ဦးမင်းနေမျိုး
နင့်ကို ခိုက်သွားပြီ နွေ့”

“တကယ်ပဲလား ဟယ်”

မိနော်ကိုမေးရင်း နွေ့ ရင်ထဲမှာ အပျော်တွေ ပြည့်လှုံ
သွားရတော့တာ။

သိန်းမင်းစာပေ

ကိုကိုရေလို့ စိတ်ထဲကနေ ခေါ်လိုက်မိချိန်မှာပဲ နွေ့
ကိုယ်နွေ့ သိလိုက်သည်။

နွေ့ အချစ်နဲ့ ဝင်တိုးမိသွားပြီလေ”

* * *

သိန်းမင်းစာပေ

...အလုပ်လုပ်နေပါပြီ။ အလုပ်လုပ်နေပြီးမှ အနားယူပါ။ အနားယူပြီးမှ အလုပ်လုပ်ပါ။ အလုပ်လုပ်နေပါပြီ။ အလုပ်လုပ်နေပြီးမှ အနားယူပါ။

အခန်း (၇)

“နွေ... နင် ဆိုင်ကယ်စီး မသင်ချင်တော့ဘူးလား သက်ပိုင်က နွေ အနားမှာ လာထိုင်ပြီး မေးတာပဲ အခုတလော သက်ပိုင်ကို ကြည့်ရတာ တစ်ချို့ကြီးပဲ နွေက တွေးနေမိသည်။

နွေကို ဝေးတဲ့အခါမှာ ဝေးကြည့်နေတတ်သလို လုံ့လ မကြည့်ဘဲနဲ့ စကားပြောချင်လည်း ပြောနေတတ်တာပဲ ပြီးတော့ နွေကို စတာနောက်တလည်း သိပ်မတော့ပါ။ သက်ပိုင်က မနှစ်ကပဲ ကျောင်းပြီးသွားတာ

သိန်းမင်းတေ

...အလုပ်လုပ်နေပါပြီ။ အလုပ်လုပ်နေပြီးမှ အနားယူပါ။ အနားယူပြီးမှ အလုပ်လုပ်ပါ။ အလုပ်လုပ်နေပါပြီ။ အလုပ်လုပ်နေပြီးမှ အနားယူပါ။

...အလုပ်လုပ်နေပါပြီ။ အလုပ်လုပ်နေပြီးမှ အနားယူပါ။ အနားယူပြီးမှ အလုပ်လုပ်ပါ။ အလုပ်လုပ်နေပါပြီ။ အလုပ်လုပ်နေပြီးမှ အနားယူပါ။

...အလုပ်လုပ်နေပါပြီ။ အလုပ်လုပ်နေပြီးမှ အနားယူပါ။ အနားယူပြီးမှ အလုပ်လုပ်ပါ။ အလုပ်လုပ်နေပါပြီ။ အလုပ်လုပ်နေပြီးမှ အနားယူပါ။

...အလုပ်လုပ်နေပါပြီ။ အလုပ်လုပ်နေပြီးမှ အနားယူပါ။ အနားယူပြီးမှ အလုပ်လုပ်ပါ။ အလုပ်လုပ်နေပါပြီ။ အလုပ်လုပ်နေပြီးမှ အနားယူပါ။

...အလုပ်လုပ်နေပါပြီ။ အလုပ်လုပ်နေပြီးမှ အနားယူပါ။ အနားယူပြီးမှ အလုပ်လုပ်ပါ။ အလုပ်လုပ်နေပါပြီ။ အလုပ်လုပ်နေပြီးမှ အနားယူပါ။

သိန်းမင်းတေ

www.burmeseclassic.com

သက်ပိုင်နဲ့ နွေက ဒီလိုပဲ အော်နေကျ မဟုတ်လား။ ဒါ ဘာများဆန်းလို့လဲနော်၊ သူ့ အော်တဲ့အခါ နွေကလည်း ပြန်အော်လိုက်တာပဲ။ နွေ အော်ရင်လည်း သူ ပြန်အော်တာပဲ လေ။ ပြီးတော့လဲ ပြီးသွားတာပဲဟာ ခုမှ ဘာကြောင့် သက်ပိုင်က မျက်နှာပျက်ရတာလဲ။

သက်ပိုင် လှည့်ထွက်သွားတော့ နွေက ခေါ်မိသည်။

“သက်ပိုင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား။”

“မဆိုးပါဘူး။”

“ဟိုနေ့က ကားနဲ့တိုက်မလို ဖြစ်သွားပြီး ကတည်းက ငါ အရမ်းကြောက်သွားတာ သက်ပိုင်၊ ခုတွေးရင် အခု ရင်တုန်တယ်ဟာ၊ ဒါနဲ့ ဆိုင်ကယ် နေ့ကကြည့်မှန် အက် သွားတာ ဒယ်ဒီ သိသွားလား သက်ပိုင်”

“အေး...သိသွားတယ်”

“နင် ဘာပြောလိုက်လဲ ဟင်”

“ငါ့ဘာသာ ဆိုင်ကယ် လဲသွားတယ်လို့ပဲ ပြောလိုက် တာပေါ့ နွေ၊ နင်နဲ့အတူတူ ဖြစ်တာဆိုရင် ဒယ်ဒီက ငါ့ကို

ဆွဲထိုးလိမ့်မယ်”

“နင်က နမော်နမဲ့နဲ့ မဟုတ်လား”

“ကျွတ်...အဲဒါ ဟိုငတီကြီး အပြစ်ပါ။ ငါ ကွေ့ထွက် တာ သူမြင်သားပဲ စောစောကတည်းက လွတ်အောင် ရှောင် ထားရမှာပေါ့”

သက်ပိုင် ပြောတာကို နားထောင်ပြီး နွေက ရယ်မော လိုက်မိသည်။

“အဟား...ဟား နင်က ခုထိ မလျော့သေးပါလား သက်ပိုင်၊ သူ့ဘာသာသူ မောင်းတဲ့ကားကို နင်ပဲ ဝင်တိုက်ပြီး နင်ကပဲ ဒေါသတွေ ထွက်လိုက်၊ ကြိမ်းလိုက် မောင်းလိုက် နဲ့ တကယ်ပါပဲ၊ ကိုဘက်က လူကြီးလူကောင်းမို့ပေါ့၊ နင့်လိုပဲ ရှူးရှူးရှဲရှဲ ဒေါသကြီးကြီးသာဆိုရင် နင့်လုပ်ပေါက် က ထိုးပွဲပဲ”

တကယ်တော့ နွေက သက်ပိုင် စိတ်ဆိုးသွားတာ လားဆိုပြီး စကားတွေများများ ပြောမိတာပါ။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ စကားတွေ ပြောလိုက်ပါမှ သက်ပိုင်

က ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေတာကြောင့် နွေ့မှာ စိတ်ကလေး ညစ်သွားရတော့တာ။

“ဘာလူကြီးလူကောင်းလဲ၊ နွေ့ နှင် အဲဒီငတ်ကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ အမှတ်တွေ ပေးနေရတာလဲ။ သူကားနဲ့ တိုက်မိ မလိုဖြစ်ပြီး နှင် သတိမေ့သွားတယ်လေ၊ နှင်ကြောင့်ပဲ ငါ စိတ်ဆိုးရတာ ဒါကို နှင်က ဟိုငတ်ကြီးကိုပဲ အမှတ်တွေ ပေးနေရလား။”

“အယ်...”

နွေ့က ဘာပြောရမှန်း မသိတော့အောင် ဖြစ်သွားရ တော့တာ။

ပြီးတော့ နွေ့က မလုံမလဲ ခံစားမိသေးသည်။ နွေ့နဲ့ ကိုကို ထပ်တွေ့မိကြ စကားတွေ ပြောမိကြတာကို သက်ပိုင် သာသိရင် အခုထက်တောင် စိတ်တိုဦးမှာ သေချာ သည်။

“နွေ့...အဲဒါ ကလေးအဖေကြီးနော်၊ နှင် ရင်မခုန်နဲ့။”

“ဘာ”

တကယ်ပဲ နွေ့က အနာပေါ် တုတ်ကျသလို နာသွားရ

တော့တာ။

“နှင့်ကိုကြည့်ရတာ ငါမကြိုက်ဘူး နွေ့၊ အဲဒီငတ်ကြီးကို နှယ်ချင်နေတယ် မဟုတ်လား။”

သက်ပိုင်က နွေ့့ ပခုံးကို ဖမ်းကိုင်ဖျစ်ညစ်ပြီး မေးလိုက် ကာမို့ နွေ့က ဒေါသကြောင့် မျက်လုံးတွေပါ ပြာသွားရ တော့တာ။

“နှင့်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ သက်ပိုင်၊ နှင့်ငါ့ကို အမိန့် ငါပေးစရာ မလိုဘူး၊ စွပ်စွဲစရာ မလိုဘူး၊ စွက်ဖက်စရာ မလို ဘူး။”

မီးဝင်းဝင်းတောက်နေတဲ့ မျက်လုံးလေးတွေနဲ့ နွေ့က သူ့ကို စိမ်းစိမ်းကားကား ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တာပါ။

ဒီတော့မှ သက်ပိုင် သူ လွန်သွားပြီဆိုတာကို သိလိုက် ပါသည်။ နွေ့့ကို သူ တမင်သက်သက် စွပ်စွဲပုတ်ခတ်သလိုမျိုး ဖြစ်သွားရပါပြီ။

အမှန်တော့ သူ့ရင်ထဲက သံသယတွေကို မဆင်မမြင်နဲ့ ပြောလိုက်မိတာဖြစ်သည်။ သူက နွေ့့ကို တောင်ပန်ဖို့

ဟန်ပြင်ဆဲမှာပဲ သူထင်မထားတဲ့ စကားတွေကို နွေကပြောချ သွားလေတော့သည်။

“သူများကိုလဲ နင် ပုတ်ခတ်ပြီး မပြောနဲ့ သက်ပိုင် ကိုကို...အဲ...ဦးမင်းနေမျိုးက နင် ပြောသလို ကလေးအဖေ မဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား”

ကိုကိုတဲ့...

သက်ပိုင် ရင်ထဲမှာ မုန်တိုင်းတိုက်ခတ် သွားရတော့ တာ။

သူ့နားကို သူမယုံနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

“ဘာ...အဲဒီတိကြီးကို နင်က ကိုကိုလို့ဘောင် ခေါ်နေ ဖြိုလား နွေ၊ ဒီလောက်အချိန်လေးနဲ့ ဒီလောက်တောင် ဖြစ် သွားတာလား၊ ထူးဆန်းတယ်၊ အရမ်းထူးဆန်းတယ် ထင် တောင်မထင်ရဘူး၊ နင်ဟာ မိန်းမပေါ့ တစ်ယောက်ပဲ နွေ”

“ဘာ”

စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို မထိန်းနိုင်ဘဲ သူ့က အဆင်အခြင်မဲ့ စကားတွေ ထပ်ပြောမိသွားသည်။ နွေကလည်း ဒေါသ

သိန်းမင်းစာပေ

တကြီးပဲ သူ့ကို တုန်ပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါဘာသာငါ မိန်းမပေါ့ဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမ ပျက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နင့် အပူတစ်ပြားမှ မပါဘူး သက်ပိုင်၊ နင် ပြောစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး”

အိမ်မှာ လူကြီးနှစ်ယောက် မရှိတဲ့အတွက် သူတို့နှစ် ယောက်က ဘယ်သူကိုမှ ကြောက်စရာမလိုဘဲ ရန်ဖြစ်နေကြ တော့သည်။

နွေကလည်း သက်ပိုင်ကို စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ တအားပဲ ပြောနေသလို၊ သက်ပိုင်ကလည်း သူ့စိတ်တွေကို သူမထိန်း နိုင်ပဲ ပေါက်ကွဲရတော့သည်။

“ငါ အပူပါတယ် နွေ၊ နင့်ကို ကလေးကဝ ကောင်တွေ နဲ့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ နင့်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ကာကွယ်ဖို့ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ အဲဒီ ကလေးအဖေကို ခုပဲငါသွား သတ်မယ်”

“လုပ်ကြည့်လေ နင်ကို ငါ့လက်နဲ့ အရင်သတ်ပစ်မယ်” နွေက မျက်စိမှိတ်ပြီး ကုန်းအော်တော့ သူ့ ဒေါသ

သိန်းမင်းစာပေ

ဒီကရီတွေက မြင့်တက်လာရတော့သည်။

“ဘာမဟုတ်တဲ့ လူကို ထိတာနဲ့ နှင်ကား ဆတ်ဆတ် ခါအောင် နာနေတာကလား နွေ့ ပြောစမ်း။”

“နာတယ် အဲဒါ ဘာမဟုတ်တဲ့ လူမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ချစ်သူဟဲ့ နားလည်လား။”

“ဘာ... နှင့် ချစ်သူ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ နွေ့က ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက် သက်ပိုင်က ထိုင်လျက်လဲကျ သွားတော့သည်။

နွေ့က လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သက်ပိုင်ကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်လာတော့ သက်ပိုင်က လှမ်းအော်မြောသည်။

“နွေ့... အဲဒီလူကို နှင် မချစ်စရာမလိုဘူးနော်၊ နှင့်ကို ငါ့ချစ်တယ်”

“ဟင်...”

“ဟဲ့ရယ်တရက်မို့ နွေ့က ကြောင်အအ ဖြစ်သွားရသည်။

ဒီစကားက နွေ့ မထင်မှတ်တဲ့စကားပါ။ ရှက်လည်းရှက်

သိန်းမင်းစာပေ

ဒေါသလည်း ထွက်မိတာမို့ နွေ့က ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်ပြီး အခန်းတံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်မိတော့သည်။

နွေ့ နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေတာက နှင့်ကိုငါ့ချစ်တယ် လို့ ပြောတဲ့ သက်ပိုင်ရဲ့ စကားသံပဲ ဖြစ်နေတော့တာ။ နွေ့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင်လေး ဖြစ်နေရသည်။

သက်ပိုင်ကို စိတ်ဆိုးလိုက်တာမှ ပြောစရာတောင် မရှိတော့။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

နွေ့ အခန်းတံခါးကို လာခေါက် တော့ နွေ့က ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရတဲ့အထိ လန့်သွားရတော့တာ။

“နွေ့... တံခါးဖွင့်ပါဟာ၊ နှင့်နဲ့ စကားပြောချင်ချင်လို့ပါ”

“နွေ့” ကိုယ်ပိုင် ခံစားရတဲ့ နွေ့က မလှည့်ဘဲ

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

“သွားစမ်း သက်ပိုင်၊ ငါ နှင့်ကို မုန်းတယ်”

“နွေ့” ကိုယ်ပိုင် နားထဲထဲ နွေ့က မလှည့်ဘဲ

“နှင်... မသွားရင် ငါ ထွက်သွားမှာနော်”

သိန်းမင်းစာပေ

“နွေ...ငါ...ငါ နင့်ကို တကယ်ချစ်တာပါဟာ”
သက်ပိုင်ဆီက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားရတိုင်း
နွေ နှလုံးသားနှုတ်လေးက ဒေါသတွေနဲ့ ကြမ်းတမ်းစွာ
ခုန်ပေါက်ကြတော့သည်။

“တိတ်စမ်း သက်ပိုင်၊ နင့် အသံကို ငါ လုံးဝမကြား
ချင်ဘူး၊ နင့် မျက်နှာကိုလဲ မမြင်ချင်ဘူး သွား”
တံခါးရွက်နားကနေ နွေက ကုန်းအော်ပစ်လိုက်တာ
ပါ။

ဒီတော့မှ သက်ပိုင်ရဲ့ အသံရော တံခါးခေါက်သံပါ
ပျောက်သွားတော့သည်။

နွေ အခန်းရှေ့ကနေ ထွက်ခွာသွားတဲ့ ခြေသံကို
ကြားရတော့မှ နွေက ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုပစ်လိုက်မိတော့သည်။

ဘာကြောင့် ခုလို ငိုမိတယ်ဆိုတာကိုတော့ နွေဘာ
သာနွေတောင် နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

ငိုနေရင်း နွေ စိတ်တွေက ကိုကိုဆီ ရောက်သွားရ
ပြန်သည်။ နွေ ပြောတာတွေကို တကယ်ထင်ပြီး သက်ပိုင်က

သိန်းမင်းစာပေ

ကိုကိုကို သွားရန်ရှာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲလို့ တွေးလိုက်
မိတာနဲ့ပဲ နွေက အရပ်ကြီးပြတ် ဖြစ်သွားရတော့သည်။

* * *

သိန်းမင်းစာပေ

လှိုင်းကွေး ခြင်္သေ့မပျံသလိုပေ။ ခြင်္သေ့ကွေးသည် ခြင်္သေ့
ပျံသလိုပေ။ လှိုင်းကွေးသည် ခြင်္သေ့ပျံသလိုပေ။

အခန်း (၈)

“ဒေါ်လုံး”

“လာပြီ သား”

“မိစော”

“ရှင် ကိုကိုကြီး”

သူ ကျုံးအော်လိုက်တာနဲ့ ဒေါ်လုံးရော မိစောပါ
ရှေ့ကို ရောက်လာကြတော့သည်။

သက်ပိုင် နွေ့ကို မခိုင်တာနဲ့ အလုပ်သမားတွေ
ဟောက်ပစ်လိုက်တော့တာ။

“ဒေါ်လုံး ကျွန်တော်နဲ့ နွေ့ ရန်ဖြစ်တာကို ဒယ်ဒီတို့

သိန်းမင်းစာပေ

မပြောနဲ့နော်”

“မပြောပါဘူး သားရယ်၊ မပြောပါဘူး”

“မိစော”

“ရှန်”

“နင်လဲ အာမချောင်နဲ့နော်”

“မ...မချောင်ပါဘူး ကိုကိုကြီး”

“ကြိုပြောထားတဲ့ ကြားထဲက လူကြီးတွေကို တိုင်ရင်
နင် မလွယ်ဘူးနော် မိနော်”

“အာ...ကြောက် ကြောက်ပါတယ် ကိုကိုကြီးရဲ့”

“တော်တော် နင်ကို ဘာမှ မလုပ်ရှသေးဘဲနဲ့ ကြောက်
ပြမနေနဲ့ သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်လုံးနဲ့ မိစောကို နှုတ်ပိတ်ပြီးတာနဲ့ သက်ပိုင်က
ဆိုင်ကယ်နဲ့ အိမ်ကနေ ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။

ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ ကိစ္စအတွက် သူက ဘယ်လိုမှတ်ချက်
ချရမှန်းတောင် မသိတော့ပါ။

သိန်းမင်းစာပေ

နွေရယ်...

နင်က ငါ့ကို မုန်းသတဲ့လား။

ခုမှတွေ့ရတဲ့ ဟိုငတိကြီးကိုတော့ ကိုကိုတဲ့။

အဲဒီလူနဲ့ ချစ်နေမိပြီဆိုတာ တကယ်ပဲလားဟာ။

နွေရယ်

နင် ငါ့ကို မုန်းချင်သလောက် မုန်းနိုင်ပါတယ်ဟာ။

ဒါပေမဲ့ တခြားတစ်ယောက်ကိုတော့ မချစ်လိုက်ပါနဲ့၊ ငါ ဂူးရပါလိမ့်မယ် နွေ။

သက်ပိုင်က ဆိုင်ကယ်ကို ဦးတံညီရာမဲ့ လျှောက် မောင်းနေမိတော့တာ။ အခုမှ နွေ့ကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေက ရင်နဲ့မဆုံအောင် ဖြစ်နေရတော့သည်။

ဒယ်ဒီနဲ့ မေမေသာသီရင် ဘာပြောကြမလဲ။ ငယ်ငယ် တည်းက အတူနေပြီး မောင်နှမလို ထားခဲ့တာကို သူ့ဘက်က စည်းကျော်ချင်နေမိတာမို့ အပြစ်တင်ကြမှာလား။

ဒယ်ဒီတို့ ဘယ်လိုပဲမြင်မြင်ပါ။ သူကတော့ နွေ့ အချစ်ကို ရချင်သည်။ နွေ့ကို တခြားသူ ရင်ခွင်ထဲ

သိန်းမင်းစာပေ

အရောက်မခံနိုင်ပါ။

အထူးသဖြင့် ဟိုကလေးအဖေရဲ့ လက်ထဲ အရောက် မခံနိုင်။

သက်ပိုင်က လမ်းနံဘေးမှာ ဆိုင်ကယ်ကို ထိုးရပ်လိုက် ပြီး ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားလိုက်သည်။

ဟိုလူကို သွားတွေ့ဖို့ ဆိုတာက လုံးဝအဓိပ္ပာယ် ပရှိပါ။ ဒီတော့ နွေ့ကို ချုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ သူ့နည်းသူဟန်နဲ့ ကြိုးစားမှပဲ ဖြစ်ပါတော့သည်။

ညစ်ပတ်တယ်လို့ပဲ ပြောပြော၊ နွေ့အချစ်ကို သူရဖို့က ဝစီကမို့ သက်ပိုင်က ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နွေ့ ကလေးအဖေတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်နေပါတယ်လို့ နွေ့ မေမေကို ပြောပြလိုက်မည်။ ဒါဆို သူ ဖြစ်စေချင်တာကို ပျူကြီးတွေက လှုပ်ရှားပေးကြပါလိမ့်မည်။

အတွေးနဲ့ သက်ပိုင်က ပျော်သွားသည်။

နွေ့ရယ်...

ငါ နင့်ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်ဟာ။

* * *

သိန်းမင်းစာပေ

အခန်း (၉)

ထိုအချိန်တွင် နွေကလည်း အတွေးတွေနဲ့ လုံးချာလည်ရ တော့သည်။

စောစောက ဒေါသတွေနဲ့ ပူထူနေခဲ့ပြီး ခုတော့ သွေး အေးသွားတော့မှပဲ ဘယ်လို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမယ် ဆိုတာ မတွေးတတ်တော့ပါ။

နွေနဲ့ သက်ပိုင်က သူစိမ်းတော့ သူစိမ်းတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တစ်အိမ်တည်း အတူတူ နေပြီး မောင်နှမတွေလို ဖြစ်နေတာမို့ သက်ပိုင်ရဲ့ အပြောင်း အလဲက နွေ့ကို စိတ်ညစ်စေတာထက် ဘာမှမပိုတော့ပါ။

သိန်းမင်းစာပေ

နွေ့ဘက်မှာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိတာချင်းအတူတူ သက်ပိုင်က ဘာမှမပြောရင် ပိုမကောင်းဘူးလားနော်။ ခုတော့ အနေရခက်စေတာပဲ အဖတ်တင်တာပေါ့။

နွေ့က သက်ပိုင်မောလေး ချနေရင်းကပဲ ချစ်မိတဲ့ ကိုကိုကို သတိရမသွားတော့တာ။ နွေ့ကတော့ သက်ပိုင်ကို ပြောလိုက်ပါပြီ။ နွေ့နဲ့ကိုကို ချစ်သူတွေပါလို့လေ။

နွေ့ ပြောသလိုမျိုး တကယ်ရော ဖြစ်လာနိုင်ပါ့မလား။ နွေ့ကသာ ရင်တွေခုန်ပြီး ခံစားချက်တွေ ပြင်းထန်နေရတာပါ။ ကိုကိုဘက်က နွေ့့ကို သာမန်လောက်ပဲဆိုရင် နွေ့တော့သေပြီ။

ပြီးတော့ သက်ပိုင်ကိုရော ဘယ်လိုမျက်နှာ ပြရတော့ ပဲလဲ။ ဒုက္ခပါပဲနော်။ နွေ့ ဒီလိုပဲနေလို့တော့ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ကိုကို အချစ်ကိုရဖို့ နွေ့ ကြိုးစားမှ ဖြစ်တော့မှာပါ။

နွေ့ ဘယ်လိုကြိုးစားရမှာလဲဟင်၊ ကိုကိုရှိတဲ့ နေရာကို ပြားပြီး နွေ့့ကို မမြင်မြင်အောင် လူလုံးပြနေရမှာလား။

ဒါမှမဟုတ် ကိုကိုအိမ်ကိုပဲ သွားလည်ပြီး ရောနှောလိုက် ပြာလား။ နွေ့့ ရာဇဝင်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုစပြီး

သိန်းမင်းစာပေ

စိတ်ဝင်စားမိတ်ယံဆိုတာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ နွေ့ကို ချစ်ကြ၊ ရူးသွပ်ကြတဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့ချည်းပဲ နွေ့ တွေ့ဆုံနေခဲ့ ရတာပါ။

နွေ့ အဖြစ်ကလည်း ရယ်ရခက် ငိုရခက်ကြီးရယ်ပါ။ နွေ့ကို ချစ်တဲ့သူတွေ နွေ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ခစားတဲ့သူတွေကိုတော့ ရင်မခုန်ခဲ့။ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပဲနဲ့ နွေ့ထက် အသက်လည်းကြီး နွေ့ကို စိတ်ဝင်တစား ရှိမရှိလည်း မသေချာတဲ့ ကိုကိုကိုမှ နွေ့က ရင်ခုန်ရသတဲ့လေ။

ပြီးတော့ ကိုကို အကြောင်းကိုလည်း နွေ့ ဘာသိထားရလို့လဲ၊ ကိုကို သားဆိုတာ မွေးစားသား၊ သားအရင်းလား ဆိုတာတောင် နွေ့ သိရသေးတာမှ မဟုတ်ပဲနော်။

နွေ့ ချစ်မိတဲ့အချစ်က ရင်မောစရာ ကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ နွေ့မှ မချစ်ဘဲမနေနိုင်တာ။

မိနော်ဆီ သွားချင်ပေမဲ့ ဒီအချိန် မိနော် မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာ သိနေတော့ ဆန္ဒတွေကို ချိုးနှိမ်ထားရပြန်သည်။

အခန်းအောင်းနေမိရင် အတွေးတွေက ကိုကိုဆီပဲ ရေလည်နေတာမို့ နွေ့က အခန်းပြင် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

သိန်းမင်းစာပေ

နွေ့နဲ့ စကားများပြီးမှ သက်ပိုင် ဆိုင်ကယ်နဲ့ထွက်သွားတဲ့ အသံကို ကြားရတာမို့ နွေ့ ရဲရဲတင်းတင်းလေးပဲ ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။

သက်ပိုင် အိမ်မှာ ရှိမနေဘူးဆိုကတော့ ရှောင်စရာမှ မလိုတာနော်။

“မိစော...”

“ရှင် မမလေး”

“ခြံထဲကို ကော်ဖီတစ်ခွက် ယူလာခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မမလေး ခြံထဲဆင်းသွားတော့ မိစောက ဒေါ်လုံးဆီ အပြေးအလွှားလာခဲ့ပြီး သတင်းပေးလိုက်မိသည်။

“ကြီးကြီးလုံး မမလေး ခြံထဲဆင်းသွားပြီ သိလား”

“ဟဲ့နွေ့ မျက်နှာ ဘာဖြစ်နေလဲဟင်”

မိစောက စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။ မမလေး မျက်နှာ ဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်။ နီရဲပြီး ပြောင်တင်းနေတာကိုပဲ ကစားထားမိသည်။ တခြားတော့ ဘာမှ မသိပါ။

သိန်းမင်းစာပေ

“ဟို နီရဲနေတယ် ကြီးကြီးလုံး”

“ငိုထားတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့အေ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် မမလေး ပုံစံက ငိုထားတဲ့ ပုံစံပဲ၊ ကြီးကြီးလုံး မိစော မသိလို့နော် ကိုကိုကြီးနဲ့မမလေးက မောင်နှမ မဟုတ်ဘူးလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

ဒေါ်လုံးက အလွယ်ပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်တာပါ။

ဒီမလောက်လေး မလောက်စား ကောင်မလေးကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရှင်းပြနေစရာတဲ့လား။

ဒေါ်လုံးကတော့ အားလုံးကို သိထားတဲ့သူပါ။ ဒေါ်လုံးက နွေခေါင်ခေါင်ကို ငယ်ငယ်လေးတင်းက ထိန်းကျောင်း လာခဲ့တဲ့သူပါ။

ဒေါ်လုံးက နွေ မေမေရဲ့ လူယုံတော် စစ်စစ်ကြီးဖြစ် သည်။ နွေ မေမေ မသန္တာနဲ့ ဒေါ်လုံးက ညီအစ်မတွေလို သံယောဇဉ် ရှိတာဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်ပဲ မသန္တာ နောက် အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အထိ ဒေါ်လုံးက မခွဲခွာဘဲ လိုက်ပါလာခဲ့တာ

သိန်းမင်းစာပေ

ဖြစ်သည်။

နွေကလေးရဲ့ မေမေ မသန္တာက လင်ရက်ကောင်း သည်။ ပထမအိမ်ထောင်နဲ့တုန်းကလည်း အပူအပင်မရှိ ချမ်းချမ်းသာသာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ နေခဲ့ရတာ။

ပထမအိမ်ထောင် ဆုံးသွားပြီး ဒုတိယအိမ်ထောင်ပြု ပြန်တော့လည်း ချမ်းသာလိုက်တာမှ အရမ်းပါပဲ။ ငယ်ချစ်ဦး တွေလိုလည်း ပြောသည်။ မသန္တာကို ကြည့်ရတာတော့ အရမ်း စိတ်ချမ်းသာနေတဲ့ ပုံစံမျိုးပါ။

ဒေါ်လုံးကတော့ သမီးလေး နွေကိုလည်း သူမလေးရဲ့ အမေလို ကံကောင်းစေချင်တာပါ။ မောင်သက်ပိုင်နဲ့ ဖြစ်သွား ရင် အတော်ကောင်းမှာပဲလို့ ဒေါ်လုံးက ခဏခဏတွေးမိသည်။

ဒါဆို နွေကလေးအတွက် အရမ်းစိတ်အေးသွားရမှာပါ။ မသန္တာကိုတောင် ပြောမိသေးသည်။

“မသန္တာရေ သမီးလေးကို မောင်သက်ပိုင်နဲ့ လက်ထပ် ပေးလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား၊ ဒါဆိုရင် ဥမကွဲသိုက်မပျက် နဲ့ အစစအရာရာ အဆင်ပြောမှာနော်”

သိန်းမင်းစာပေ

“ဪ...အစ်မရယ်၊ သန္တာကတော့ ဖြစ်စေချင်တာပေါ့
လေ၊ ဒါပေမဲ့ အတင်းကြီးတာလဲ မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ ဘော်ကြာ
သမီးလေးက သန္တာအပေါ်မှာ အမြင်အောင်းသွားရင် မခက်ဘူး
လားနော်၊ အခုအောင် သန္တာ နောက် အိမ်ထောင်ပြုတာကို
သမီးလေးက အတိုက်အခံ မလုပ်တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်နေရ
တာပါ”

“အတင်းကြီး မဟုတ်ဘဲ နားဝင်အောင် ပြောကြည့်ပါ
လား မသန္တာရယ်”

“အဟင့်...အစ်မ သမီးကြောင်းကို အစ်မ သိပါတယ်
လေ၊ ဒီလောက် ခွတီးခွတော့ ဂျစ်တီးဂျစ်ကန်နိုင်တာ သူက
ကြိုက်နေတာတောင် သန္တာ ပြောလိုက်တာနဲ့ မကြိုက်ဘူးလို့
ထလုပ်မှာ အစ်မရေ ။သူ့အကြောင်းကို သိပြီသား၊ ဒါကြောင့်
သန္တာကတော့ အသာလေးပဲ ကြည့်နေလိုက်မယ်၊ ကလေးတွေ
သူတို့ဘာသာ ချစ်သွားကြိုက်သွားရင်လဲ ပေးစားလိုက်မယ်၊
မချစ်ကြ၊ မကြိုက်ကြဘူးဆိုတော့လဲ သူတို့သဘောနဲ့ သူတို့
ပေါ့ အစ်မရယ်”

သိန်းမင်းစာစာ

“ဟုတ်ပါတယ်လေ အတင်းစိစဉ်လို့ ကောင်းတာမှ
မဟုတ်ဘဲ”

“အဟင့်...ဟင့် ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိန်း
ကလေးတစ်ယောက် လက်ထပ်ဖြစ်သွားဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့
ကိစ္စလား အစ်မရယ်၊ ပူးစာကလဲ ပါဦးမှပါ၊ ဒါကြောင့်
သန္တာကတော့ ပူပင်ကြောင့်ကြ မနေတော့ဘူး၊ ဖြစ်စေချင်
ပေမဲ့ အတင်းကြီးဖြစ်အောင် လိုက်မလုပ်ဘူး” လို့ မသန္တာ
က ပြောထားသည်။

ဒီနေ့တော့ မောင်သက်ပိုင်က သမီးလေးကို အော်ဟစ်
ပြီးပြောသည်။

“နင့်ကို ငါချစ်တယ် နွေ” တဲ့။

ဒီစကားကို ဒေါ်လုံးရော မိဖောပါ အသေအချာကြား
ရတာပါ။ ဒေါ်လုံးကတော့ ဝမ်းသာမိတာ အမှန်ပါ။

ကလေးနှစ်ယောက် ချစ်ကြိုက်သွားခဲ့ရင် လက်ထပ်
ပေးဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ နွေ့ပုံစံလေးက တင်းမာနေတာပို
ဒေါ်လုံးမှာ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဝမ်းမသာရဲသေးဘဲ ပြော

သိန်းမင်းစာစာ

နေရတော့တာ။ အခု မိစောက မလေး မျက်နှာနီရဲပြီး
ငိုထားတဲ့ ပုံစံပါလို့ပြောတော့ ဒေါ်လုံးမှာ စဉ်းစားရ ခက်နေရ
တော့သည်။

ဒီကြားထဲမှာ မိစောက စပ်စုနေသေးသည်။

“မောင်နှမဆိုပြီး ဘာဖြစ်လို့ ရည်းစားစကား ပြောရ
တာလဲဟင်”

“သွား...သွား လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်စမ်း၊ ငါခေါက်
လိုက်ရ”

ဒေါ်လုံးက တမင်ပဲ အော်ငေါက်ပစ်ရတော့တာ။
မဟုတ်ရင် ဒီကောင်မလေးက အမေးအမြန်း ထူနေဦးမှာ။

မောင်သက်ပိုင်က သူနဲ့နေ့ စကားများတာတွေကို
လျှာကြီးတွေနဲ့ တိုင်မပြောပါနဲ့လို့ နှုတ်ပိတ်သွားတာပါပဲ။

ဒေါ်လုံးကတော့ သန္တာကို တိုးတိုးထိတ်ထိတ် ပြောပြဖို့
ဆုံးဖြတ်ထားမိတော့တာ။

မိစောက ကော်ဖီခွက်နဲ့ မလေးဆီ ပြန်ရောက်လာ
တော့ မမလေးက မိစောကို မြင်တဲ့ပုံမရဘဲ ဟိုးအဝေးကြီးကို

သိန်းမင်းစာပေ

ငေးကြည့်ရေနသည်။ ကြွရပ်ကလေးလိုလှတဲ့ မမလေးကို
မိစောက အရမ်းချစ်ပြီး အရမ်းသဘောကျတာဟာ။

မိစောလည်း အဲဒီလို လှချင်တာပေါ့။ မမလေးက
လှသလို ကိုကိုကြီးကလည်း အရမ်းချော အရမ်းလှတာပါ။
ဒီအိမ်ကို ရောက်ရောက်ချင်း နေ့မှာပဲ ကိုကိုကြီးရဲ့ မျက်နှာကို
ငေးမိလို့ ဟင်းချိုပန်းကန်တောင် ကျကွဲခဲ့သေးသည်။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကိုကိုကြီးနဲ့မမလေးကို မောင်
နှမလို့ပဲ မိစောကထင်နေခဲ့တာ။ ပြီးတော့ မြီးကောင်ပေါက်
မလေး မိစောက ကိုကိုကြီးကို ရင်ခုန်ငေးမောနေခဲ့ တာပါ။

ဒီနေ့မှပဲ ကိုကိုကြီးနဲ့မမလေး ပြောကြတဲ့ စကားတွေကို
အသေအချာ နားထောင်လိုက်ရတာမို့ မိစောလည်း ခံစား
နေရပါပြီ။

“နေ့ နင့်ကို ငါချစ်တယ်” တဲ့။

ကိုကိုကြီးကသာ အဲဒီစကားမျိုး မိစောကိုသာ ပြောရင်
ဘယ်လောက်ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်မလဲနော်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ မိစော အပျော်ဆုံးပဲ ဖြစ်မှာပါ။ အပျော်ဆုံး

သိန်းမင်းစာပေ

ကိုကိုကြီးက မမလေးကို ချစ်တယ်တဲ့လေ မိစောမှာ ဝမ်းနည်းလို့က်ရတာ။

တကယ်တမ်းကြတော့ ကိုကိုကြီးလို သူဌေးသားလူချောလူလှ တစ်ယောက်က မိစောလို ကောင်လေးကို ချစ်မှာတဲ့လား။

ချစ်ဖို့ဆိုတာထက် စိတ်ဝင်စားမှာတောင် မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ကော့ဖီခွက်ကို မမလေးရဲ့ ရှေ့မှာ အသာလှမ်းတင်ရင်း မိစောက လွတ်ခနဲ တစ်ချက်ရှိက်မိသွားတော့တာ။

“အင့်”

ရှိက်သံကြောင့် အတွေးတွေရပ်ပြီး နွေက ကြည့်လိုက်မိတာ။

“ဟင်...မိစော ငိုနေတာလား”

“မ...မငိုပါဘူး မမလေး”

မငိုပါဘူးလို့ဖြေတဲ့ မိစောရဲ့ အသံလေးက တုန်ခါပြီး ငိုသံတွေ သိသိသာသာ ပျော်ဝင်နေတာမို့ နွေက မိစောရဲ့ လက်ကလေးကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်မိတော့သည်။

“မိစော မမလေးကို မညာနဲ့နော်၊ အမှန်အတိုင်းပြော၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ”

နွေမေးတော့ မိစောလေးက အတင်းပဲရုန်းပြီး အကြောက်အကန် ငြင်းနေပြန်သည်။

“ဟင့်အင်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မမလေး၊ တကယ်ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ မိစောကို ဘယ်သူမှလဲမဆူပါဘူး ယုံပါ့မမလေးရယ်”

နွေက အသားညိုညို မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိစောကို အနားမှာ ခေါ်ထိုင်ခိုင်းလိုက်မိသည်။

လူကသာ ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်ပေမဲ့ နွေ နှလုံးသားလေးကတော့ နွေးထွေးပျော့ပြောင်းပါသည်။

အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ့် မိစောကို နွေက တကယ်ပဲ သနားတဲ့ညာမိတာပါ။ ဒီအရွယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ချင်တဲ့ အရွယ်လဲနော်။

အခုတော့ သူများအိမ်မှာ အလုပ်တွေလုပ်နေရတာမို့

နွေက စာနာမိပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခံ့မှာ မနက် အိပ်ရာက
မထဘဲ နေမြင့်တဲ့အထိ အိပ်ပစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒမျိုးတွေ မိစောမှာ
ရှိချင်ရှိနိုင်တာပဲနော်။ နေ့ခင်းဘက်တွေမှာ မထတမ်း အိပ်ချင်
တာမျိုးလည်း ရှိမှာပေါ့။

ပြီးတော့ မိန်ကလေးဆိုတာ တစ်လတစ်ကြိမ် ကိုယ်
လက်မအိမ်သာ ဖြစ်ကြတာမဟုတ်လား၊ မိစောတို့လို မိန်
ကလေးတွေမှာ အိပ်ချင်တယ်ဆိုပြီး အိပ်နေလို့မှ မရတာ။

မနက်လင်းတာနဲ့ အိပ်ရာက ထချင်ချင် မထချင်ချင်
ထပြီး အိမ်အလုပ်တွေကို မလုပ်ချင်ချင်လုပ်ချင်ချင် လုပ်နေရ
တာမို့ နွေက စာနာသနားမိတာ ဖြစ်သည်။

“မှန်းစမ်း နေရောကောင်းရဲ့လား”

နွေက မိစောရဲ့ နဖူးလေးကို စမ်းကြည့်လိုက်တော့
မိစောက ဆတ်ခနဲတောင် တုန်သွားတော့တာ။

“ကိုယ်တော့ မပူပါဘူး၊ ခေါင်းတွေ ဘာတွေ မူးရင်
ပြောနော်၊ မိစော နေမကောင်းရင် ကြီးကြီးလုံးကို ပြောပြ
နားနေပေါ့”

သိန်းမင်းစာပေ

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ မမလေး”

“ကဲ...အခုဘာဖြစ်လို့ ငိုတယ်ဆိုတာပြောနော်၊ မငိုပါ
ဘူးလို့လဲ မညာနဲ့၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလို့လဲ မညာနဲ့၊ မိစော
မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ တစ်ခုခုခံစားနေရပြီဆိုတာ
မမလေး သိတယ်”

နွေက မေးပေမဲ့ မိစောက အတုင်းပဲ ငြင်းသည်။

“ဘုရားစူး ဘုရားစူးပါ မမလေးရယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး
မိစော သွားတော့မယ်နော်”

မိစောက နွေ အနားကနေ ပြေးထွက်သွားတော့
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စိတ်လှုပ်ရှားနေရတဲ့ ကြားထဲမှာ နွေက
မိစော ဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်လို့ ထည့်တွေးမိပြန်သည်။

အင်းလေ သူ့မိဘကို သတိရလို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့လို့
တွေးရင်း နွေက ကော်ဖီပူပူလေးကို အရသာခံပြီး သောက်နေ
မိတော့တာ။

ကိုကိုရေ...

ကော်ဖီပူပူလေးသောက်ရင်း ကိုကိုအတွက် အချစ်လှူ

သိန်းမင်းစာပေ

လေး တစ်ပုဒ်လောက် ရေးချင်ပါရဲ့ရှင်။

ကိုကိုရယ်...

အချစ်ကလေးပဲ အင်အားတွေ နွေဆီမှာ ရှိနေပြီ။

ဒါကြောင့်

နွေဆီကို ကိုကိုရောက်မလာရင် ကိုကိုဆီကို နွေ
ရောက်အောင် လာခဲ့ပါ့မယ်နော်။

ကိုကိုကို ချစ်တယ်။

နွေက တစ်ယောက်တည်း ပြောရင်း အချစ်တွေကို
ခံစား နေမိတော့တာ။

* * *

သိန်းမင်းစာပေ

အခန်း (၁၀)

နွေခေါင်ခေါင်ဆိုတဲ့ နာမည်ဆန်းဆန်းလေးကို မင်းနေ
မျိုးက ဝိုက်ဘုတ်မှာ ရေးမိသွားသည်။

သူ့ရေးလို့မှမဆုံးသေးခင် သားသားက ကောက်ကာ
ငင်ကာ ထမေးသည်။

“အဲဒါ သားကို ဘောလုံးကောက်ပေးတဲ့ အန်တီ
ချောချောလေးရဲ့ နာမည်ကွ နွေခေါင်ခေါင်တဲ့”

“ဟင်...ဘာနာမည်ကြီးမှန်းလဲ မသိဘူးဗျာ”

အသက်ခြောက်နှစ်တောင် မပြည့်သေးတဲ့ သားသားက
လူကြီးတစ်ယောက်လိုပုံစံနဲ့ ပြောနေတာမို့ သူက ရယ်မော

သိန်းမင်းစာပေ

သွားသည်။

“လှပါတယ်ကွ၊ နာမည်ရော လူရော ဒီလောက်လှ

တာ

“ဟန်နီလမင်းက ပိုလှတယ်ဒယ်ဒီ”

ရုတ်တရက်မို့ သူက ကြောင်သွားမိသည်။

“ဟန်နီလမင်း အဲဒါဘယ်သူလဲကွ”

“သား အတန်းထဲ ကောင်မလေး ဒယ်ဒီ”

မင်နေမျိုးက ရယ်ချင်ပေမဲ့ သားက ရုပ်တည်လေးနဲ့ တကယ်ကို လူကြီးဆန်ဆန် ပြောနေတော့မို့ မရယ်မိအောင် ထိန်းထားလိုက်ရသည်။

ဒီကလေးက တော်တော်ဦးနှောက်ကြီးတဲ့ ကလေးပါ။ အရိပ်ပြတာနဲ့ အကောင်ထင်ပြီးသားဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သားက သူရဲ့ တူအရင်းလေးပါ။ မမမွေးတဲ့ သားကို သူ ပြန်မွေးစားထားတာ ဖြစ်သည်။

တချို့တွေက သားသားကို သူ့သားအရင်းလို့ ထင်ကြသည်။ သူတို့မိသားစုကလည်း ဘာမှမရှင်းပြပါ။ လူတွေ

ကြိုက်သလို ထင်ပါစေချိုပြီး သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ လွတ်ထားကြတာဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်က ကောင်မလေးတွေ ရှေ့မှာဆို ကလေးတစ်ယောက် အဖေပါလို့ သူ့ကိုယ်သူ ကြော်ငြာထိုးတတ်ခဲ့တာပါ။

သူ့ကိုကောင်မလေးတွေက ကလေးအဖေလို့ ထင်သွားမှာ သူ့ဘယ်တုန်းကမှ မစိုးရိမ်တတ်ခဲ့ပါ။ ဒါကြောင့်ပဲ သားသားဟာ သူ့တူပါလို့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ သူမပြောခဲ့။

အဲဒါ အလျင်တုန်းကဖြစ်သည်။ အခုတော့ နွေခေါင်ခေါင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကြောင့် သူ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲနေရပါပြီ။

သူမလေးကို စတွေ့ကတည်းက သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားခဲ့ရတာပါ။

ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုတ်ကို ချွတ်လိုက်တာနဲ့ ဘွားခနဲ ပေါ်လာတဲ့ ငွေလမင်းမျက်နှာလေးကို သူ့နှလုံးသားက လေ့လာရသွားခဲ့တာပါ။

အစက ဆိုင်ကယ် အတူစီးလာတာမို့ သူမလေးနဲ့ ဂျစ်ကန်ကန်ငတိလေးကို အတွဲပဲဖြစ်မှာလို့ ထင်လိုက်မိသေး သည်။ နောက်မှပဲ မောင်နှမလို့ သိလိုက်ရတာပါ။ ထပ်တွေ့ ချင်ပေမဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

မနေ့ကမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်တွေ့ခဲ့ရတာ။ အခုတော့ မင်းနေမျိုးဆီမှာ ဝေဒနာတွေ ဖြစ်နေရပြီ။ နွေ ခေါင်ခေါင်ဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးက သူ့ကို ကလေးတစ်ယောက် အပေလို့ ထင်နေမှာ။ အိမ်ထောင်သည် တစ်ယောက်လို့ ယုံကြည်သွားမှာကို သူ တကယ်ပဲ စိုးရိမ်မိဘောတာ။

သူမလေးနဲ့ အနီးဆုံးနေရာကို ရောက်အောင်သွားချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေက သူ့ ရင်ထဲမှာ ပြည့်လို့နေသည်။ သူမလေးဆီကို သွားရမှာလည်း တစ်မျိုးကြီးပါပဲ။ အသက်အရွယ် ကွာဟမှုက သူ့ကို တွန့်ဆုတ်စေတာလား၊ သူမလေးရဲ့ အစ်ကိုဆိုတာကိုပဲ လန့်နေမိတာလား၊ သူ့ကိုယ်သူ မသေချာပါ။

နွေခေါင်ခေါင်ဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးကို ဘယ်လိုမှ မေ့လို့မရတာကတော့ အရမ်းသေချာနေသည်။

သိန်းမင်းစာပေ

သူမလေးရဲ့ ပုံရိပ်လှလှလေးကို ပြန်မြင်ယောင် ပံ့စား မိလေတိုင်း သူ့ ရင်ခုန်သံတွေက မြန်ဆန်လာရတော့တာ။

သူ့နှလုံးသားတွေက ပူနွေးလာကြတော့တာ။ သူ့ ရင်ထဲ ကို စွဲလမ်းတမ်းတမှုတွေက တံခါးခေါက်ပြီး ဝင်ရောက် လာကြတော့တာ။

ဒါ...အချစ်ပါပဲ။

“ဒယ်ဒီ”

“ဗျာ”

သားခေါ်မှပဲ သူက အတွေးတွေထဲက လန့်နိုးသွားရ တော့သည်။

“သားကို ဘာလုံးကောက်ပေးတဲ့ အန်တီက ဒယ်ဒီကို အရမ်းကြည့်တာပဲနော်”

“ဟုတ်လို့လားကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒယ်ဒီရာ၊ သား သိတာပေါ့”

“ဟေ...မင်းက ဘာသိတာတဲ့ကွ”

“ဒယ်ဒီက ကြည့်တာကိုရော သား မသိဘူးလားဗျာ”

သိန်းမင်းစာပေ

အဟွန်း...ဟွန်း”

“အဲဒါလဲ သား သိတာပဲ”

“သားက သိလှချည်လားကွ”

“ဒယ်ဒီ”

“အဲဒီအန်တီကို သား မာမိ လုပ်ခိုင်းရင် မကောင်းဘူးလားဟင်”

“ဟေ”

မင်းနေမျိုးက ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတဲ့အချိန်မှာပဲ သားက သူ့အနားကနေ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

သားကိုကြည့်ရတာ နွေခေါင်ခေါင့်ကို သဘောကျတဲ့ ပုံစံမျိုးပါ။ ဟိုဘက်ခြံက အဆောင်သူတွေကိုတော့ သားက လုံးဝကြည့်မရတတ်တာ သူ့ကောင်းကောင်းသိသည်။

“ဒယ်ဒီ သူတို့ကို သား မာမိမလုပ်ခိုင်းနဲ့နော် ရုပ်ဆိုးမတွေ” လို့ ခဏခဏပြောတတ်လို့ သားရဲ့ပါးစပ်ကို မနည်းပိတ်ထားရတာပါ။

မေမေကဆို သူ့ကို တဖွဖွ ပြောတတ်သည်။

သိန်းမင်းစာပေ

“သားရယ် မင်းအသက်လဲ သုံးဆယ်ရှိပြီနော်၊ အိမ်ထောင်ပြုပါတော့”

“မေမေ မြေးနဲ့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် မေမေ၊ သူက ကျွန်တော့်ထက်တောင် ချေးများနေသေးတာ၊ ဟိုဘက်ခြံက တောင်မလေးတွေကိုဆိုရင် ရုပ်ဆိုးမတွေတဲ့လေ”

“သားရယ် ကလေးကို ကလေးနေရာပဲ ထားစမ်းပါကွယ်၊ ဒီကလေးကလဲ မေမေ မြေးအရင်းပါပဲ၊ သူ့မှာမိဘတွေ မရှိတော့လို့ သနားတာလဲ သနားတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သားကတစ်စုံလုံးကိုတော့ မမြှုပ်နှံပါနဲ့၊ အသက် အရမ်းမကြီးမင်း အိမ်ထောင်ပြုစမ်းပါ” လို့ မေမေက အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ပြောနေတော့တာ။ အဲဒီတုန်းကတော့ သူ့နှလုံးသားက ကိပ်မောကျနေတုန်းပဲ ရှိသေးတာမို့ မေမေပြောရင် သူက မင်းမလုပ် အဲမလုပ်နဲ့ ရယ်မောနေလိုက်တာချည်းပဲ ဖြစ်သည်။

အခု အချစ်ကို သိပါပြီ၊ သူမလေးအပေါ်မှာ စွဲလမ်းကပ်မက်နေမိတာလဲ သေချာနေပါပြီ။ မေမေသိရလည်း ကန့်ကွက်မှာ မဟုတ်ပါ။

သိန်းမင်းစာပေ

ခက်နေတာ သူမလေးရဲ့အနားကို ဘယ်လိုရောက်
အောင် သွားရမှန်း မသိတာပဲဖြစ်သည်။

သက်တူရွယ်တူဆိုရင်လည်း အရေးလား၊ သူမလေး
သွားရာနောက်ကို တကောက်ကောက်လျှောက်လိုက်၊ သူမ
လေးရဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ ဂစ်တာသွားတီးပြီး အချစ်သီချင်းတွေ
သွားဆို ဘယ်လောက်အဆင်ပြေထားသလဲ။

အတွေးနဲ့ ငေးနေတုန်း သူ့ခေါင်းထဲကို အလင်းတန်း
တစ်ခု လက်ခနဲ ဝင်လာသည်။

ဟိုဘက်ခြံမှာ နွေခေါင်ခေါင်ရဲ့ သူငယ်ချင်း ရှိနေတာပဲ၊
အဲဒီကောင်မလေးကို သူ မျက်မှန်းတန်းမိနေတာမို့ အဲဒီ
ကောင်မလေးဆီကပဲ ချစ်သုလေးရဲ့အကြောင်းကို စုံစမ်းပါ
တော့မည်။

လမ်းပျောက်နေရာကနေ ရုတ်တရက် လမ်းပြန်တွေ့
လိုက်ရတဲ့လူလို ဝမ်းသာတက်ကြွပြီး သူက တစ်ဖက်ခြံရဲ့
ခြံစည်းရိုးအနားကို ထွက်လာတော့ သားသားနဲ့ နွေခေါင်
ခေါင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းမလေး စကားပြောနေတာကို တွေ့လိုက်

သိန်းမင်းတေ

ရသည်။

“သားရေ”

ဒီအတိုင်းဆိုရင်တောင် ကောင်မလေးကို စကားသွား
ပြောဖို့ ခက်နေရဦးမှာပါ။ အခုတော့ သားသားနဲ့ စကား
ပြောနေလက်စ ဖြစ်နေတာကြောင့် သူက အသာလေးဝင်လိုက်
ရုံပဲ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

“သား ဘာလုပ်နေတာလဲကွ”

“ပျင်းလို့စကားပြောနေတာ ဒယ်ဒီ”

“သားကို ဘွားဘွား ခေါ်နေတယ် သွားလိုက်ဦး”

နွေခေါင်ခေါင် သူငယ်ချင်းကို သူက မိတ်ဆွေဖွဲ့တဲ့
အပြုနဲ့ စည်းရုံးရင်းသားကိုလည်း အသာလေး ပထုတ်လိုက်
သည်။

သား ထွက်သွားတော့မှ သူက စကားစလိုက်သည်။

“နွေခေါင်ခေါင် သူငယ်ချင်းလား”

ကောင်မလေးက သွက်သွက်လက်လက်လေးပဲ ပြန်ဖြေ
ပြီး မိတ်ဆက်သည်။

သိန်းမင်းတေ

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မနာမည် ဒွေးမယ်နော်ပါ”

“အားပါး...နာမည်တွေကတော့ အမိစားတွေချည်းပဲ နော် အဟွန်း...ဟွန်း”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

“ကိုယ့်ကို တစ်ခုလောက် ကူညီနိုင်မလားဗျာ”

သူက နီဒါန်းတွေနဲ့ သွယ်ဝိုက်မနေတော့ဘဲ တည့်တည့် မေးလိုက်သည်။ ဒွေးမယ်နော်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း ပါးနပ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ ကူညီနိုင်တာဆို ကူညီပါမယ်”

“ကိုယ် နွေခေါင်ခေါင်ရဲ့ လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ် သိချင် လို့ပါ”

“ဪ...ဒါလား ရပါတယ်ရှင် ဧကလေးနော်”

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ကောင်မလေးက မှတ်စုစာအုပ်ရဲ့ စာရွက်တစ်ရွက်မှာ စာနည်းနည်းကောက်ရေးပြီး သူ့ကို လှမ်းပေးသည်။

နွေခေါင်ခေါင်ရဲ့ လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တင် မကပါ။

အတန်းနဲ့ ကျောင်းကိုပါ ထည်းရေးပေးထားသေတာမို့ သူက တကယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်သွားရတော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“ရပါတယ် ကျွန်မအတွက် ဘာများအပန်းကြီးလို့ လဲနော်”

“ကိုယ့်အတွက်ကတော့ တကယ့်အခက်အခဲပါဗျာ အဟွန်း...ဟွန်း”

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကောင်မလေး ထွက်သွားတာနဲ့ သူက ပျော်လွန်းလို့ လေချွန်လိုက်မိတော့တာ။

* * *

အခန်း(၁၁)

“မမလေး ဖုန်းလာနေပါတယ်”

ထမင်းဝိုင်းမှာ ထိုင်ရုံပဲရှိနေသေးသည်။ ဖုန်းလာတယ် ဆိုတာကြောင့် နွေက ထမင်းစားခန်းကထွက်ပြီး ဖုန်းကိုင် ရတော့သည်။

နွေ ထွက်လာတော့ စူးစမ်းတဲ့အကြည့်နဲ့ သက်ပိုင်က လိုက်ကြည့်နေတာကိုလည်း နွေက သတိထားမိပြီး စိတ်က တိုချင်နေရတော့တာ။

တကယ်ဆို သက်ပိုင်နဲ့ ထမင်းဝိုင်းမှာ မဆုံချင်လို့ နွေက ရှောင်နေဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ နွေ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်ရင်

သိန်းမင်းစာပေ

နွေ့ဘက်က ရုပ်ပျက်ရာ ရောက်နေမှာမို့ အသာလေးပဲ ဟန်မဆောင် ဘာမှမဖြစ်သလို နေနေရတာဖြစ်သည်။

အခု နွေ့ ဖုန်းဆိုတာနဲ့ လူကြီးနှစ်ယောက်ကတောင် ဘာမှမဖြစ်ပဲ သက်ပိုင်က ဖြစ်နေလိုက်တာများ...ဟွန်း အမြင်ကတ်လိုက်တာ။ အကြည့်တွေကိုက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ ခွက်ဖက်ချင်တဲ့ အကြည့်တွေပေါ့။ စိတ်တိုတိုနဲ့ပဲ အနီရောင် ဖုန်းကလေးကို ကိုင်လိုက်တော့သည်။

“ဟဲ့ဟဲ့”

“နွေ့ရေ...ငါ့ မိနော်ပါဟဲ့”

မိနော်ဆိုတာ နွေက အံ့သြသွားရတော့တာ။ ပြီးတော့ ဒီမိန်းမအသံကလည်း ရေးကြီးသတ်ပျာနဲ့မို့ ထူးဆန်းနေ ဖိပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟေ့၊ နင့်အသံက ထူးဆန်းနေတယ်”

“ဟုတ်တယ် ထူးဆန်းတယ် နွေ့၊ မဂ်လာရှိအောင်ကို ထူးဆန်းတယ်၊ ဒီမှာ ဦးမင်းနေမျိုးက ငါ့ဆီကနေ နင်ရဲ့ လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ် လာတောင်းသွားတယ်”

သိန်းမင်းစာပေ

“ဟင်...ဟုတ်လား”

ခိုင်းခနဲရင်ခုန်ပြီး နွေ့ နှလုံးသားလေးက မိုးပေါ်ပျံတက် သွားရသလိုမျိုး ခံစားရတော့သည်။

“အေး...သူ့သား ချာတိတ်လေးကလဲ ငါနဲ့စကားတွေ လာပြောတယ် နွေ့၊ အဲဒါ တကယ်ထူးဆန်းတာဟာ၊ စကား ပြောတော့လဲ အဲဒီကလေးက နင့်ကိုပဲ မေးတာ နွေ့၊ အဖြေ အနေကို ကြည့်ရတာတော့ နင့်ကို လာတောင်းရမ်းတော့ မလားပဲ”

“ဟိတ်...ရွတ်နောက်နောက်တွေ မပြောစမ်းပါနဲ့”

“ငါတကယ်ပြောတာ နွေ့၊ လောလောဆယ်တွေ အဆောင်က မိန်းမတွေကြားထဲမှာ ငါက ဟီးရီးဖြစ်သွား ပြီပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဦးမင်းနေမျိုးတို့ သားအဖ စကားတွေ လာပြော ပေါ့”

“ဖြစ်ရမယ်”

သိန်းမင်းစာပေ

“ကဲ...နင်နဲ့တွေ့မှ ပြောစရာတွေ ဆက်ပြောမယ်နော်၊ အခု နင့်ကို သတင်းကောင်းပါတာ နွေ့၊ သတိလေးနဲ့သာ နေပေတော့၊ မကြာခင် နင့်ဆီကို နင့်ကိုကိုက ဖုန်းပဲဆက် ပလား၊ လူကိုယ်တိုင်ပဲ လာမလား၊ တစ်ခုခုပဲ နွေ့၊ ဒါပဲနော် ဘိုင်ဘိုင်”

“မိနော်က ပြောချင်တာတွေကို ရွှင်ဖြူးသွက်လက်စွာနဲ့ ပြောဆိုပြီး ဖုန်းချသွားတော့တာ။

နွေ့ကလည်း ပျော်လွန်းလို့ ထမင်းဝိုင်းကိုတောင် မမှသွားရတော့ဘဲ။ ပျော်လည်းပျော် စိတ်လည်းလှုပ်ရှား ရတာမို့ ထမင်းစားချင်တဲ့ စိတ်တွေပင် ပျောက်ဆုံးသွားရ တော့တာ။

ထမင်းစားခန်းကို ပြန်လာခဲ့တဲ့ နွေ့၊ ခြေလှမ်းလေး တွေက ကြမ်းပြင်နဲ့ပင် မထိချင်တော့ပါ။

ထမင်းစားခန်း အဝကို ရောက်တာနဲ့ သက်ပိုင်ရဲ့ ကြည့်တွေ့နဲ့ တန်းတိုးရတော့သည်။ စူးစမ်းစွက်ဖက်တဲ့ ကြည့်တွေ့ကို နွေ့က မုန်းတီးသွားရတော့တာ။

သိန်းမင်းစာပေ

“ဘယ်ကဖုန်းလဲ သမီး”

မေမေက ထမင်းစားနေရင်းကနေ မေးလိုက်တာပါ။

“နွေ သူငယ်ချင်းပါ မေမေ”

“လာ...လာ ထမင်းလာစား၊ သမီး မနေ့က ငါးသလောက်ပေါင်း စားချင်တယ်ဆိုလို့ ပေါင်းခိုင်းထားတာ ကောင်းမှကောင်းပဲ သမီးရေ”

“သန္တာ အရမ်းမစားနဲ့နော် သွေးတိုးနေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုရဲ့”

“ဒယ်ဒီ အရမ်းမစားနဲ့နော်”

နွေက သွေးတိုးရှိတဲ့ ဒယ်ဒီကို စိတ်ပူပြီး ပြောလိုက်တော့ ဒယ်ဒီက သဘောကျပြီး ရယ်မောနေသည်။

“လူတွေကလဲ ခက်တယ် သမီးရေ၊ မတည့်တာဆို ပိုပြီး ခံတွင်းတွေ့တယ်ဗျာ အဟွန်း...ဟွန်း”

“ဒါကြောင့် နွေက ခဏခဏ မချက်ခိုင်းတာပေါ့”

ရွှင်ယုသွက်လက်နေတဲ့ နွေ့ကိုကြည့်ပြီး သက်ပိုင်က အတွေးတွေ ပွားနေမိတော့သည်။

သိန်းမင်းစာပေ

စောစောကတော့ နွေ့မျက်နှာလေးက ညှိုးနွမ်းပြီးနေတာပါ။ အခု ဖုန်းပြောပြီးပြန်လာမှ သွက်လက်ရွှင်ယု နေတာဆိုတော့ ဖုန်းဆက်တာ ဟိုငနဲကြီး ဖြစ်နိုင်သည်။

တွေးမိရုံလေးနဲ့ပဲ သက်ပိုင်က မနာလိုစိတ်တွေနဲ့ ပူလောင်ရတော့တာ။ အခြေအနေက အတော်ဆိုးနေပြီပဲ။

သူ့ဘက်က ပေါ့ဆနေလိုတော့ မဖြစ်တော့ပါ။ အနီးဆုံးမှာ နေနေပြီး နွေ့ သူများရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားတာကို လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့မဖြစ်။ ကြည့်နေနိုင်တဲ့ ခွန်အားလည်း သူ့မှာမရှိပါ။ နွေ့့ကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးဖို့ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ တောင် မရ။

ဘယ်သူနဲ့ပဲ နွေ့ ချစ်နေပါစေ၊ သူကတော့ နွေ့့ကို ရအောင်ယူဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သက်ပိုင်က ထမင်းစားရတာ အရသာမရှိဘဲ ဖြစ်နေရသည်။

ဒယ်ဒီရယ်၊ နွေ့ရယ်၊ မေမေရယ်က စကားတွေပြောနေကြပြီး သူကတော့ ထမင်းဝိုင်းမှာထဲမှာ သူ့စိမ်းတစ်ယောက် ရောက်နေရသလိုမျိုးပါပဲ။

သိန်းမင်းစာပေ

“သား...ဟင်းတွေ ထည့်စားလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“မင်း မျက်နှာကြည့်ရတာ မှုန့်ကုပ်ကုပ်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲကွ၊ စက်ရုံမှာလဲ ဝန်ထမ်းတွေကို တအားပောက်တာပဲဆို”

ဒယ်ဒီက သူ့ကို ပြောလည်းပြော မေးလည်းမေးသည်။

“အခုရက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ သိပ်မကြည်လင်လို့ပါ ဒယ်ဒီ”

“ဟေ...ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ ရည်းစားပုမိနေလို့လား”

ဒယ်ဒီက သူ့ကို ရွဲ့ပြီးမေးတာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူက တမင်ပဲ ဖြေလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီ၊ ကျွန်တော် အချစ်ပုမိနေတာပါ”

“ဟေ့ကောင်...ရွတ်နောက်နောက် လုပ်မနေနဲ့”

ဒယ်ဒီက ထဟောက်သည်။ နွေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မှင်ကောင်ကောင်းနဲ့ ဟင်းချိုကိုပဲ အားရပါးရ သောက်နေသည်။

သိန်းဇော်တေ

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မိစောက လာပြောပြန်သည်။

“မမလေး ဖုန်းလာနေတယ်”

“အေး...လာပြီ...လာပြီ”

နွေ့က တစ်ချက်ကလေးတောင် မတုံ့ဆိုင်းဘဲ ထမင်းပိုင်းကနေ အပြေးအလွှား ထွက်သွားတဲ့ အခါမှာတော့ သက်ပိုင်က ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ထမင်းပိုင်းကနေ သူ့ပါထွက်လာ ခဲ့လိုက်မိတော့သည်။

သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ အချစ်မီးတွေ တောက်လောင်နေရပါပြီ။

ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး လူကြီးနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်အမိဗွယ် ဣဗွေတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်မိတော့သည်။

“ကလေးတွေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ သန္တာ”

“မသိပါဘူး ကိုရယ်”

“သား မျက်နှာက အရမ်းပျက်နေတာပဲ၊ ထမင်းစားတာလဲ စိတ်မပါ လက်မပါနဲ့ဗျာ၊ သမီး နွေ့ရဲ့ မျက်နှာကတော့...”

သိန်းပင်စာစေ

ရွှင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထမင်းစားတဲ့ အထဲမှာတော့ စိတ်ပါတဲ့ပဲ မရှိဘူး သန္တာ၊ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ခုခုဖြစ်နေတာတော့ သေချာတယ်”

“ရန်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်ထားကြတာပဲ နေမှာပေါ့ကိုရယ်၊ ဒါငယ်ငယ်ကတည်းက ဖြစ်နေကျပဲလေ”

ဒေါ်သန္တာက ခင်ပွန်းသည်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ ပြောလိုက်တာပါ။

သမီးနွေနဲ့ သားသက်ပိုင် ဘာတွေဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ ကိုတော့ ဒေါ်လုံး ပြောပြထားလို့ သိပြီးနေပါပြီ။

သားက သမီးကို ရည်းစားစကား ပြောသတဲ့လေ၊ ဒေါ်လုံးကတော့ အတော်ဝမ်းသာနေတဲ့ပုံပါ။ ဒေါ်လုံးက ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ချည်းပဲ အကြံပေး နေတဲ့သူ မဟုတ်လား။

ဒေါ်သန္တာကတော့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို အသာလေ၊ အကဲခတ်နေတာပါ။ သား မောင်သက်ပိုင်ရဲ့ အကြည့်တွေ ကတော့ သမီး နွေဆီမှာချည်းပါပဲ။ သားရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ

သိန်းမင်းစာပေ

အချစ်ရဲ့ အရိပ်သဏ္ဍာန်တွေကိုလဲ အကဲခတ်လို့ရသည်။ ဒါပေမယ့် သမီးကို ကြည့်ရတာတော့ သိပ်မထူးခြားပါ။

မိန်းမချင်းမို့ ဒေါ်သန္တာက ကောင်းကောင်း သိနေသည်။ သမီး နွေက မောင်သက်ပိုင်အပေါ်မှာ မရိုးမသားစိတ် ကစားတဲ့ ဟန်ပန်သွင်ပြင်မျိုး လုံးဝရှိမနေပါ။

သမီးဆီမှာ စိတ်ဝင်စားရမယ့်သူ ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေပြီ လားလို့ ဒေါ်သန္တာက တွေးမိသည်။ ကိုယ့်ကတော့ သမီးကို မောင်သက်ပိုင်နဲ့ပဲ နီးစပ်သွားစေချင်တာပါ။ ဒါဆို ပစ္စည်းခန်း ကအစ ဘာမှပြောစရာမလိုတော့ ဒီမိဘနှစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာအားလုံးကို သားနဲ့သမီး အကူတူ ပိုင်ဆိုင်ရုံပဲ ဖြစ်သည်။

သူ့စိမ်းတွေနဲ့ လက်ထပ်ရင် အမွေကိစ္စက စကားပြောရ ဦးတော့မှာ။ အမွေကိစ္စ တစ်ခုတည်းကြောင့် ကလေးနှစ် ယောက်ကို နီးစပ်စေချင်တာတော့လည်း မဟုတ်ပါ။ ဒေါ်သန္တာ ကိုယ်တိုင်လည်း မောင်သက်ပိုင်ကို သားအရင်းလို ချစ်နေမိ တာပါ။

သိန်းမင်းစာပေ

ကလေးနှစ်ယောက် နီးစပ်သွားရင်တော့ အကောင်းဆုံး ပါပဲ။ နီးစပ်အောင်ဇွတ်အတင်း စီစဉ်တာမျိုးတော့ ဒေါ်သန္တာ ဘယ်တော့မှ လုပ်မည်မဟုတ်ပါ။ သမီး ဆန္ဒရှိမှပဲ ပေးစား မှာပါ။ ကိုယ့်တုန်းကလည်း မိဘဆန္ဒကြောင့် နာကျင် ကြေကွဲ ခဲ့ရသေးတာဆိုတော့ ကိုယ်သားသမီး အပေါ်မှာ လည်း စာနာထောက်ထားမိပါသည်။

“သန္တာ ဘာတွေများ တွေးနေတာလဲဗျာ”

“ဪ... ကလေးတွေကလဲ ကြီးလာကုန်ပြီ၊ ပေါက် စနလေးတွေ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ တွေးနေတာပါ ကိုရယ် အဟင်...ဟင်။ သန္တာတို့ လက်ထပ်တုန်းက တကယ့်ကလေး အရွယ်လေးတွေပဲနော် ကို၊ သူတို့နှစ်ယောက် ရန်ခဏခဏ ဖြစ်လို့ ကြိုးနဲ့ပူချည်ထားတာကို မှင်မိနေသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါဗျာ အခုဆို သားက ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ် တောင်ဝင်နေပြီ။ သမီးကလဲ နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ မကြာခင် ကျောင်းပြီးတော့မယ် ကို သန္တာကို ပြောစရာရှိလာပြီဗျာ”

သိန်းမင်းစာပေ

ဒေါ်သန္တာက ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

“အဟင်...ပြောလေ ကိုရယ်”

“သားနဲ့ သမီးကို လက်ထပ်ပေးရရင် မကောင်းဘူး လားဗျာ”

ချစ်ခင်ပွန်းက လေသံလျှော့ပြီး ပြောနေတာပါ။

“ကောင်းတာပေါ့ ကိုရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေရဲ့ ဆန္ဒမပါရင်တော့ သန္တာ ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူး ကို၊ ကိုယ်ချင်းစာ တယ်လေ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ကိုတို့နှစ်ယောက်စလုံး လူကြီးတွေ ကြောင့် အသည်းကွဲဖူးတာကို မမေ့သေးပါဘူးဗျာ အဟွန်း... ဟွန်း၊ ကိုတို့ရဲ့သားသမီးတွေကို အပေါ်မှာလဲ ငါမိဘပဲ လုပ်ချင်သလိုလုပ်မယ် စီစဉ်ချင်သလို စီစဉ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး မထားပါဘူး၊ သန္တာ ကလေးတွေကို အရင်တီးခေါက်ကြည့် လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကို”

“ကိုကတော့ စိတ်အေးချင်တယ်ဗျာ”

သိန်းမင်းစာပေ

“သန္တာလဲ ကိုလိုပါပဲရှင်”

ဒေါ်သန္တာတို့ လင်မယားက နားလည်နွေးထွေးတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြ တော့တာ။

* * *

အခန်း (၁၂)

ထိုအချိန်တွင် နွေကလည်း ရင်ခုန်မောပန်းစွာနဲ့ ဖုန်းပြောနေမိတာပါ။ တစ်ဖက်က ဖုန်းပြောနေတဲ့သူက နွေ ရင်ထဲက တိတ်တခိုး ချစ်မြတ်နိုးနေရတဲ့ ကိုကို ဖြစ်နေတာကိုး။

“နွေ...ဘာလုပ်နေလဲဗျာ”

“နွေ...ထမင်းစားနေတာလေ”

“ဟောဗျာကိုယ်ကြောင့် နွေ ထမင်းစား ပျက်ရပြီပေါ့၊ ဆောရီးပဲဗျာ၊ ကိုယ်ကလဲ ထမင်းစားချိန်ကိုတောင် မေ့သွား ရတယ်လေ၊ ဖုန်းနံပါတ်ရတာနဲ့ ဖုန်းဆက်ချင်တာပဲ သိတော့တာပေါ့”

တာ အဟွန်း...ဟွန်း”

ရင်ခုန်ရလွန်းလို့ နွေက ဘာတွေပြောရမှန်းကို မသိအောင်ပါပဲ။

“နွေ”

“ရှင်”

“ကိုယ် ဖုန်းဆက်တဲ့အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပြီးလားဗျာ”

ဒီမေးခွန်းကိုတော့ နွေက ခပ်မြန်မြန်ပဲ ဖြေမိတော့တာ။

“အို...မဖြစ်ပါဘူးရှင်”

“ကိုယ့်ကို အခွင့်အရေးယူတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကိုယ် နွေဆီကို အလည်လာချင်ပါတယ်”

“ဟို...ကျောင်းကိုလာခဲ့လေ”

ပြောမိပြီးမှ နွေက ရှက်နေမိပြန်သည်။ အရမ်းလွယ်တယ်လို့ ကိုကို ထင်သွားရင်လည်း အခက်နော်။

ဟန်ကြီးပန်ကြီးနဲ့ ပဲများပြီး အင်းမလုပ် အဲမလုပ်လည်း မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ တော်ကြာ ကိုကို စိတ်ပျက်ပြီး နောက်ဆတ်

သွားရင် နွေပဲခံစားပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာ။

ဒါကြောင့် နွေက ဟန်ဆောင်မနေဘဲ နွေ့ နှလုံးသား တံခါးလေးကို ကိုကို မြင်သာရုံအသာလေး ဟထားပေးမိတော့တာ။

“မနက်ဖြန်ခါ ကိုယ့် လာခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ်ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်ပြောပြီး ကိုကိုက ဖုန်းကိုတော်တော်နဲ့ မချဘဲ ကိုင်ထားသည်။ နွေ့ ဖုန်းချလိုက်တော့မှ ကိုကိုကလည်း ဖုန်းချသွားတော့သည်။

ကိုကိုအသံကို မကြားရတော့လည်း နွေ့ ရင်ထဲမှာ ဟာသွားရပြန်တာ။ မနက်ဖြန်ခါဆို ကိုကိုက ကျောင်းကိုလာခဲ့မယ်တဲ့။ နွေကတော့ မနက်ဖြန်ခါကို မြန်မြန်ရောက်ချင်ပါပြီ ကိုကိုရယ်။

နွေက ထမင်းစားခန်းကို ပြန်သွားဖို့ လုံးဝမေ့လျော့

သွားပြီး ကိုယ့်အခန်းကိုယ် တန်းပြေးပြီးအချစ်စိတ် အချစ်
သွေးတွေ ဖြည့်လျှမ်းနေတဲ့ မျက်နှာလှလှလေးကိုပဲ မှန်ထဲမှာ
ကြည့်မိနေတော့သည်။

ကိုကိုရယ်...

ကိုကိုဆီက အချစ်တွေကို မျှော်လင့်တကြီးနဲ့ နွေ
တောင်းတနေပါတယ် ရှင်။

နွေက မျက်ဝန်းလေးမှေးယှက်ပြီး စိတ်ကူးနဲ့ ကိုကို
အနမ်းတွေကို ခံယူလိုက်မိတော့တာ။

မရှက်ပါဘူး ကိုကိုရယ်။

နွေ ကိုကိုကို ချစ်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သက်ပိုင်ကလည်း စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့
အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေမိတော့တာ။

နွေ ဖုန်းပြောနေတဲ့ အချိန်မှာ သူက အပေါ်ထပ်က
ဖုန်းကနေ ခိုးနားထောင်လိုက်တာပါ။ ဒီတော့မှ နွေနဲ့ ဟို
ကလေးအဖေ ချစ်သူတွေအဆင့်ထိ မရောက်သေးဘူးဆိုတာ
ကို သူ အသေအချာ သိလိုက်ရတော့တာ။

သိန်းမင်းစာပေ

သိရတာ ဝမ်းသာမိသားသည်။ နွေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်
ရအောင် ကြိုးစားဖို့အတွက်လည်း ပိုပြီးအားကြီးမာန်တက်
ဖြစ်သွားရတော့သည်။

အချိန်ဆိုင်နေလို့ မဖြစ်တော့ပါ။ သူ နွေးကွေးနေရင်
သူများရင်ခွင်ထဲကို ရောက်သွားလိမ့်မည်။ လူကြီးတွေကို
ပြောပြီး နွေကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားရင်လည်း ကြာနေဦးမှာပါ။

ပြီးတော့ ဒယ်ဒီနဲ့ မေမေတို့ရဲ့ သဘောထားကိုလည်း
သူတီးမိခေါက်မိ ပြီးသားပါ။ နွေကသာ သူ့ကို လက်မခံ
နိုင်ပါဘူးလို့ငြင်းရင် လူကြီးတွေက အတင်းတိုက်တွန်းပြီး
စိစဉ်မှာ မဟုတ်တာ သေချာသည်။

ဒီတော့ တရားတာ မတရားတာ အပထား၊ နွေကို
ပိုင်ဆိုင်ဖို့ အောက်လမ်းနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ညစ်ပတ်တဲ့နည်း
နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ကြိုးစားပါတော့မည်။

အချစ်ကြောင့် သက်ပိုင်က အတ္တတွေ ကြီးလာရတော့
သည်။ ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်တဲ့စိတ်ကြောင့် ဘာကိုမှ မယူချင်
တာပဲ။

သိန်းမင်းစာပေ

နောက်ဆုံးတော့ နွေ့အချစ်ကို ဒီနေ့ညပဲ ရအောင်ယူဖို့ သူက ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတော့သည်။

အပြင်မှာ မှောင်နေပြီ။ သက်ပိုင်က အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ဆိုင်ကယ်သူသွားဖို့ လုပ်ပြီးမှ မယူတော့ဘူးလို့ တွေးလိုက်သည်။

“ကိုကိုကြီး”

ကားဂိုဒေါင်က ပြန်အထွက်မှာ နောက်က ခေါ်သံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မိစော ဖြစ်နေသည်။

“ဘာလဲ”

ဒီကောင်မလေး သူ့ကို ငေးကြည့်တတ်တာ၊ သူ့အခန်းရှင်းတဲ့အခါ အကြာကြီးနေတတ်ပြီး လူလစ်ရင် သူ့ဓာတ်ပုံတွေကို ခိုးနမ်းတတ်တာ သူ့သိနေတာမို့ သက်ပိုင်က ခပ်မှန်မှန်ပဲ နေသည်။

ဒီအရွယ်ဆိုတာ စိတ်ကစားတတ်တဲ့ အရွယ်လေ၊ ဒီကောင်မလေး သူ့အပေါ်မှာ စိတ်ကစားနေတာကို သိပေမဲ့ အခွင့်အရေးသမား မဟုတ်တဲ့သူက မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာပါ။

သိန်းမင်းစာပေ

ကိုယ့်အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်နေသူလေးအပေါ် ရိုင်းစိုင်းစုတ်ပဲ့ပြီး ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုး လုပ်ဖို့ စိတ်တောင်မကူးမိပါ။ အခု နွေ့ကို ကြံစည်မိတာကလည်း လက်လွတ်ဆုံးရှုံးသွားရမှာ ကြောက်လွန်းလို့ နွေ့ကို ချစ်ရလွန်းလို့ နွေ့ကို လက်ထပ်မှာမို့လို့ ဖြစ်သည်။

“ကိုကိုကြီးရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ် ကျန်ခဲ့လို့ပါ”

“အေးပေးပေး”

သူက အပိုတွေမပြောဘဲ မိစော့ လက်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ သိပ်ဘဝင်မကျချင်၊ သူ့အခန်းထဲမှာ သူ့ပိုက်ဆံအိတ် မေ့ကျန်ခဲ့တာကို မိစောကသိပြီး ချက်ချင်း လိုက်လာပေးတယ်ဆိုတော့ ဒီကောင်မလေး သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေလို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

“မိစော”

“ရှင် ကိုကိုကြီး”

“ညကျရင် နောက်ဖေးတံခါးကို သော့မခတ်ထားနဲ့ နော် ငါ အိမ်ပြန်နောက်ကျချင် ကျမယ်”

သိန်းမင်းစာပေ

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ မိစော မိစော တံခါးစောင့်ဖွင့်ပေးပါမယ်”

“နင်စောင့်စရာ မလိုဘူး၊ တံခါးသော့မခတ်ဖို့ပဲပြောတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သက်ပိုင်က ခပ်တည်တည် မျက်နှာထားကြီးနဲ့ မိစောအနားကနေ ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။

ဟာ...စိတ်ကစားတတ်တဲ့ အရွယ်လေးတွေနဲ့ ဆက်ဆံရတာ မလွယ်ပါလား၊ သူ့နေရာမှာ ခပ်ဆိုးဆိုး ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းနဲ့ လက်သွက်ခြေသွက် တခြားယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ဒီကောင်မလေးတွေ့ မလွယ်ဘူးလို့ သက်ပိုင်က တွေးလိုက်မိတော့သည်။

ဒီအတွေးတွေက နွေ့ဆီမှာပဲ ရှိနေတာမို့ အရေးမပါတဲ့ တခြားတစ်ယောက် အကြောင်းကို သူလုံးဝ မတွေးချင်တာပဲ ဖြစ်သည်။

* * *

သိန်းမင်းတေပ

အခန်း (၁၃)

“ကိုကိုကြီးရယ်”

ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါ့မိနဲ့ ကိုကိုကြီးရဲ့ ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း မိစောကမျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် စီးကျလာရတော့သည်။

မိစောမှာတော့ ကိုကိုကြီးကိုချစ်လိုက်ရတာ ကိုကိုက ထာ့ဖြင့် မိစောကို စကားပြောရင်တောင် မျက်နှာတည်ကြီးနဲ့ပါ။

ဖြိုးဖြရယ်ဖြပြီး ရော့ရော့နှော့နှော့နေဖို့ ဆိုတာကတော့ ပေးကြီးပါ။ ကိုကိုကြီးက မိစောကို မတူမတန်သလို ကင်ဆံနေတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

အင်းလေ...ကိုကိုကြီးက မမလေးကို ချစ်နေတာပဲ

သိန်းမင်းတေပ

၁၃၂

ဓမ္မလဲဦး

တော့ မိစောကို စိတ်ဝင်စားမှာတဲ့လား။ မိစောကသာ ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်မသိဘဲ စိတ်ကူးတွေ ယဉ်နေမိတာ။ အခုလည်း ဆိုင်ကယ်မပါ၊ ကားမပါဘဲ ကိုကိုကြီး ထွက်သွားတာကို မိစောက မနေနိုင် မထိုင်နိုင် စိတ်ပူပေးနေ မိပြန်သည်။

ညစာ ထမင်းဝိုင်းမှာ ကိုကိုကြီး မျက်နှာပျက်နေတာကို မိစောသိသည်။ မမလေးရဲ့ ဖုန်းကို ကိုကိုကြီး ခိုးနားထောင် နေတာလဲ မိစော သိတာပါပဲ။ ပြီးတော့ ကိုကိုကြီးက အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လိုက်၊ သက်ပြင်းတွေချလိုက်လုပ်ပြီး အတော်ကြာမှ ထွက်သွား တာပါ။

ဘာတွေများဖြစ်နေတာလဲ မိစော သိချင်လိုက်တာ။ ကိုကိုကြီး ဘာတွေခံစားနေရတာလည်း မိစောလည်း မျှော် ခံစား ပေးချင်ပါသည်။

အိမ်ထဲပြန်ဝင်ပြီး မီးဖိုခန်းမှာ အိုးခွက်ပန်းကန်ပေး သိမ်းဆည်းဆေးကြောနေပေမဲ့ မိစောရဲ့ စိတ်တွေက ပျံလှူ

သိန်းမင်းစာပေ

နေတော့တာ။

“မိစော”

“ရှင်”

ကြီးကြီးလုံး ခေါ်တော့ မိစောမှာ အလန့်တကြားလေး ဖြစ်သွားရတော့သည်။

“ရော...နှင့် မမလေး အခန်းကို သွားပို့ပေး”

“ဟုတ်”

အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေတဲ့ နွားနို့ခွက်ကို လှမ်းယူတော့ ကြီးလုံးက မိစောကိုဆူသည်။

“လက်ကို ရေစင်အောင်သုတ်ဦးလေ ကောင်မလေးရဲ့၊ နွေက ဒီလောက်အသန့်ကြိုက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရေစိုနေတဲ့ လက်ကို ရေစင်အောင် သုတ်နေရင်းနဲ့ မိစောက မျက်ရည်တွေဝဲရပြန်သည်။

ဪ...လူချင်းတူပေမဲ့ ကံချင်းက မတူဘူးနော်၊ မမလေးကျတော့လည်း ကံကောင်းလိုက်တာ၊ ရုပ်ရည်လေး

သိန်းမင်းစာပေ

ကလည်းလှ၊ ပိုက်ဆံကလည်းချမ်းသာ၊ ချစ်ခင်သူတွေကလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့။

မိစော ဘဝကျတော့လည်း ကံဆိုးလိုက်တာ၊ မိဘက ဆင်းရဲလွန်းလို့ ကျောင်းတက်ချင်တာလည်း မတက်ရ။ ပြီးတော့ သူများအိမ်မှာလည်း အလုပ်လုပ်ရသည်။ ရတဲ့လခကိုလည်း မိစောမှာ တစ်ပြားမှသုံးရတယ်လို့မရှိ၊ အမေတို့ကပဲ ကြိုကြိုထုတ်ယူသွားတာပါ။

ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ကအရမ်းကောင်းလို့ မိစောမှာ ကောင်းကောင်းစား လှလှဝတ်ပြီး တစ်သွေးတစ်မွှေး ဖြစ်နေရတာ။ အဝတ်ဆိုလည်း မမလေးရဲ့အကျဝတ်တွေ ဝတ်လို့တောင် မကုန်။ အကောင်းစားမုန့်တွေလည်း စားရသည်။ ထမင်းဟင်းဆိုးလည်း အကောင်းတွေချည်း စားရတာပါ။

“ဟဲ့...ကောင်းကောင်းကိုင်နေနော်၊ ငှူငှူငိုငို လုပ်မနေနဲ့၊ မိစောတို့များ လူကသာကြီးလာတာ ပြောဆိုနေရတုန်းမှ ရှိသေးတယ်၊ စိတ်ချထားလို့ကို မရဘူး”

မိစော တွက်လာတော့ ကြီးကြီးလုံးက ပွစိပွစိပြောပြီ

ကျန်ခဲ့သည်။

မမလေးရဲ့ အခန်းထဲကို ရောက်တော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း မမလေးက မှန်ကန်ခုံရှေ့မှာထိုင်ပြီး အလှပြင်နေသည်။

ပြီးတော့ မမလေး ပုံစံက သွက်လက်ရွင်ပျလို့ပါ။

“လာ...မိစော ဒီကိုယူလာနဲ့”

“မမလေးက လှလိုက်တာ”

“အဟင်...မိစောကို မုန့်ဖိုးပေးရဦးမယ်”

“ဟာ...မလိုချင်ပါဘူး၊ မမလေးရယ်”

“မိစောရှော နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် မမလေး”

“ရှော...ရှော” မုန့်ဖိုးယူရပြန်သည်။

“ခုတလော မိစောလဲ အရမ်းလှတယ်ဟေ့၊ ထွားလဲ အရမ်းထွေးလာတယ်၊ ဒါနဲ့ နင့်အသက် ဘယ်လောက်ရှိသွားပြီလဲဟင်”

“ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ထဲ ဝင်နေပါပြီ မမလေး”

“မိစော တို့အိမ်ကိုရောက်တာ သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရောက်စက မည်းတူးပိန်ခြောက်လေး တကယ့်ကလေးပဲ ရှိသေးတာ၊ အခုတော့လဲ ထွားလာလိုက်တာများ တကယ့်မိန်းမကြီးဖြစ်နေပြီ အဟင်...ဟင်”

မမလေးက ရယ်မောပြီး စကားတွေ ပြောနေတော့တာ၊

ဒါကိုကြည့်ရုံနဲ့ မမလေး စိတ်ပျော်ရွှင်နေတယ်ဆိုတာကို မိစောက အကဲခတ်မိသည်။ ကိုကိုကြီးကတော့ စိတ်ညစ်နေတဲ့ပုံစံပါ။ မိစောက ကိုကိုကြီးကို သနားမိတာမို့ အရဲစွန့်ပြီး မေးလိုက်မိတော့တာ။

“မမလေးနဲ့ ကိုကို ရန်ဖြစ်ထားတာလားဟင်”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ မိစောရဲ့”

“ကိုကိုကြီးကိုကြည့်ရတာ မျက်နှာမကောင်းဘဲ ဖြစ်လို့ပါ။ မမလေးနဲ့ မခေါ်ဘူးလားဟင်”

“ခဏပါဟယ် ဒီလိုပဲရန်ဖြစ်နေကျပါ။ ပြီးတော့ ပြီးသွားတာပဲလေ၊ နေပါဦး မိစောက ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“ဟို...ကိုကိုကြီးကို သနားလို့ပါ”

သိန်းမင်းစာပေ

“အမယ်လေး မသနားနဲ့၊ သနားစရာ မလိုဘူးနော်” အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကြီးကြီးလုံးက မိစောကို လာခေါ်တာမို့ မမလေးနဲ့ စကားစ ပြတ်သွားရတော့သည်။

“မိစောရေ”

“ရှင်း ကြီးကြီးလုံး”

“လာပါဦးအေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မမလေး မိစော သွားဦးမယ်နော်”

“အေး...အေး”

ကြီးကြီးလုံး ခိုင်းတာတွေ လုပ်ပေးနေရင်း မိစောက အိပ်ငိုက်လာသည်။

ဒါပေမဲ့ အိပ်လို့မဖြစ်သေးပါ။ ကိုကိုကြီးက နင် တံခါး နောင့်ဖွင့်ပေးစရာ မလိုဘူးလို့ ပြောထားပေမဲ့ မိစောကတော့ နောင့်ပေးရပါမည်။

* * *

သိန်းမင်းစာပေ

အခန်း (၁၄)

“နွေ...နွေရယ်”

ဘိယာမူးပြီး သက်ပိုင်ရဲ့ စိတ်တွေက တစ်ချက်တစ်ချက် လွတ်ထွက်ကုန်သည်။

“ဟေ့ကောင်...အသံပြကြီးနဲ့ အော်မနေနဲ့”

သူနဲ့နွေ အကြောင်းကို သိနေတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းက တားတည်းသည်။

“ငါ နွေကို ရချင်တယ်ရာဇာ”

“အေးလေ အဲဒါ ငါ့ကိုပြောလို့ ဘာထူးမှာလဲ၊ နွေ့ကို သွားပြောပေါ့ကွ”

“ငါပြောပြီးပြီ ရာဇာ ပြောပြီးသွားပြီကွ၊ နွေက

သိန်းမင်းတင်

ငါ့ကို အရေးမလုပ်ဘူး”

“အရေးမလုပ်ရင် အရေးလုပ်အောင် ဖက်နမ်းပစ်လိုက် ပေါ့ကွာ အဟား...ဟား”

“ပျာတ်တယ် ငါ့လဲ အဲဒီလိုပဲ စိတ်ကူးထားတယ်၊ ပြောနေကြာပါတယ်ကွာ၊ ခုပဲအိမ်ပြန်ပြီး နွေ့ကို ဖက်နမ်းပစ်မယ်”

ယိုင်တီယိုင်ထိုးနဲ့ သူ့ထရပ်တော့ ရာဇာက အလန့် တကြား ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင် ငါက အလကားနောက်နေတာနော်၊ မူးပြီး တကယ်သွားလုပ်မနေနဲ့၊ ပြသနာတွေ တက်ကုန် လိမ့်မယ်”

“ငါပြန်တော့မယ် ရာဇာ”

“ဟေ့ကောင်...တကယ်သွားမလုပ်နဲ့နော်”

သူငယ်ချင်း သူ့ကိုစိုးရိမ်တကြီး တားနေသည်။

“ကျွတ်...မင်း မသိပါဘူးကွာ”

သက်ပိုင် ခေါင်းထဲမှာ ရီဝေနေပါပြီ။ လူက ဘိယာမူး

သိန်းမင်းတင်

လာသလို သူ့နှလုံးသာတွေကလည်း အချစ်မူးလာပြီဖြစ်သည်။

ကြားနေရတဲ့ အသံအားလုံးက နွေ့ စကားသံတွေဖြစ်ပြီ မြင်နေရတဲ့ အရာမှန်သမျှက နွေ့ ပုံရိပ်တွေ ဖြစ်နေလောက် အောင်ကို အချစ်တွေနဲ့ မူးယစ်နေမိတော့တာ။

“ဟေ့ကောင်...မင်း ထပ်မသောက်နဲ့တော့နော်”

“မသောက်တော့ဘူး ဟေ့ကောင်၊ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ ငါ့ကိုငါသိတယ်၊ ငါအရမ်းမူးနေပြီ”

“လာ...လာ ငါ မင်းကိုပြန်ပို့ပေးမယ်”

“ရတယ်...ရတယ် ငါတက္ကစီနဲ့ပဲ ပြန်တော့မယ်”

“လာစမ်းပါကွာ”

သူငယ်ချင်းက သူ့ကို အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး ကားနဲ့ ပြန်ပို့ပေးသည်။

“ရာဇာကြီး”

“ဟေ့”

“ငါနဲ့ နွေ့နဲ့ နီးစပ်ပါ့မလားကွာ”

“တစ်အိမ်တည်း နေတာပဲကွာ၊ မနီးစပ်ဘဲ ရှိပါ့မလား။

သိန်းမင်းတပေ

လူကြီးတွေကလဲ သဘောတူမှာပါ”

“ငါကတော့ စိုးရိမ်တယ်ကွာ”

“ကျွတ်...စိုးရိမ်ရင်လဲ နွေ့ခေါင်ခေါင်ကို ခိုးပြေးပေါ့ကွာ”

“အိုကေ မင်းပေးတဲ့အကြံ မဆိုးဘူး”

“ဟေ့ကောင် ငါပြောတာ အဟုတ်မှတ်ပြီး လျှောက်လုပ်လို့ သောက်ကျိုးနည်းတွေ ဖြစ်ကုန်မယ် သက်ပိုင် ကြားလား”

ရာဇာ ပြောနေတာတွေကို သူက မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်နဲ့ မူးယစ်ရုံဝေနေတော့တာ။

ဒီလိုနဲ့ သူ့ကို ရာဇာက ခြံအထိ လိုက်ပို့ပေးပြီး လှည့်ပြန်သွားသည်။ ဘီယာအရိုက်ရယ် ကားစီးလာတဲ့အတွက် ရယ်ကြောင့် သူ့ခေါင်ထဲမှာတော့ ချာချာလည်နေလေပြီ။

ခြံတံခါးကို သော့ဖွင့်တော့ မနည်းဖွင့်ရသည်။ ခြံထဲ ရောက်သွားတော့ သူက အိမ်ကြီးဆီကို ချက်ချင်းမသွားနိုင်သေးဘဲ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ခဏလှဲအိပ်နေရသေးသည်။

အချစ်ကြောင့်လား ဘီယာကြောင့်လားတော့ မသိပါ။

သိန်းမင်းတပေ

သူ မူးနေတာတော့ မမှန်ပဲဖြစ်သည်။ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်အိပ်ရင်း အိမ်ကြီးကိုကြည့်လိုက်တော့ အလင်း တစ်ဝက် အမှောင်တစ်ဝက်နဲ့ပါ။

နွေ့ အခန်းဆီက ညအိပ်မီးသီး ပြာလှဲလှဲအရောင်လေး ဖြာကျနေတာကို တွေ့ရသည်။

နွေ့ရယ်...

အချစ်ရယ်...

အိပ်နေပြီလားဗျာ

သက်ဝိုင်းက နွေ့ ဆီသွားဖို့အတွက် အင်အားအပြည့်နဲ့ ထရပ်လိုက်မိသည်။ တိုက်ရှေ့ တံခါးမကြီးဘက်ကို သွားမိပြီးမှ နောက်ဖေးဘံခါးဘေးမှတစ်ဖို့ မှာထားခဲ့တာကို သတိပြန်ရ လိုက်တာမို့ သူက နောက်ဖေးဘက်ကို လာခဲ့ရတော့သည်။

ဒီအချိန်ဆို တိုက်ရှေ့ဝင်ပေါက် တံခါးမကြီးကို သွေ့တော့ အသပ်ထပ် မတ်ထားပြီးနေပါပြီ။

နောက်ဖေးဘံခါးကို အသံတို့နဲ့လိုက်တာနဲ့ တံခါးက အလွယ်တကူပဲ ပွင့်သွားတော့တာ။ သက်ဝိုင်း သူ့ကိုယ်သူ

သိန်းမင်းအဝေ

မနည်းထိန်းပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အမှောင် ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ ဝင်တိုက်မိတော့သည်။

“အား”

ဟာ...ဒါ ဒါ နွေ့ အသံပဲ။

နူးညံ့တဲ့ အထိအတွေ့ လေးကို သူ့ဦးနှောက်က နွေ့ပါ ပဲလို့ ချက်ချင်းပဲ လက်ခံလိုက်တာမို့ လွတ်ထွက်သွားမှာ ဖိုးရိမ်တကြီးနဲ့ သူက အတင်းပဲ ဖက်ထားလိုက်မိတော့သည်။

“နွေ့...နွေ့ရယ်”

“အို”

“နွေ့ရယ်...အရမ်းချစ်တာပဲ”

“ဟာ...လွတ်...လွတ်ပါ”

အသံတိုးတိုးလေးကို သူက လုံးဝအရေးမစိုက်ဘဲ ပိုတိုး ပတ်ထားလိုက်တဲ့အပြင် အမှောင်ထဲမှာ ရှာဖွေပြီး ချစ်သူရဲ့ ပျားရည်နှုတ်ခမ်းလေးကို အငမ်းမရ နမ်းလိုက်မိတော့တာ။

အစပိုင်းမှာတော့ သူမလေးက ရုန်းနေသေးသည်။ ဤအနမ်းတွေ ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းလာတဲ့ အခါမှာတော့

သိန်းမင်းအဝေ

သူမလေးလဲ မရုန်းနိုင်ဘော့ပဲ သူ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ အလိုက်သင့် လေးနဲ့ သူ့အချစ်တွေကို လက်ခံလိုက်လေတော့သည်။

“အရမ်းချစ်တာပဲ အချစ်ရယ်၊ အရမ်းချစ်တယ်ကွာ”

“အို”

မိစောက မရုန်းနိုင်တော့ဘဲ ကိုကိုကြီးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ခွေသွားရတော့သည်။

နွေရယ်လို့ ကိုကိုကြီးရဲ့ နှုတ်ဖျားက တစ်ချက်ညည်း ညှူတိုင်း မိစောရဲ့ နှလုံးသားလေးက ဓားထက်ထက်နဲ့ အမွန်းခံနေရသလို နာကျင်နေရတော့တာ။

ကိုကိုကြီး ချစ်နေတာ မိစောကို မဟုတ်ဘူး၊ မမလေးကို ဆိုတဲ့ အဆုံးအစမဲ့တဲ့ အချစ်ပင်လယ်ပြင်မှာ မိစောက မိုက်မိုက်မဲမဲ ကူးခတ်နေမိတော့တာ။

မိစောနဲ့ ကိုကိုကြီးက မီးဖိုခန်း အမှောင်ထဲမှာပါ။ တကယ်ဆို...

ကျွန်မ မိစောပါလို့ပြောပြီး ကိုကိုကြီးကို လွှတ်အောင် ရှောင်ရင်ရတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မိစောကိုယ်တိုင်က မရှောင်

သိန်းမင်းစာပေ

နိုင်တာပါနော်။

ကိုကိုကြီးပေးတဲ့ ဆန်းပြားတဲ့ အချစ်တွေကို ရင်ခုန် လှိုက်မောရွာ လက်ခံယူပြီး အသိပြန်ဝင်လာမိတော့ ကိုကို ကြီးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ မှေးမှိတ်နေရာကနေ မိစောက ထွက်ပြေး လာခဲ့မိတော့သည်။

“ကိုကိုကြီးရယ် မိစောအဖြစ်နဲ့ ကိုကိုကြီးကို ရင်မဆိုင် ရဲ့ပါဘူးရှင်”

“အင်းခနဲ ရှိကိင်္ဂိသံလေးနဲ့ သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ နွေ ပြေးထွက်သွားတော့မှပဲ သက်ပိုင်က သတိပြန်ဝင်လာမိတော့ သည်။

ဘီယာအရှိန်လည်း လျော့ကျသွားပြီဆိုတော့ သူက အဖြစ်အပျက်တွေကို ချက်ချင်းပဲ ဖမ်းဆုပ်မိသည်။ သူ နွေ ကို အကြမ်းပတမ်း ချစ်မိသွားပါရောလား။ နွေဆီမှာ အပျိုစင်ပန်းလေးကို သူ ခူးယူမိသွားပါရောလား။

အမှောင်ထဲမှာ ကျင့်သားရလာတဲ့ မျက်လုံးတွေကြောင့် သူ့ရောက်နေတာ မီးဖိုခန်းဆိုတာ သိလိုက်မိသည်။

သိန်းမင်းစာပေ

နွေနဲ့ သူ ဒီနေရာမှာ ဘယ်လိုတွေ့မိတာလဲ။ သက်ပိုင်
သူ့မှတ်ဉာဏ်တွေကို ပြန်ခေါ်ကြည့်မိသည်။

နွေက သူပြန်လာတာကို မီးဖိုခန်း တံခါးဝကနေ
စောင့်နေတာလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ နွေက စောင့်နေပါ
မလား။ စောင့်နေရအောင် သူသွားတာကိုရော နွေ သိလို့လား။

တွေးရင်း သူ့ခေါင်းထဲမှာ ရိုဝေလာပြန်သည်။

နေဦး...နောက်ဖေးတံခါး သော့မခတ်ထားနဲ့လို့ သူ
မိစောကို မှာခဲ့မိတယ်။ မိစောက သူ့ကို တံခါးစောင့်ဖွင့်
ပေးမယ်ပြောလိုတောင် မလိုဘူးလို့ သူပြောခဲ့သေးတယ်။
ဒါဆို စောစောက သူ ချစ်ပစ်လိုက်တာ နွေ မဟုတ်ဘဲ
မိစော များလား။

“အာ”

အတွေးကြောင့် သူက အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရ
တော့သည်။ အခန်းမီးကို အမြန်ဖွင့်လိုက်တော့ မီးဖိုခန်းရဲ့
ကြမ်းပြင်မှာ စံပယ်ပန်းပွင့်လေးတွေ နွမ်းကြေနေတာကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

သိန်းမင်းစာပေ

ဒီအိမ်မှာ ညနေတိုင်း စံပယ်ပန်းတွေခူးပြီး ပန်ဆင်
တတ်တဲ့ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိပါသည်။

အဲဒီတစ်ယောက်က သူ့ချစ်မိနေတဲ့ နွေ မဟုတ်ပါ။
မိစောပဲ ဖြစ်သည်။

အဲဒီခဏမှာပဲ သက်ပိုင်က ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘဲ
ရှူးသွပ်ချင်မီ သွားရပါတော့သည်။

သွားပြီ...

သူ့အမှားကြီး မှားသွားခဲ့ပြီ။

* * *

သိန်းမင်းစာပေ

အခန်း (၁၅)

နွေ အိပ်ရာက ခါတိုင်းထက်စောပြီး နိုးလာသည်။

နွေ စိတ်တွေက ကိုကိုနဲ့တွေ့ဖို့ပဲ ဆန္ဒစောနေတာလေ။ ညက ကိုကိုအကြောင်းတွေးရင်း အိပ်ခဲ့တာမို့ ကိုကိုက နွေ အိပ်မက်ထဲကိုတောင် ရောက်လာခဲ့တာပါ။

အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုကို အနမ်းတွေက ရင်ဖိုစရာပါကွယ်။ နွေ အိမ်မက်က သူများတွေကို ပြောပြလို့မဖြစ်တဲ့ အိပ်မက်ချိ ပါ။

မှန်ရှေ့ကို အပြေးအလွှားသွားပြီး ကိုကို နမ်းခံတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို ကြည့်မိသည်။ အဟင့်...အိပ်မက်မို့သာလေ။

သိန်းမင်းတေး

နေ့။

ကိုကိုရယ်...

စွဲလမ်းမှုဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်မယ် ထင်တယ်နော်။ အချိန် တိုင်းပါပဲရှင်၊ နွေ့ကို နာရီတိုင်း စက္ကန့်တိုင်း ကိုကို စိုးမိုး ထားတာပါကွယ်။

ကိုကိုက ချစ်တယ်လို့ပြောရင် နွေကတော့ ဟန်ဆောင် မနေနိုင်တော့ပါဘူး။ ကိုကို အချစ်ကို ချက်ချင်းပဲ လက်ခံ လိုက်တော့မှာပါ။

အိပ်ရာက အစောကြီးနိုးပြီး ရင်ထဲမှာ ဆာသလိုကို ယာတာတာကြီး ဖြစ်နေတာမို့ နွေက မီးဖိုခန်းဘက်ကို ဆင်းလာခဲ့လိုက်တော့တာ။

တစ်အိမ်လုံးက တိတ်စိတ်လို့ ခါတိုင်းဆို ကြီးကြီးလုံး ကို တွေ့နေကျပါ။ ဒီနေ့ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်လို့ တွေးမိ ပြီးမှ ဒီနေ့ဈေးဝယ်တဲ့ နေ့ဆိုတာကို နွေက သတိရလိုက်မိ သည်။

ဒါဆို ကြီးကြီးလုံးနဲ့ မိစောကတော့ ဈေးသွားနေကြတာပဲ။

သိန်းမင်းတေး

ပြီ။ ဒါကြောင့် အောက်ထပ်တစ်ထပ်လုံးက တိတ်ဆိတ်နေ တာပေါ့။

ဒီအချိန်ဆို မေမေနဲ့ဒယ်ဒီက ဘုရားခန်းမှာပဲ ရှိနေဦး မည်။ ခါတိုင်းဆိုရင် နွေကလည်း ကောင်းကောင်းအိပ်နေတုန်း အချိန်ပေါ့။

ဒီနေ့မှာပဲ အစောကြီးနိုးရတာလေ။ ကိုကိုရဲ့ ဆွဲငင်အား က ပြင်းထန်လိုက်တာနော်။

နွေက ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် မီးဖိုခန်းတံခါးဝကို ရောက် လာတဲ့ အချိန်မှာပဲ ငိုရှိုက်သံ တိုးတိုးလေးကို ကြားရတော့တာ။

ရုတ်တရက်တော့ နွေက ကြောင်အ သွားမိသည်။ ဘယ်သူငိုနေတာလဲ။ နွေက ခြေသံမကြားအောင် ဖွဖွနင်းပြီး မီးဖိုခန်းထဲ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျုံ့ ကျုံ့လေးထိုင်ပြီး ကြေကြေကွဲကွဲ ငိုနေတဲ့ မိစောကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

“မိစော”

နွေ ခေါ်လိုက်တဲ့ အသံကို ကြားတာနဲ့ မိစောက

သိန်းမင်းစာပေ

ချက်ချင်းပဲ မတ်မတ်ပြန်ရပ်လို မျက်ရည်တွေ သုတ်စစ်နေ တော့တာ။

“မိစော ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရတာလဲ”

နွေက မိစောရဲ့ ပခုံးလေးကိုဖက်ပြီး ကြင်ကြင်နာနာ နဲ့မေးလိုက်မိတာပါ။ နွေ့ ရင်ထဲမှာ မိစောကို ကိုယ့် ညီမ လေးလိုသံယောဇဉ်တွေနဲ့ ကြင်နာနေမိတာဖြစ်သည်။ မိစော ငိုနေတာကို တွေ့ရတော့ နွေ့ ရင်ထဲမှာ တကယ် မကောင်းပါ။

“ဟင်အင်း...ဘာ...ဘာမမဖြစ်ပါဘူး မမလေး။”

မိစောက မျက်စိမျက်နှာပျက်နဲ့ ငြင်းနေတော့တာ။

“မမလေးကို မညာပါနဲ့ မိစောရယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘဲနဲ့

ဘယ်သူမှ မငိုပါဘူးနော်၊ ကဲ...ပြောစမ်းပါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မမလေး မေးမှပဲ မိစောက ပိုငိုချင်လာရတော့သည်။

မိစောအဖြစ်ကို ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ပြောပြရမှာလဲ

မမလေးရယ်၊ ညက အဖြစ်အပျက်ဟာ ကိုကိုကြီးရဲ့ အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး မိစောရဲ့အပြစ်ပါ။

ကိုကိုကြီး ယုတ်မာလို့ ဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး

သိန်းမင်းစာပေ

မိစောကိုယ်တိုင် မရှောင်နိုင်ပဲ တည့်တည့်ဝင်တိုးလို့ ဖြစ် သွားရတဲ့ ကိစ္စပါ။

“အီး...အဟင်...ဟင်”

မိစောရဲ့ ရှိုက်သံတွေက ဖိုကျယ်လောင်လာတော့ သည်။ မမလေးကလည်း အတင်းပဲ ချော့ခော့ပြီး မေးနေတော့ သည်။

“ပြောလေ မိစောရယ်၊ မမလေးကိုမှ မပြောပြရင် မိစော ဘယ်သူ့ကို ပြောမှာလဲဟင်၊ ဘာလဲ မမလေးကို မယုံလို့လား”

“ဟင်အင်း...မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုပြောလေကွယ်”

“တကယ် တကယ် ဘာမှမဖြစ်တာပါ မမလေးရယ်၊ အမေနဲ့ အဖေကို သတိရလို့ ငိုနေတာပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်”

မိစောက အတင်းမျက်စိမှိတ်ပြီး မမလေးကို လိမ်ညာ လိုက်မိတော့သည်။

သိန်းမင်းစာပေ

အမှန်အတိုင်းပြောလို့ ဖြစ်ပါ့မလားနော်၊ တော်ကြာ ပြဿနာတွေ ကြီးကုန်မှာပေါ့။ ကိုကိုကြီးက မိစောကို မမလေးလို့ထင်ပြီး ချစ်ခဲ့တာပဲ။ အခုထိ မိစောပါလို့ သိမှာ မဟုတ်ဘဲ။ မိစောကို စွပ်စွဲကြမှာလည်း ကြောက်မိသည်။

ကိုကိုကြီးကို တံမင်မြူဆွယ်တာပါလို့ ထင်ကုန်ရင် မခက်ဘူးလားနော်။ သူများတွေ ထင်မှာထက် ကိုကိုကြီး ကိုယ်တိုင် အဲဒီလိုထင်ရင် မိစော ရင်ကွဲရမှာပါ။

“တကယ်ပါ မမလေးရယ်၊ ညကလေ ညတုန်းက အိပ်မက်မကောင်းဘူး၊ အိပ်မက်ထဲမှာ အမေနဲ့အဖေက အဝတ်အစားအသစ်တွေ ဝတ်ထားတယ်တဲ့၊ နေမှကောင်းရဲ့ လားလို့ တွေးမိပြီး မိစော ငိုမိတာပါ”

စိတ်ကူးထဲပေါ်ရာ အကြောင်းပြချက်ကို ပြောပြီး မိစော မမလေး ရှေ့မှာ ရင်ပွင့်အောင် ငိုချလိုက်တော့တာ။

“မိစောရယ် အဖေနဲ့အမေကို သတိရရင် ခဏပြန် လည်ပေါ့၊ မမလေး လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ မငိုနဲ့တော့နော် ကိတ်...ကိတ်”

သိန်းမင်းစာပေ

မမလေးက မိစောရဲ့ ပခုံးကိုဖက်ထားသည်။ ဒီတော့ ပိုဝမ်းနည်းပြီး ပိုငိုမိတော့တာပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သက်ပိုင်ကလည်း မီးဖိုခန်းအဝကို ရောက်လာတာပါ။ စောစောစီးစီး လာခဲ့ရတာတဲ့ ရှည်ရွယ်ချက်က မိစောနဲ့ တွေ့ဖို့ပါ။

အခု ငိုသံနဲ့ စကားပြောသံတွေကို ကြားရတာနဲ့ သူ့ခြေလှမ်းတွေက တန်သွားရတော့သည်။

“ညတုန်းက ညတုန်းက... လို့ ရှိုက်သံနဲ့ ပြောနေတဲ့ မိစောရဲ့ အသံတစ်စွန်းတစ်စကို ကြားလိုက်ရတော့ သူ့မှာ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွား ရတော့သည်။

ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်ပြီး ဇောချွေးတွေလည်း ချက်ချင်း ပြန်ကုန်တော့သည်။ မိစော ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ ငိုယိုပြီး ပြောနေပုံထောက်ရင် ညက သူ့ချစ်ပစ်ခဲ့မိတာ မွေ့မဟုတ်ဘဲ မိစော ဖြစ်နေတာ ပိုသေချာနေပြီပေါ့။

ညက သူတစ်ညလုံး အိပ်မရခဲ့ပါ။ သက်ပိုင် ကိုယ်တိုင်က တာဝန်မဲ့တဲ့ သွေးသားသောင်းကျန်းတဲ့ အားငယ်သူအပေါ်

အခွင့်အရေးယူ အညွှန်ချိုးတတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေကို မုန်းတီးတဲ့သူပါ။

သူမုန်းတီးတဲ့ ယောက်ျားမျိုး သူကိုယ်သူတော့ အဖြစ်မခံနိုင်။ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ခံရတဲ့ သတ္တိရှိဖို့ တစ်ညလုံးပဲ သူ့ကိုယ်သူ ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့တာပါ။

ဒါကြောင့်ပဲ မိစောကိုတွေးပြီး ညက ကိစ္စကိုမေးဖို့ သူ့လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ညကသူ မူးမူးနဲ့ ချစ်ပစ်လိုက်တဲ့ သူဟာ မိစောမဟုတ်ပါ။ နေ့ပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေခဲ့ရတာလဲ တစ်ညလုံးပါပဲ။

ပြီးတော့ မရိုးမသားတဲ့ အကြံအစည်တွေနဲ့ နွေ့အချစ်ကို အရယူဖို့ ဆုံးဖြတ်မိခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ်အတွက်လည်း နောင်တရနေ မိတော့သည်။

သူ့သာ ရိုးသားခဲ့ရင် ညက အမှားမျိုး မှားဖို့ရာ အကြောင်းမရှိပါ။ အခုလည်း အပြစ်ရှိသူမို့ သူ့မှာ ရှေ့တိုးရခက်ခက် ဖြစ်နေရတော့တာ။

မိစော ဘယ်သူ့ကို ပြောပြနေတာလဲဆိုတာ သိချင်လို့

မီးဖိုခန်း တံခါးဝနဲ့ နီးကပ်အောင် တိုးလာလိုက်တော့မှ မထင်မှတ်ဘဲ နွေ့အသံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“မငိုပါနဲ့ဘော မိဖော့ရယ်၊ မိဖော့ ခိတ်ချမ်းသာဖို့ မမလေး ကူညီမယ်နော် တိတ်...တိတ်”

“အဟင်...အဟင် မိဖော့ မိဖော့လေ”

ဟာ...သွားပြီ။

သက်ပိုင်က ထမင်းစားခန်းထဲကနေ အမြန်ဆုံးထွက်လာခဲ့လိုက်ရတော့သည်။

မိဖော့က နွေ့ကို ပြောပြနေတာပဲ။ သူ့ အနေနဲ့ နွေ့ဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင် ရတော့မှာလဲ။ နွေ့က သူ့ကို လူယုတ်မာ တစ်ယောက်လို့ မြင်သွားလောက်ပါပြီ။ နွေ့အချက်ကို ရရှိကတော့ သူ့အတွက် အဆေးဆုံးဖြစ်သွားရပါပြီ။

နွေ့နဲ့သူ နီးစပ်အောင် ဒယ်ဒီနဲ့မေမေလည်း လုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါ။ အခုနေမှာ နွေ့က သူ့အချစ်ကို လက်ခံရင်တောင် နှစ်နာသွားရတဲ့ မိဖော့ကို သူ စဉ်းစားပေးရပါတော့မည်။

သိန်းမင်းစာပေ

ပန်းကောင်းအညွှန်းချိုး လုပ်ပစ်တဲ့ သူ့လို အစွပ်စွဲ မခံနိုင်ပါ။

“အာ”

သက်ပိုင်က ခြံထဲ ပြေးဆင်းပြီး စကားပင်နဲ့ သူ့ခေါင်းကို ပြေးတိုက်လိုက်မိတော့သည်။ သူ ရူးချင်နေမိပါပြီ။ သူ့အတွေးထဲမှာ နွေ့နဲ့ မိဖော့က တစ်လှည့်စီပါပဲ။ မိဖော့ကို သူ ဒီအတိုင်း ပစ်ထားလို့မရပါ။ အခု သူနဲ့ မိဖော့ရဲ့ကိစ္စကို နွေ့ သိသွားပြီဆိုတော့ သူ့ဘက်က ယောက်ျားကောင်းပီသ ပြုရပါတော့မည်။

ဘာလုပ်ရမလဲ...

နွေ့ သူ့ရှေ့ကို ရောက်လာပြီး...

သက်ပိုင် မိဖော့ကိစ္စ ငါသိတယ်နော်၊ နင် ဘယ်လို တာဝန်ယူမှာလဲလို့ တည့်တည့်ကြီးလာမေးတဲ့ အချိန်ထိ စောင့်နေရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒယ်ဒီနဲ့မေမေ သိသွားပြီး သူ့ကို မေးတဲ့အထိ စောင့်နေရမှာလား။

မဟုတ်သေးပါဘူး၊ တာဝန်သိတယ်ဆိုတာ သူ့မှာ

သိန်းမင်းစာပေ

ပြောစရာ ဖိအားပေးစရာမလိုဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိတာကို ပြောတာပဲ မဟုတ်လား။

သက်ပိုင်က မိစောဆီ သွားနိုင်ဖို့ ခွန်အားတွေ ရရှိအောင် တစ်ယောက်တည်း ကြိုးစားလိုက်ရတော့သည်။

နွေရယ်...

နင့်ကို ချစ်ပေမဲ့ ငါ့အပြစ်ကိုငါ ခံယူပါမယ်ဟာ။

* * *

သိန်းမင်းစာအုပ်

အခန်း (၁၆)

“သမီး ကျောင်းသွားမှာ စောလှချည်လား”

“အဟင်...ဆရာမတစ်ယောက် နေမကောင်းတာ သွားသတင်းမေးဖို့ ချိန်းထားလို့ မေမေ”

နွေက မလိုမလဲတော့ ဖြစ်မိသား။ ကော်ဖီပိုင်းမှာ သက်ပိုင် မပါဝင်ဘဲ ခုံတစ်နေရာလွတ်နေသည်။

“သားလဲ အစောကြီးပဲ ထွက်သွားတယ်၊ ကို ခိုင်းထားလို့လားဟင်”

“မခိုင်းပါဘူးဗျာ၊ သူ့ဘာသာသူ အလုပ်တွေ ကြိုးစားနေတာပါ အဟွန်း...ဟွန်း။ မဟုတ်မှလို့ရော ဒီကောင်မိန်းမ

သိန်းမင်းစာအုပ်

ယူချင်နေပြီ ဖြစ်မယ်ဗျာ”

ဒယ်ဒီ စကားကြောင့် နွေက နည်းနည်းတော့ အနေရ ခက်သွားမိသည်။

သဘောရိုးနဲ့ ပြောတာမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့လည်း တွေးမိ ပြန်သည်။ သက်ပိုင်က လူကြီးတွေကို အပူကပ်ထားလို့မျှ လား ဒယ်ဒီတို့ကို ကြည့်ရတာလည်း တစ်ခုခုဖြစ်နေသလို ပါပဲ။

“မိန်းမယူချင်နေတော့လဲ ဒေပးစားလိုက်ရုံပေါ့ ကိုရယ်၊ အိမ်ထောင်ကျသွားရင် သိပ်ပုပ်စရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါဗျာ ဒါနဲ့ သမီးကရော ဘယ်လိုလဲကွ အပျို ကြီးလုပ်မှာလား”

“အဟင့်...အပျိုကြီးတော့ မလုပ်ပါဘူး ဒယ်ဒီရယ်”

“စကားကြုံတုန်း မေးရဦးမယ် သမီးမှာ ရည်းစားတွေ ဘာတွေ ရှိနေပြီလားကွယ်”

မေမေက မေးတာပါ။ ရှိတယ်လို့ ဖြေရအောင်လည် တကယ်မှ မရှိသေးတာနော်၊ မရှိပါဘူးလို့ ပြောရအောင်လည်

သိန်းမင်းတေ

မဟုတ်သေးတာမို့ နွေက မယုတ်မလွန်လေးပဲ ဖြေလိုက် ရတော့သည်။

“ခုတော့ မရှိသေးပါဘူး မေမေ”

မေမေကလည်း ပါးနပ်ပါသည်။

“အဟင့်...ဒါဆို မကြာခင် ရှိလာတော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ ဟုတ်လား အဟင့်...ဟင့်”

နွေက အင်းမလုပ် အိမ်လုပ်နဲ့ ရယ်မောပြီးတော့ပဲ အကဲခတ်ခိုင်းကနေ ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။

မေမေထို့က တီးခေါက်နေပြီဆိုတော့ နွေဘက်က လည်း ပြင်ဆင်ထားမှပါ။ တော်ကြာ သက်ပိုင်နဲ့ လက်ထပ် ပေးမယ် ဘာညာထလုပ်ရင် မခက်ဘူးလားနော်။

နွေဘက်က ရှိုးသားသလိုမျိုး သက်ပိုင်ဘက်က ရိုးသား ကယ်ဆိုရင်တော့ ဘာပြဿနာမှ မရှိနိုင်ပါ။ လူကြီးက စီစဉ်ခဲ့ရင်တောင် နှစ်ယောက် တညီတညွတ်တည်း ငြင်း လိုက်ရုံပေါ့။

အခု သက်ပိုင်က နွေ အပေါ်မှာ မရိုးမသားဆိုတော့

သိန်းမင်းတေ

နွေ့ဘက် ကာကွယ်ထားမှပဲ ဖြစ်တော့မှာပါ။
 ကိုကိုရယ်...
 နွေ့ကို အချစ်တွေ အမြန်ပေးပါတော့နော်။
 နွေ့ အိမ်က ထွက်လာတော့ အစောကြီးပဲ ရှိသေးတာ။
 ဒီလောက် စောစောစီးစီး ကျောင်းကို တစ်ခါမှမရောက်
 ပူးတဲ့အတွက် နွေ့မှာ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ပါ။
 ကိုကိုကသာ မေ့လျော့ပြီး ရောက်မလာခဲ့ရင် နွေ့
 သေသွားနိုင်သည်။ ကားပါကင်မှာ ကားကိုရပ်ပြီး နွေ့က
 ကားပေါ်မှာပဲ ထိုင်နေမိတဲ့အချိန်မှာ နွေ့ ရင်းနှီးနေတဲ့ ကား
 လေးတစ်စင်းက နွေ့ ကားအနားမှာ လာရပ်လိုက်တော့တာ။
 ကိုကိုလို ဝမ်းသာအားရနဲ့ ခေါ်လိုက်မိတော့မလို
 ဖြစ်သွားပြီးမှ နွေ့က မနည်းကြီးပဲ ထိန်းချုပ်ထားလိုက်
 တော့တာ။
 “ဟိုင်း...”
 ကိုကိုက နွေ့့ကို ဘိုဆန်ဆန်နှုတ်ဆက်ပြီး ကားပေါ်ပဲ
 ဆင်းလာသည်။

သိန်းမင်းဆာဖေ

နွေ့မှာတော့ ရင်တွေခုန်ပြီး အသက်ရှူဖို့ကိုပါ မေ့လျော့
 နေရတော့တာ။ ကိုကိုက နွေ့့ ကားနံဘေးမှာရပ်ပြီး နွေ့့ကို
 ခပ်စူးစူး စိုက်ကြည့်လို့ ရင်ထဲက လာတဲ့အသံနဲ့ ပြောတော့
 တာ။
 “ညက လုံးဝ အိပ်မချော်ဘူးဗျာ၊ နွေ့့ဆီ လာဖို့ကိုပဲ
 မိတ်စောနေမိတယ်လေ။ ကိုယ်ကျောင်းကို ရောက်တော့
 ကျောင်းတံခါးတောင် မဖွင့်သေးဘူး”
 “အို...”
 “နွေ့့...”
 “ရှင်...”
 “ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို
 တွေ့မိတဲ့ အချိန်ကစပြီး အချိန်တိုင်း သတိရနေမိတာဟာ
 ကာကြောင့်လဲဗျာ”
 “အို...”
 နွေ့က ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းလေးငုံ့လို့ ငြိမ်သက်နေ
 တဲ့ အချိန်မှာပဲ ကိုကိုက နွေ့့ မျှော်လင့်တောင့်တနေမိတဲ့

သိန်းမင်းဆာဖေ

ချစ်စကားတွေကို သွက်သွက်ကြီး ပြောချတောလေတော့သည်။

“နွေရယ် ကိုယ် နွေ့ကို ချစ်နေမိနေပြီဗျာ၊ ကိုကို ဘဝမှာအချစ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။ မိန်းမတွေနဲ့လဲ ခပ်ကပ်ကင်းပဲ နေခဲ့ပါတယ်။ နွေ့ကို မတွေ့ရသေးခင်အထိ ကိုကိုရဲ့ တူလေးကိုပဲ သားအမှတ်နဲ့ တစ်သက်လုံး ပြုစုစောင့်ရှောက်ပြီး နေသွားတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးထားခဲ့ပါဗျာ...”

“.....”

“ဒါကြောင့်ပဲ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမဆို ကိုယ့်တိုယ်ကလေးတစ်ယောက် အဖေအဖြစ်ပဲ အသိပေးခဲ့တာပါ...”

“နွေ့နဲ့ကျတော့ ကိုယ်ကို ကလေးအဖေလို့ တကယ်ထင်ပြီး နွေ့ စိတ်မဝင်စားတော့မှာကို အရမ်းစိုးရိမ်မိပြောရလေ”

“သားသားဟာ ကိုကိုအစ်မက မွေးထားတဲ့ ကိုကိုတူအရင်းလေးပါ နွေ့ရယ်။ ကိုယ့်မှာ ချစ်သူလဲ မရှိပါဘူး အိမ်ထောင်လဲ မရှိပါဘူး။ ကိုယ်ဟာ ရိုးသားအေးအေး အရမ်းချစ်တတ်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ကို

သိန်းဇော်လေး

အချစ်ကိုလက်ခံပြီး ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်လိုက်တဲ့အတွက် နွေ့ဘယ်တော့မှ နေထိုင်တမူရစေရပါဘူးနော်၊ ကိုကိုကို လက်ခံပါဗျာနော်”

ဘုရားရေ...

ပြောမယ့်ပြောတော့လည်း ဒီလောက်တောင်မှပဲ မြန်မာ့စံနမူနာလားနော်။ နွေ့မှာ ရင်တွေ့ခွန်ရလွန်းလို့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်။

“နွေ့ ကိုကိုကို တစ်ခုခုပြောပါဗျာ”

“ဟင်...နွေ့က ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးရှင်”

“အရမ်းမြန်ဆန်တယ်ဆိုပြီး ကိုကို အချစ်ကို သံသယထား မဝင်လိုက်ပါနဲ့ နွေ့ရယ်။ ကိုကို နွေ့ကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် ချစ်မို့နဲ့ချစ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကိုယ့် အသက်အရွယ်က ပျော်ချစ်ပြီး အချစ်နဲ့ကစားရမယ့် အရွယ်မျိုးလဲ မဟုတ်တာပါဘူးဗျာ။ နွေ့ကသာ လက်ခံရင် ဒီနေ့ပဲ လူကြီးစုံရာနဲ့ ကို လာစေ့ဝင်ရမ်းပါ့မယ်နော်”

သိန်းဇော်လေး

ရင်ခန့်မောပန်းပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေရတဲ့ ကြားထဲကပဲ နွေက ရယ်ချင်သွားရတော့သည်။ ကြည့်ပါဦး ကိုကို ပြောနေတဲ့ပုံစံက ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တူမနေဘူးလား နော်။

“ဘုရားရေ နွေ့ကို ဟင်းရွက်ကန်စွန်း ဝယ်သလိုမျိုးများ သဘောထားနေတာလားဟင်”

“ဟာ...မဟုတ်ရပါဘူးဗျား နွေ့ကို တကယ်ချစ်မိနေလို့ပါ”

နွေက ကားထဲမှာထိုင်နေပြီး ကိုကိုကတော့ ကားအပြင်ကနေ ကုန်းကုန်းကွကွနဲ့ စကားပြောနေတာမို့ နွေကအားနာမိသေးတာ။

“ဟိုလေ အခုလိုကြီး စကားပြောနေတာ ဘေးကမြင်လို့ မကောင်းဘူး ထင်တယ်နော်”

“ဆော့ရိုးဗျာ ထိုကိုက ရင်ခန့်ခြင်းနဲ့ အချစ်လွှဲပြဲတာကိုမှ မသိတော့ဘူး၊ ဟို...နွေ့ ကားထဲမှာ ကိုယ်ဝင်ထိုင်လို့ ရမလား”

“ရ...ရပါတယ်”

ပြောပြီးမှ နွေက ရက်ရပြန်သည်။ ကိုကို ကားထဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာနဲ့ နွေ့မှာ စိတ်လှုပ်ရှားရလွန်းလို့ အသက်ရှူတွေ မြန်ဆန်လာရတော့တာ။

အချစ်တွေ ပြည့်လျှမ်းနေတဲ့ ကိုကိုရဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ နွေ့ ဘယ်လိမ္မ ရင်မဆိုင်နိုင်ပါ။ နွေ့ မျက်ဝန်းတွေကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ နွေ့ ရင်ထဲက အချစ်တွေကို ကိုကို သိသွားတော့မှာ သေချာတာမို့ နွေ့က ခေါင်းလေးကိုပဲ အတင်းငုံ့ထားမိတော့တာ။

“နွေ့...”

“ရင်...”

“ကိုကို အချစ်ကို လက်ခံပါဗျာနော်...နော်။ နွေ့ကသာ ငြင်းလိုက်မင်း ဟိုကို ဘဝတစ်ခုလုံး သေဆုံးသွားရမှာပါ”

“ဟို...နွေ့ နွေ့ စဉ်းစားချင်သေးတယ်”

နွေ့ အသံလေးက တိုးတိုးတိမ်တိမ်လေးပဲ ဖြစ်သွားရတော့တာပါ။

“အချစ်ရယ် ဘယ်လောက်ကြာအောင် စဉ်းစားမှာလဲဗျာ၊ ကိုကိုကို ဖျော်ရွှင်ခွင့်လေး အမြန်ပေးပါဗျာ”

ကိုကိုအသံတွေက လှိုက်လှဲတုန်ခါနေတာနဲ့ နွေ့ ရင်ထဲမှာ ခံစားရပြန်သည်။

နွေ့ကိုယ်တိုင် ချစ်နေပါလျက်နဲ့ စဉ်းစားပါဦးမယ်လို့ ပြောတာဟာ နွေ့ကိုယ်နွေ့ ညှဉ်းပန်းရာရောက်သလို ကိုကိုကိုလည်း နှိပ်စက်သလို ဖြစ်နေမှာလို့ နွေ့က တိတ်တိတ်လေး တွေးနေမိမိတော့တာ။

“နွေ့ရယ် ကိုကိုကို ကြည့်ပါဦးဗျာ”

“အို...ဟင့်အင်း”

ကိုကိုကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ နွေ့ မျက်ဝန်းထဲကနေ နွေ့ရင်ထဲက အချစ်တွေကို ကိုကို တွေ့သွားတော့မှာပါ။

ဒါကြောင့်ပဲ နွေ့က ခေါင်းကလေးကို ငုံ့သထက်ငုံ့ပြီး ကိုကိုကို ကြည့်ဖို့အတွက် ငြင်းဆန်နေမိတော့တာ။

ခေါင်းကလေးကို အတင်းပဲ ငုံ့ထားပြီး သူ့ကို လုံးဝ မကြည့်တဲ့ ငုံ့ထားပြီး သူ့ကိုလုံးဝကြည့်တဲ့ ချစ်သူလေးကို

သိန်းမင်းတထ

ကြည့်ပြီး မင်နေမျိုးက အသည်းတွေ အူတွေ ယားလာမိတော့သည်။

“အချစ်ရယ် ကိုကိုကို တစ်ချက်လောက်ပဲ ကြည့်ပါဗျာ”

“ဟင့်အင်း...”

သူ ဘယ်လိုပြောပြော သူမလေးက ခေါင်းလေးကို ငုံ့ထားမြဲပါ။

သူ့ဘက်ကတော့ သူမလေးကို လက်ထပ်ပြီး တစ်ဘဝ စာလက်တွဲဖို့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပါပြီ။

ဒါကြောင့်ပဲ မနေ့ညနေက သူကလေးရဲ့ လိပ်စာကို ရလိုက်တာနဲ့ သူမလေးနဲ့ ပတ်သက်သမျှတွေကို လက်လှမ်းမီသလောက် စုံစမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

သူမလေးရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ချမ်းသာတောင့်တင်းတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းပါပဲ။

မင်းနေမျိုးက ကိုယ်တိုင်ချမ်းသာကြွယ်ဝသူမို့ သူလက်ထပ်မယ့် မိန့်ကလေးကို ဆင်းရဲချမ်းသာ ထည့်မတွက်ပါ။

သိန်းမင်းစာပေ

အရေးကြီးတာက အချစ်ပါပဲ။ သူ့ဘက်ကလည်း အရူးအမူး
ချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး တစ်ဖက်ကလည်း သူ့အချစ်တွေကို
အပြည့်အဝ လက်ခံတုန့်ပြန်တာမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်တာပါ။

“နွေခေါင်ခေါင်ဆိုတဲ့ သူမလေးကို သူ့ဘက်က အရူး
အမူး ချစ်နေမိတာ အသေအချာဟာ။ သူမလေးဘက်မှာလည်း
အချစ်တွေ ရှိနေမယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်ပါသည်။”

အချစ်ဆိုတာ မှန်လိုပဲ မဟုတ်လား။ သူမလေးရဲ့
ရင်ထဲမှာ အချစ်တွေရှိနေပြီဆိုတာ ဒီနေ့မနက် စောစောစီးစီးမှာ
သူမလေး ကျောင်းကို ရောက်လာတာကိုတွေ့ ရုံနဲ့ သူသဘော
ပေါက်ထားပြီးသားပါ။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ သဘောပေါက်ထားပါစေ
ချစ်သူလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းလှလှလေးက ဖွင့်ဟပေးတဲ့ ချစ်အပြေ
ကိုပဲ သူက လိုချင်နေမိတာပါ။

“နွေကလေးရယ် ကိုကိုကို မကြည့်ချင်လောက်အောင်
မုန်းတီးနေလို့ တစ်ချက်လောက်မှ မကြည့်တာလားဗျာ”

“အို... မဟုတ်ပါဘူး”

သိန်းပင်ဆာပေ

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ချစ်သူလေးက ပျာပျာသလံ
ငြင်းဆန်တာပါ။

သူက စိတ်ထဲကနေ ပြုံးလိုက်ပြီး အပြင်ဘက်မှာတော့
ဝမ်းနည်းကြေကွဲတဲ့ ဟန်ပန်နဲ့ ပြောနေမိတော့သည်။

“ကိုယ်သိပါတယ်ဗျာ၊ နွေ ကိုယ့်ကို မချစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ
ကိုယ်သိပါပြီ၊ နွေ ဆီမှာ ချစ်သူရှိနေပြီ မဟုတ်လားဗျာ”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါကြောင့်ပဲ ကိုယ့်မျက်နှာကိုတောင်
မကြည့်ချင်တာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ မကြည့်တာလဲ ကဲ”

“နွေ... နွေ... ရှက်လို့”

ချစ်ရသူရဲ့ အသံလေးက တိုးတိုးလေးပါ။ သူက
ဘယ်လိုမှ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ချစ်ရသူလေးရဲ့ မျက်နှာလေးကို
ဆွဲမောယူပြီး မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်မိ
တော့သည်။

သိန်းမင်းစာပေ

ဒါပေမဲ့ သူမလေးက မျက်ဝန်းအစုံကို အတင်းပဲမိတ် ထားတာမို့ သူ့မှာ ပိုပြီးအသည်းယားရတော့သည်။

“ကလေးရယ် အရမ်းချစ်တာပဲဗျာ၊ ကိုကိုကို ကြည့် ပါဦး”

“ဟင့်အင်း”

“မကြည့်ရင်တော့ တစ်ခုခုလုပ်ရလိမ့်မယ်နော်၊ နောက်မှ အဆိုးမဆိုနဲ့ဗျာ”

“ဟာ...နွေ နွေ ပြန်တော့မယ်”

“ဘာအဖြေမှ မပေးဘဲနဲ့ မပြန်ရဘူးနော်”

“အင်း...နွေက ဘာဖြေရမှာလဲ”

“မဖြေတတ်ဘူးလားဗျာ”

“ဒါဆို ကိုယ်သင်ပေးမယ်နော်၊ နွေက နောက်က လိုက်ပြောပေါ့”

“ကိုကိုကို နွေ ချစ်တယ်လို့”

“အို”

ချစ်သူမျက်နှာလေးက ရှက်သွေးဖြာပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ

အလှဆုံး ပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့် ဖြစ်သွားတော့တာ။

အလှဆုံးပန်းကလေးကို သူက အမြတ်တနိုး နမ်းရှိုက် လိုက်မိတဲ့ အချိန်မှာပဲ ပန်းကလေးက တိုးတိုးလေး ညည်းညူ တော့တာ။

“ကိုကိုရယ် နွေ ဘယ်လိုငြင်းဆန်နိုင်ပါ့မလား ရှင်” တဲ့။

“အချစ်ရယ်လို့ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ခေါ်လိုက်ပြီး သူက ချစ်သူလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းထားလိုက်မိတော့သည်။

“ကိုကိုကို ချစ်ရဲ့လားဗျာ”

“နွေ မရှက်တော့ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ စတွေ့ကတည်းက နွေ့ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်ဆန်ခဲ့ရတာပါ”

“ကိုကိုလဲ နွေ့ လိုပါပဲဗျာ၊ အချစ်က ကိုကိုကို အိမ် ထောင်သည် ကလေးအဖေလို့ မထင်ဘူးလားဗျာ အဟွန်း... ဟွန်း”

“ထင်မိတာပေါ့၊ ကိုကို ကိုယ်တိုင်က ပြောခဲ့တာပဲဟာ”

ချစ်သူက မျက်စောင်းလေးနဲ့ လို့ ပြောတာပါ။

“အဲဒါကိုကြည့်ရင်း ကိုကိုရဲ့ ရိုးသားမှုကို အချစ်ခံရဦး”

လို့ရတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်က ကောင်မလေးတွေနဲ့ ရှင်း
ရှင်းနေချင်လို့ ကလေးအဖေပါလို့ ကြေညာမောင်းခတ်ထား
တာပါဗျာ၊ နွေ့ကိုတွေ့မှပဲ အိပ်မောကျနေတဲ့ ကိုယ့်နှလုံး
သားလေး နိုးထလာခဲ့တာပါ အဟွန်း...ဟွန်း”

“မယုံပါဘူးနော်”

“မယုံရင် ယုံအောင်”

“အာ...လူတွေနဲ့နော်”

ချစ်သူက အထိတ်လန့် ပြောတော့မှပဲ သူလည်းသတိ
ဝင်လာမိတော့သည်။

ဒီတော့မှ ချစ်သူလေးကို မလွှတ်ချင်ပါဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်
ရတော့သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ အပျော်တွေက အပြည့်ပါ။

ချစ်သူမျက်နှာလေးကလည်း ကြည်လင်ရွှင်ပျံ့လို့။ အရာ
ရာက အချစ်ကြောင့်ပဲ လှပသစ်လွင်နေတော့တာ။

* * *

သိန်းမင်းစာပေ

အခန်း (၁၇)

မိစောက နေမကောင်းဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့
ကြီးကြီးလုံးကို ခွင့်ပန်ပြီး အခန်းထဲမှာ ခွေခေါက်နေလိုက်
မိတော့တာ။

တကယ်လည်း မိစောနေလို့မကောင်းပါ။ ငိုရလွန်းလို့
မျက်လုံးတွေနီရဲပြီး မျက်ခွံတွေလင်း ယောင်ကိုင်းဖောင်းအစ်
နေပါပြီ။

ညကအဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိတိုင်း မိစောမှာ ဆော့ကံတည်
ရာမဲ့ နေရတော့တာ။ ခုထိ ကိုကိုကြီးကို မတွေ့ရသေးပါ
တကယ်တော့ ကိုကိုကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ရမှာ ကြောက်လွန်း

သိန်းမင်းစာပေ

လို့ပဲ မိစော အခန်းအောင်းပြီး နေနေရတာဖြစ်သည်။
ကိုကိုကြီးရယ်...

မိစော ဘာလုပ်ရမလဲဟင်၊ အခုလို အခန်းအောင်းပြီး
တော့ မိစောက ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေလို့ရမှာတဲ့လဲ။
မနက်က မမလေး မိစောကို မေးတုန်းက အမှန်အတိုင်း
ပြောပြလိုက်ရ အကောင်းသားလို့ တွေးနေမိပြန်သည်။

မိစောသာ အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ရင် မမလေး
ကတော့ မိစောဘက်က ရုပ်တည်မှာ သေချာပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကြီးကတော့ မိစောကို မုန်းတီးသွားမှာ
သေချာသည်။ ကိုကိုကြီးဆီက အချစ်တွေ မေတ္တာတွေကို
မရရင်နေပါစေ အမုန်းတွေကိုတော့ မိစော အကြောက်ဆုံး
အရာက ကိုကိုကြီးရဲ့ မုန်းတီးမှုကိုပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုကိုကြီးရယ် ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ရပါစေ။
မိစော ရင်ဆိုင်ပါမယ်၊ ကိုကိုကြီးရဲ့ အမှန်းကိုတော့ မခံယူ
ရပါစေနဲ့ရှင်”

မိစောက အရှုံးမလေး တစ်ယောက်လို တစ်ယောက်

တည်း စကားတွေ တတွတ်တွတ်ပြောရင်းနဲ့ ငိုလိုက်ရယ်လိုက်
ဖြစ်နေရလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သက်ပိုင်ကလည်း အိမ်မြှောင်အဖွဲ့
ပြတ်လို မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေရလေသည်။ သူ့စိတ်တွေက
နွေနဲ့အတူ ပါသွားလိုက်၊ မိစောဆီကို ရောက်လာလိုက်နဲ့
ဖြစ်နေရတော့တာ။

အခုလောက်ဆို နွေနဲ့ ဟိုငတိတွေ နေပြီလို့ တွေးမိတော့
ရင်ပူရသလို မိစောနဲ့ကိစ္စကို တွေးမိတော့လည်း ရင်ထဲမှာ
မီးတောက်ချင်ရပြန်သည်။

ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့အတွက်ဆိုရင်
တော့ နွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခံစားချက်မှန်သမျှကို ဖြတ်တောက်
ပစ်ရပါလိမ့်မည်။

မိစောကို ငဲ့ညှာထောက်ထား ရပါလိမ့်မည်။ ဘယ်သူမှ
မိအားမပေးရပါပဲ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ယူတတ်ရပါလိမ့်မည်။

သက်ပိုင်က အတွေးတွေနဲ့ လုံးချာလည်ရင်း မောပန်း
ပူလောင်နေရတော့တာ။ မိစောကိုတွေ့ဖို့ စောင့်ကြည့်ပေမယ့်

လုံးဝမတွေ့ရသေးပါ။

မီးဖိုခန်းထဲမှာလည်း ဒေါ်လုံး တစ်ယောက်တည်းပဲ အလုပ်တွေ များနေသည်။ မိစော မရှိပါ။ အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေလေမလားလို့ လိုက်ရှာကြည့်ပေမဲ့လည်း မိစောကို မတွေ့ပါ။ ဒေါ်လုံးကို မိစောရောလို့ မေးဖို့အတွက်လည်း သက်ပိုင်က လိပ်ပြာမလုံပါ။ မေးတော့မယ်လို့ မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်လာလိုက်၊ မေးရမှာ မလုံမလဲကြီး ဖြစ်နေရတာမှို ပြန် ထွက်သွားလိုက်နဲ့ပဲ သူ့မှာ ယောက်ယက်ခတ် နေရတော့ သည်။

ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်နေတဲ့ ဒေါ်လုံးကလည်း မောင်သက်ပိုင်ရဲ့ ထူးခြားမှုကို သတိထားနေမိသည်။

ဒီကလေး မီးဖိုထဲကို ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နဲ့ ဘာတွေဖြစ် နေပါလိမ့်။ အရင်က မီးဖိုခန်းဘက်ကို ယောင်လို့တောင်မ ဝင်လာတတ်တာမှ မဟုတ်ပဲ။

သမီး နွေနဲ့ဆိုရင်သာ စနောက်ရန်ဖြစ်ပြီး ကလေး ဆန်ဆန် နေတတ်ပေမဲ့ ဒေါ်လုံးတို့ မိစောတို့နဲ့ကြတော့

သိန်းမင်းစာပေ

ဒီကလေးက လူကြီးဆန်ဆန် နေထိုင်တတ်သည်။

ဒီနေ့မှ ဘာတွေထူးခြားနေတာလဲ၊ ထူးခြားတာကတော့ အားလုံးပဲ ထူးခြားနေတာပါ။ သမီး နွေကလည်း အလှတွေ ဒါတိုင်းထက်ပိုပြင်ပြီး ကျောင်းကို အစောကြီးသွားသည်။ ဒါလည်း ထူးခြားတာပေါ့။

မိစောကို ကြည့်တော့လည်း မျက်နှာလေးကို ဖူးရောင် လို့၊ နှာခေါင်းတွေ မျက်လုံးတွေလည်းရဲ့လို့၊ ငိုထားတာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲမေးတော့ အမေတို့ကို သတိရလို့ပါ ကြီးကြီးလုံးတဲ့။

ဒီကောင်မလေး သူ့အမေအဖေကို ဒီလောက် ငိုကြီး ချက်မနဲ့ မလွမ်းတတ်ဘူးဆိုတာ ဒေါ်လုံး ကောင်းကောင်း လိတာပေါ့။ အလည်ပြန်ဖို့ မသန္တာတို့ လင်မယားက ခွင့်ပေးတာတောင် ဒီကလေးမက ပြန်ချင်တာ မဟုတ်ပါ။

အိမ်မှာ အနေအစားချော်လို့ ပျော်နေတာပဲ။

ဒါကြောင့် မိစောက အမေတို့ကို လွမ်းလို့ပါဆိုပြီး အစာအလဲ ငိုနေတာလဲ ထူးခြားတာပဲပေါ့။”

သိန်းမင်းစာပေ

အထူးခြားဆုံးကတော့ မိစောက နေမကောင်းဘူးဆိုပြီး အခန်းအောင်းနေတာပဲ ဖြစ်သည်။ အခု မောင်သက်ပိုင်က မီးဖိုထဲကို ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် ဖြစ်နေတာလည်း ထူးခြား တာပဲပေါ့။

“ဒေါ်လုံး”

“အမယ်လေး”

ရုတ်တရက် ကြားရတဲ့ မောင်သက်ပိုင်ရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် ဒေါ်လုံးက လန့်သွားရတော့တာ။

“လန့်လိုက်တာကွယ်၊ ဘာလို့ချင်လို့လဲ သား၊ ခိုက်ဆာ လို့လား”

ဒေါ်လုံးက မေးလိုက်ရင်း အကဲခတ်မိသည်။

ဒီကလေးကို ကြည့်ရတာလဲ တစ်ခုခု ဖြစ်နေသလိုပါပဲ။ မျက်နှာလည်း မရွှင်ပျ။ မျက်လုံးတွေက မှိုင်းညှို့ပြီး မဝံ့မမဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့။

“မဟုတ်ဘူး ဒေါ်လုံး၊ မိစောကို မတွေ့လို့”

“ဪ...ခိုင်းစရာရှိလို့လား သား၊ မိစောက နေသိပ်။

သိန်းမင်းစာပေ

ကောင်းဘူးဆိုပြီး အိပ်နေလေရဲ့၊ ကြီးလုံး ခေါ်ပေးမယ်လေ”

“ဟာ...ရတယ် ခေါ်မပေးပါနဲ့”

ဒီလိုပြောပြီး မောင်သက်ပိုင်က ပြန်ထွက်သွားတာမို့ ဒေါ်လုံးက ခေါင်းကုတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့သည်။

ဘာတွေများ ဖြစ်နေပါလိမ့်နော်။

* * *

သိန်းမင်းစာပေ

တစ်အိမ်လုံးက တိတ်ဆိတ်နေတာမို့ သူ့ ရင်ခုန်သံကို သူ ပြန်ကြားနေရတော့တာ။ အိမ်မှာ ဒေါ်လုံး တစ်ယောက် တည်းပဲရှိပြီး ဒေါ်လုံးကလည်း မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေတာမို့ မိစောရဲ့ အခန်းတံခါးကို ခေါက်တဲ့အချိန်မှာ ဘာအနှောင့် အယှက်မှ ရှိမနေပါ။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကို အထဲက ချက်ချင်းမတုံ့ပြန်တော့ သူက ဒိုင်းခနဲ ရင်ခုန်ထိတ်လန့် သွားရတော့သည်။

မိစောများ သူ့ကိုယ်သူ တစ်ခုခု လုပ်လိုက်ခဲ့ရင်ဆိုတဲ့ အတွေးက ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို သူ့ခေါင်းထဲကို ဝင်လာ သည်မသိတော့ပါ။ သူ့မှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ ထူပူသွားရပါပြီ။ အခန်းတံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ဖို့ တွန်းလိုက်မိတော့သည်။

သူ့တွန်းလိုက်တာနဲ့ စေ့ရုံစေ့ ပိတ်ထားပုံရတဲ့ အခန်း တံခါးက ပွင့်သွားတော့တာ။ စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေတဲ့ သက်ပိုင်က ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မိစောရဲ့ အခန်းထဲကို ဝင်လျင်စလို ဝင်လိုက်မိတော့တာ။

အခန်း (၁၀)

ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့တဲ့အဆုံးမှာ သက်ပိုင်က မိစော အပြင်ထွက်လာတဲ့အချိန်ကို မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ သူ့ကိုယ် တိုင် မိစောကိုခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတော့သည်။

ဒေါ်လုံးကို ခေါ်ခိုင်းရင် မိစော အပေါ်မှာ သူ့အနိုင် ကျင့်ရာ ကျနေဦးမည်။ သူက မှားထားတဲ့သူပဲလေ။ လူလူချင်း ခပ်ကျော့ကျော့ ခပ်ရင့်ရင့် ဆက်ဆံတာမျိုး မဖြစ်ချင်တော့ပါ။

ဒါနဲ့ပဲ သက်ပိုင်က ဘယ်တုန်းကမှ မသွားဖူးခဲ့တဲ့ အိမ်က အလုပ်သမား မိန်းကလေးတွေအတွက် ပေးထားတဲ့ အခန်းဆီကို ရောက်လာရလေတော့သည်။

သိန်းမင်းစာပေ

သိန်းမင်းစာပေ

အခန်းထဲရောက်တာနဲ့ အခန်းထောင့်က ခုတင်လေး ပေါ်မှာ ခွေခွေလေး အိပ်ပျော်နေတဲ့ မိစောကို တွေ့လိုက်ရ တော့တာ။

တွေ့တွေ့ချင်းပဲ အသက်မှ ရှူနေသေးရဲ့လားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ သူက မိစောနဲ့ အနီးဆုံးထိရောက် တိုးကပ်ပြီး ကြည့်မိသွားတော့သည်။

အရင်က မိစော မျက်နှာကို သူတစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ စူးစူးစိုက်စိုက် မကြည့်မိခဲ့ဖူးသေးပါ။ ကောင်မလေး သူ့အပေါ် မှာ စိတ်ကစားနေတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိနေလို့ လုံးဝအရေးမဝင်ဘဲ ခပ်မှန်မှန် ခပ်တန်းတန်းပဲ နေခဲ့တာဖြစ်သည်။

စကားပြောရင်တောင် မျက်နှာကိုကြည့်ခဲ့တာ မဟုတ် ပါ။ မလိုအပ်ဘဲ စကားလည်းမပြော၊ ခေါ်လည်းမခိုင်းဘဲ နေခဲ့တာဖြစ်သည်။

အခုမှ မိစော မျက်နှာလေးကို သူ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်မိတော့တာ။ အသားလေးက ညိုညက်ညက်၊ မျက်နှာ လေးက ဖူးဖူးပြည့်ပြည့်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ နှုတ်ခမ်းထူထူ

အိအိလေးနဲ့ မိစောရဲ့ အလှက သူ့ နှလုံးသားထဲကို ထိုး ဖောက် ဝင်ရောက်လာပြီး ထူးဆန်းစွာပင် သူ့ရင်ကို ခုန်လိုက်လာစေတော့တာ။

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို ငေးကြည့်ရင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ဆွေးလှည့်ပတ်မှုတွေ မြန်ဆန်ပူနွေး လာကြရတော့သည်။

ညက သူနမ်းခဲ့တာ အဲဒီ နှုတ်ခမ်းလေးကိုပေါ့။ ပါး မိုမိုလေးကိုရော၊ လည်တိုင်နုနုလေးကိုရော သူ အကြိမ်ကြိမ် နမ်းခဲ့မိတာပဲ။

လူများခဲ့တာပါ။ နွေ့ အမှတ်နဲ့ မှားယွင်းခဲ့တာပါလို့ ဘယ်လိုပဲပြောပြော၊ သူတကယ် နမ်းခဲ့ ယူယခဲ့တာက မိစော ကိုပဲ မဟုတ်လား။

ကြည့်နေရင်းကပဲ မိစောဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သက်ပိုင် ရင်ထဲကနေ နာကျင်မိသည်အထိကို ကရုဏာစိတ် တွေ့နဲ့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း သနားမိသွားတော့သည်။

ခွေခွေလေး အိပ်ပျော်နေပေမဲ့ သူမလေးရဲ့ ပါးပြင် နုနုလေးပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေက ကောင်းကောင်းတော့

မမြောက်သေးပါ။

သူမလေး အရမ်းကို ခံစားနေမှာပေါ့။ အရမ်းလည်း ကြောက်လန့် နေရှာမှာပေါ့။ သူမလေးကို တွေးပွေ့ထားလိုက် ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ သူ့ ရင်ခွင်ထဲကို တိုးဝင်လာကြတော့သည်။

“မိစောရယ်”

သူ တိုးတိုးလေး ညည်းညူခေါ်ငင်လိုက်မိတဲ့ အချိန်မှာပဲ သူမလေးက လန့်နိုးလာပြီး သူ့ကို ငေးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးလေးတွေနဲ့ ကြည့်နေတော့သည်။

ပြီးတော့မှ သူမလေးက အကြည့်တွေကို လွဲဖယ်ပြီး ခေါင်းကလေးကို ခပ်မြန်မြန်နဲ့ချ သွားတော့တာ။

“မိစော... ည... ညတုန်းက”

သူက ဘာပြောရမှန်း မသိဘဲ စကားကို တို့လို့တန်း လန်းနဲ့ ရပ်လိုက်မိတော့ မိစောက အင်ခနဲ တစ်ချက်ရိုက် လိုက်ပြီး သူ ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားတဲ့ စကားတွေကို ပြောတော့ သည်။

“မိစော မိစော နာလည်ပါတယ် ကိုကိုကြီး၊ ကိုကိုကြီး

သိန်းမင်းစာပေ

က လူများခဲတာပါ။ ဒါကြောင့် ကိုကိုကြီးဆီမှာ အပြစ်မရှိ ပါဘူး။ မရှောင်နိုင်ခဲ့တဲ့ မိစောမှာပဲ အပြစ်ရှိပါတယ်”

“မဟုတ်...မဟုတ်ပါဘူး”

သက်ပိုင် အသံတွေက တုန်ယင်အက်ကွဲ နေတော့တာ။ မိစောဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကတော့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့လေးပဲ သူ့ကို ပြောနေတာဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မိစောက အပြစ်ရှိတဲ့သူပါ။ ဒါကြောင့် မိစော မိစော အလုပ်ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ”

“ဟာ...”

“မိစော တကယ်သွားတော့မှာပါ ကိုကိုကြီးရယ်။ ကိုကိုကြီးဆီက ဘာတစ်ခုကိုမှ မိစော မမျှော်လင့်ပါဘူးရှင်”

“ဟာ...မိစော မသွားရပါဘူး။ မိစော ဘယ်ကိုမှ မသွားရဘူး”

“ရှင်”

မိစောက အရမ်းအံ့အားသင့်သွားတဲ့ မျက်လုံးဝိုင်းလေး တွေနဲ့ သူ့ကိုမော့ကြည့်တော့တာ။

သိန်းမင်းစာပေ

သက်ပိုင်က သူ့စိတ်ကို သူမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မိစောရဲ့ ပြည့်ပြည့်တင်းတင်း ကိုယ်လေးကို ဖက်တွယ်ထားလိုက်မိ တော့သည်။

အချစ်ဆိုတဲ့ အရာက ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားပါပဲ သူ့နှလုံးသားနဲ့ သူ့ဦးနှောက်ကို အလဲထိုးပါရောလား။ သနားစရာကောင်းတဲ့ ချစ်သူလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားပြီး သူက တတွတ်တွတ်နဲ့ ပြောနေမိသွားတော့သည်။

“ကိုကိုကြီး မိစောကို ချစ်တယ်၊ မိစော ဘယ်မှထွက် သွားစရာ မလိုဘူး၊ ကိုကိုကြီး မိစောကို လက်ထပ်မယ်”

“အို...”

မိစော အံ့ဩလွန်းလို့ အသက်ရှူတောင် မှားသွားရ ပေတာတာ။

“မိစော...မိစော အိပ်မက်မက်နေတာလား ကိုကိုကြီး”

“အဟွန်း...အိပ်မက် မဟုတ်ပါဘူး ကလေးရယ်၊ တကယ်ပါ၊ ကိုကိုကြီး မိစောကို သနားတယ်၊ မိစောကို မနာကျင်စေချင်ဘူး၊ မနစ်နာစေချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ မိစောကို

ချစ်တယ်ဗျာ”

“ကိုကိုကြီးရယ်”

မိစောက ဝမ်းသာလွန်းတဲ့ဒဏ်ကို ဘယ်လိုမှ မခံနိုင် တော့ပဲ ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုချလိုက်မိတော့တာ။

ဒီတော့ ကိုကိုကြီးက မိစောရဲ့မျက်ရည်တွေကို အနမ်းနဲ့ သုတ်ဖယ်ပေးပြီး အနမ်းတွေနဲ့ပဲ မိစောကို ချောမော့တော့တာ။

“ကလေးရယ် မငိုပါနဲ့ဗျာ”

“ကိုကိုကြီးရယ် မိစောလေ မိစော ကိုကိုကြီးကို ချစ်တယ်၊ ကိုကိုကြီးဘက်က ချစ်ချစ် မချစ်ချစ် မိစောကတော့ တစ်သက်လုံး ချစ်နေမှာပါ၊ ဘယ်လိုမျှော်လင့်ချက်မျိုးမှလဲ မထားပါဘူးရှင်”

“ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ဒီလောက် ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ ချစ်သူလေးကို စောစောစီးစီး မမြင်နိုင်ခဲ့တာ ကိုကိုကြီး တော်တော်ညံ့ဖျင်းခဲ့တာပါဗျာ အဟွန်း...ဟွန်း”

“ကိုကိုကြီး”

“ဗျာ”

“မိစောလေ မိစော ကိုကိုကြီးကို ဘယ်လောက်ချစ်
သလဲဆိုရင် ကိုကိုကြီးရဲ့ အငွေအသက်လေးတွေ ပျောက်
သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ ညတုန်းကဝတ်ခဲ့တဲ့ မိစောရဲ့ အဝတ်တွေကို
တစ်ဘဝစာ အလုံအခြုံ သိမ်းထားပါတယ်ရှင်”

“ကလေးရယ်”

ကိုကိုကြီးက မိစောရဲ့ မျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့ယူပြီး
ရှည်လျားတဲ့ အနမ်းတွေ ခြွေနေတော့တာ။

* * *

အခန်း (၁၉)

“ဘုရားရေ”

တွေ့လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ဒေါ်လုံးက ကတုန်
ကယင်ကြီး ဖြစ်သွားရတော့သည်။

မိစောရဲ့ အခန်းရှေ့ကနေ အမြန်ဆုံး ပြေးထွက်လာခဲ့
ရတော့သည်။ ဒေါ်လုံးက မိစော နေမကောင်းတာကို
ဆေးလေး ဘာလေးတိုက်ဖို့အတွက် လာခဲ့တာပါ။

အခန်းတံခါက မဟာတဟလေး ဖြစ်နေတာမို့ ဘာရယ်
မဟုတ်ဘဲ အခန်းထဲကို ချောင်းကြည့်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ
အချစ်ရည်လူးနေတဲ့ မြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရတော့တာ။

“ဘုရား...ဘုရား”

ရေအေးတစ်ခွက်ကို သောက်ချလိုက်တာတောင်
ရင်တုန်နေတာတွေက သက်သာမသွားပါ။

ရင်ဘဲတ်ကို ဖိထားပေမဲ့ ငြိမ်သက်မသွား။

ဒေါ်လုံးက ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိတော့အောင်
ကို ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေရတော့သည်။ ဒီအတိုင်းဆို မိစော
နဲ့ မောင်သက်ပိုင်က ငြိနေကြတာပေါ့။ ဟိုနေ့ကပဲ မောင်သက်
ပိုင်က နွေ့ကို ချစ်တယ်လို့ အော်ဟစ်ပြီးတောင် ပြောခဲ့တာပါ။

အဲဒါကို ဒေါ်လုံးရော မိစောပါ အသေအချာ ကြားခဲ့
တာပဲ။ အခု ဘာဖြစ်လို့ မိစောနဲ့ မောင်သက်ပိုင် ငြိနေရတာလဲ။

အင်း...ဒီနေ့ ယူးခြားတဲ့နေ့လို့တော့ ထင်မိသား။

ဒေါ်လုံးက ဟင်းအိုးကို မြည်းကြည့်သည်။ အရသာခံလို့
မရပါ။ စိတ်တွေက ကသောင်းကနင်း ဖြစ်နေတာမို့ ဟင်းချက်
လို့ပင် မရတော့။

မောင်သက်ပိုင်နဲ့ နွေ့ကလေးကို ဖြစ်သွားစေချင်တာပါ။

အခု တကယ်ဖြစ်မယ့်ဖြစ်တော့ မိစောနဲ့ ဖြစ်နေတာပဲ။

မသန္တာတို့ ဆရာတို့သာသိရင် ဘာပြောကြမလဲ။

သိန်းမင်းစာပေ

မိစောက အိမ်ဖော်မလေးဆိုတော့ သဘောတူကြပါ့မလား။

“အို...ဒီလောက်အထိ ဖြစ်နေမှတော့ သဘောမတူလို့
ရမလား။”

ဒေါ်လုံးက မိစောဘက်က ဝင်တွေးပြီး စိတ်ပူပေးနေ
ပြန်သည်။

မောင်သက်ပိုင်ကရော မိစောလေးကို အတည်ကြိတာမှ
ဟုတ်ရဲ့လား။ မတော်မတရားတဲ့ ကိစ္စမျိုးတော့ ဒေါ်လုံးက
အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

ဆင်းရဲသား အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းရပါလိမ့်မည်။ ဒါ
ကြောင့် ဒီကိစ္စကို မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလို့မဖြစ်
မသန္တာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြရပါလိမ့်မည်ဟု ဒေါ်လုံးက
အသေအချာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် နွေ့ကလည်း ချစ်သူရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ
ခိုနဲ့လို့ အရာရာကို မေ့လျော့နေတော့တာ။

ကိုကိုရဲ့ အနမ်းတွေ...

အယုအယ...

သိန်းမင်းစာပေ

အချောအမြူတွေက နွေ့ကို ဖမ်းစားထားလိုက်ပါပြီ။
အဲဒီလိုပဲ မင်းနေမျိုးကလည်း နွေ့ခေါင်ခေါင်ဆိုတဲ့
မိန်းမလှလေးဆီမှာ အကြွင်းမဲ့ ကျရှုံးနေရတော့သည်။

ဒီနေ့ပဲ ချစ်သူဘဝရောက်ရတဲ့ ချစ်စဦးအချိန်မှာ
တစ်စက္ကန့်စာလောက်တောင် မဝေးချင်တော့တဲ့ ဆန္ဒတွေနဲ့
သူ့ရင်ထဲမှာ မွတ်သိပ်နေရတော့တာ။

ချစ်သူလေးကို ကျောင်းမတက်ခိုင်းဘဲ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ
ထည့်ထားမိနေလေသည်။

“အချစ်ရယ် ကိုကိုတော့ အချစ်နဲ့ဝေးရမှာကို အရမ်း
ကြောက်တာပဲဗျာ”

“အို...ဘာကြောင့်ဝေးရမှာလဲ ကိုကိုရယ်”

“ကံကြမ္မာဆိုတာ ကြိုတင်သိနိုင်တာမှ မဟုတ်ပဲဗျာ”

“နွေ့နဲ့ကိုကို ဒီလောက်တောင် ချစ်နေတာ ဝေးစရာ
လား”

“လူကြီးတွေရဲ့ သဘောထားက ရှိသေးတယ်လေ”
ကိုကို ပြောမှပဲ နွေ့က ကြောက်လန့်လာမိတော့တာ။

သိန်းမင်းစာပေ

ဟုတ်ပါရဲ့နော်...

ဒယ်ဒီနဲ့မေမေက နွေ့ကို သက်ပိုင်နဲ့ အတင်းပေးစားရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ခုရက်ပိုင်းမှာပဲ သက်ပိုင်ကလည်း နွေ့ကို
ချစ်တယ်လို့ ပြောထားတာပါ။

နောက်ပြီးတော့ သက်ပိုင်က ကိုကိုကိုလည်း ကလေး
အဖေလို့ စွပ်စွဲပြီး ကြည့်လင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မေမေကိုသာ
နွေ့ ကလေးအဖေတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက်နေပါတယ်လို့
ကုန်းချောလိုက်ရင် မေမေက နွေ့ကို သက်ပိုင်နဲ့ ပေးစား
ပစ်လိုက်တော့မှာပေါ့။

မေမေနဲ့ဒယ်ဒီက ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲပဲ ပြန်
ဖိတ်ဖို့ စိတ်ကူးထားချင်ထားကြမှာ။

အတွေးနဲ့ နွေ့က ထိတ်လန့်သွားရတော့တာ။ ကိုကိုနဲ့
ဝေးရမယ်ဆိုရင် နွေ့ဘဝလေးလည်း ခြောက်သွေ့အက်ကွဲ
သွားရတော့မှာပါ။

အချစ်မရှိတဲ့ နောက်မှတော့ နွေ့ဘဝလည်း ပျော်စရာ
ကင်းမဲ့သွားရတော့မှာပါ။

သိန်းမင်းစာပေ

“နွေ...”

“ရှင်...”

“ဘာတွေတွေးနေလို့ ဒီလောက်တောင် ငြိမ်နေရတာလဲဗျာ”

“ကိုကိုနဲ့နွေ ဝေးများဝေးသွားရင်”

နွေ့ စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ကိုကိုက လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ နွေ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို ပိတ်ထားလိုက်တော့တာ။

“မတွေးပါနဲ့ ကလေးရယ်၊ ဝေးစရာအကြောင်း မရှိပါဘူးဗျာ၊ ဒီနေ့ အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ကိုကိုမိဘတွေကို မိန်းမတောင်းပေးဖို့ ပြောလိုက်တော့မယ်၊ နွေ့ကလဲ နွေ့မိဘတွေကို ပြောထားလိုက်တော့ပေါ့”

“လွယ်ပါ့မလား ကိုကို၊ ဒီနေ့ပဲချစ်ပြီး ဒီရက်အတွင်းမှာပဲ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်တာကို နွေ့ဘက် လက်ခံနိုင်ပါ့မလား။ နွေ့တိုရဲ့အချစ်ကို နွေ့တို့ပဲ သိတာပါ။ တခြားလူတွေ ဘယ်လို သိနိုင်မှာတဲ့လဲ”

“စိတ်ချ နွေ့၊ လူကြီးတွေ သဘောမတူရင်တော့”

သိန်းမင်းစာပေ

ကိုကိုကတော့ အချစ်ကို ခိုးပြေးမှာပဲဗျာ၊ ချစ်ကရော ကိုကိုခေါ်ရင် လိုက်ရဲပါ့မလား”

နွေ့က အချစ်ကပေးတဲ့ ခွန်အားတွေနဲ့ မဆိုင်းမတွဘဲ ပြန်ဖြေလိုက်မိတော့တာ။

“ကိုကိုခေါ်ရင် နွေ့ လိုက်ရဲပါတယ်နော်”

“ဒါဆို စိတ်ညစ်စရာတွေ မတွေးနဲ့တော့နော်၊ ကိုကိုကိုကို လက်ထပ်ပေးဖို့ လူကြီးတွေ အရင်ပြောမယ်၊ တကယ်လို့ လူကြီးတွေက ကန့်ကွက်ရင် ကိုကိုတို့ အားလုံးနဲ့ဝေးတဲ့ ရာကို ထွက်ပြေးမယ်နော်”

“ကိုကို သဘောပါရှင်”

“ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာဗျာ အဟွန်း...ဟွန်း”

မင်းနေမျိုးက ချစ်သူလေးကို လွတ်ထွက်ပျောက်ဆုံးကားမှာ ဖုံးရိမ်ပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိတော့တာ။ ပဲခိုင်ရင် အချိန်နာရီတွေကို ရပ်တန့်ထားလိုက်ချင်ပါရဲ့။

“အချစ်ရယ် ကိုကိုတို့တွေ့တာ အရမ်းနောက်ကျ ပဲနော်”

သိန်းမင်းစာပေ

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့ပဲ”

ချစ်သူလေးက အတိတ်တလနဲ့လေး မေးတော့တာ။

“ဪ...စောစောစီးစီးတွေ့ရင် စောစောစီးစီးချစ်ရ

မှာ မဟုတ်လားဗျာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ကတည်းက တွေ့ခဲ့ရင် ခုဆိုရင် ဆယ်နှစ်စာချစ်ပြီးပြီပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟိုး...ဆရာ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်တုန်းကဆို နွေအသက်

က ကိုးနှစ်ဆယ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာနော်၊ အချစ်ဆိုတာ ဘာမှ မသိသေးလို့ အဲဒီအချိန်ကတွေ့ရင်လဲ အလကားပဲ”

ချစ်သူလေးရဲ့ ချစ်စဖွယ်အပြောလေးကို သဘောကျ

သူက ရယ်မောမိသွားသည်။

“အချစ်က ထူးဆန်းတယ်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သူစိမ်းနှစ်ယောက်ကို အရင်းနှီးဆုံး လူတွေအပြု

ပြောင်းလဲလေးနိုင်လို့ပေါ့ဗျာ”

ပြောပြီးတာနဲ့ သူက ချစ်သူလေးရဲ့ မျက်နှာလှ

လေးကို မြတ်နိုးလွန်းစွာနဲ့ အနမ်းတွေ နေရာမလပ်အေး

သိန်းစင်းတပေ

မြေချလိုက်မိတော့သည်။

ချစ်သူလေးက မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေကို မှေးယှက်

ပြီး သူ့အနမ်းတွေကို ခံယူနေတော့တာ။

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ချစ်သူလေးသာ ရှိနေပါစေ၊ အရာရာကို

ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့ ခွန်အားနဲ့ သတ္တိတွေ အမြဲတမ်း ပြည့်နှက်နေမှာပါ။

“အချစ်ရယ် လုံးဝမခွဲကြေးနော်” လို့ သူက ပြောလိုက်တော့ ချစ်သူလေးက ရိဝေယစံမှူးတဲ့ အသံလေးနဲ့ ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောသည်။

“ဘဝအဆက်ဆက် မခွဲဘူး ကိုကို” တဲ့။

အဲဒီအခါမှာတော့ စကားတတ်တဲ့ ချစ်သူ့နှုတ်ခမ်းလေးကို သူက အချစ်အနမ်းတွေနဲ့ ဂုဏ်ပြုလိုက်မိတော့တာ။

* * *

သိန်းစင်းတပေ

အခန်း (၂၀)

မချစ်မိခင်က အချစ်ဆိုတာကို ကိုယ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင် သလိုမျိုးပါ။

ချစ်မိသွားတော့လည်း အချစ်ကလေးပြီး ဘာမှ မသိတော့။ အခုလည်း သက်ပိုင်က ချစ်သူအနားက မခွဲချင် မခွာချင် ဖြစ်နေရတော့သည်။ အချစ်တွေမှာ သာယာယစ်မှုပြီး ချစ်သူလေးကို အချိန်တိုင်း ချစ်ချင်နေမိတော့သည်။

“ကိုကိုကြီး သွားတော့နော်၊ ကြီးကြီးလုံး ရှိနေတယ်”
ချစ်သူလေးက ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ မျက်လုံး လေးနဲ့ သူ့ကို ပြောနေတာပါ။

သိန်းမင်းစာပေ

“ရှိတော့ရော ဘာဖြစ်လဲဗျာ”
“ဟို...မိစောတို့ကို ကြီးကြီးလုံး တွေ့သွားရင် လူကြီး တွေနဲ့ တိုင်ပြောတော့မှာပေါ့ ကိုကိုကြီးရယ်”
“တိုင်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲဗျာ၊ ကိုကိုကြီးက မိစောကို လက်ထပ်မှာလေ၊ ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်ရမှာလဲ”
ပြောလည်းပြော ချစ်သူလေးကိုလည်း ပွေ့ဖက်ထား လိုက်မိသည်။

တကယ်လည်း သက်ပိုင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက် တော့ပါ။

ဒယ်ဒီနဲ့ မေမေက မိစောနဲ့ သဘောမတူဘူးဆိုရင် လည်း သူ့ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ပါ။

သူကတော့ အားလုံးနဲ့ လဲလှယ်ပြီးတော့ ချစ်သူလေးကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိက်ပါပြီ။

မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုကိုကြီးကိုတော့ ဘာပြောမှာလဲ၊ မိစောက ဒီအိမ်က အိမ်ဖော်ပါ ကိုကိုကြီးရယ်၊ မိစောကိုပဲ ဝိုင်းပြောကြမှာပေါ့”

သိန်းမင်းစာပေ

“မိစောရယ်”

သူက ချစ်ရသူလေးကို သနားမိသွားသည်။

“ကိုကိုကြီး သွားတော့နော်၊ မိစော မိစော ကြောက်လို့ပါ”

“မကြောက်ပါနဲ့ မိစောရယ်၊ ကိုကိုကြီး တစ်ယောက်လုံး မိစော အနားမှာရှိနေတာ ဘာမှကြောက်စရာ မလိုဘူး”

“မိစောနဲ့ ကိုကိုကြီးကို သဘောတူမှာတဲ့လားရှင်”

“သဘောမတူရင်လဲ ကိုကိုကြီးကတော့ မိစောကိုပဲ ရအောင်လက်ထပ်မှာပါဗျာ၊ ကိုယ့်ဟာ ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက်ပါ”

“မိစော မိစောတော့ ကြောက်တာပဲ သိပါတယ် ကိုကိုကြီးရယ်”

သက်ပိုင်က ချစ်သူလေးကို ကြင်နာစွာ ထွေးထားပြီး ချစ်သူလေး စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘာတွေလုပ်ပေးရမလဲလို့ စဉ်းစားမိသည်။

“ကဲ...မိစော ရေချိုးအဝတ်လဲပြီး အလုပ်ပြင်၊ ကိုကိုကြီးနဲ့

သိန်းမင်းစာပေ

မိစော လျှောက်လည်ကြမယ် ဟုတ်လား”

“ဟင်...တကယ်လား”

ချစ်တရုတ် မျက်ဝန်းလေးတွေ တောက်ပပြီး ချစ်သူလေးက ဝမ်းသာသွားပြီးမှ ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းလေးကိုခါယမ်း တော့သည်။

“မဖြစ်...မဖြစ်ပါဘူး၊ မိစောမှာ အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်၊ အလုပ်တွေမပြီးရင် မိစောကို ဆုကြံမှာပေါ့”

သူက မိစောလေးကိုပိုပြီး သနားသွားရပြန်သည်။

မိစော ဘဝလေးကို ခုမှပဲ သူ့အပြည့်အဝ နားလည်မိပြီး နှင့်နှင့်နည်းနည်း သနားကြင်နာမိတော့တာ။ ကြည့်ပါဦး မိစောက လွတ်လပ်ခွင့်တွေအားလုံးကို အဆုံးရှုံးခံပြီး အလုပ်လုပ်နေရတာပဲ။

“ဘာမှလုပ်စရာ မလိုတော့ဘူးကွာ၊ အခုကစပြီး မိစောလဲ ဒီအိမ်က အိမ်ဖော် မဟုတ်တော့ဘူး၊ မိစောက ကိုယ်ရဲ့ ဇနီးလောင်း ဖြစ်သွားပြီ၊ ကဲ...ကိုယ့်စကားကို နားထောင်နော်၊ အခု ရေချိုးပြင်ဆင်ပြီး ထွက်လာခဲ့၊ ကိုစောင့်

သိန်းမင်းစာပေ

နေမယ်”

ပြောပြီးတာနဲ့ ကိုကိုကြီးက မိစော့ရဲ့ နဖူးကိုနှမ်းပြီး အခန်းထဲကနေ ထွက်သွားတော့သည်။

မိစောကက အိပ်မက်မက်နေတာလားလို့ ထင်နေမိ တော့တာ။ အဖြစ်အပျက်တွေက မယုံနိုင်စရာနော်။

ကိုကိုကြီးက မိစော့ကို လက်ထပ်မယ်တဲ့၊ မိစော့ကို ချစ်တယ်တဲ့၊ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မိစော့ရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေက မြန်ဆန်လွန်းနေတော့တာ။

ရေချိုးရင်း မိစောက ဝမ်းသာလွန်းပြီး ငိုမိပြန်သည်။ ကိုကိုကြီးရယ် မိစော့ကို လှည့်စားနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ တကယ်လို့ ကိုကိုကြီးက လှည့်စားပြီး နောက်ဆုံးမှာ ရက်စက်ပစ်မယ်ဆိုရင်လည်း မိစောကတော့ ကိုကိုကြီးကို မခုန်းနိုင်ပါဘူးရှင်။ ကျော့ပုံစွာပဲ ကိုကိုကြီး ပေးသမျှကို လက်ခံယူမှာပါ။

မိစော ရေချိုးပြီး အဝတ်လဲနေတဲ့ အချိန်မှာပဲ အခန်းထဲကို ကြီးကြီးလုံး ဝင်လာသည်။

“မိစော ကြီးကြီးလုံးကို မလိမ့်နဲ့နော်၊ သက်ပိုင်က ညည်းကို အတင်းအဓမ္မ ကြံစည်တာလား။”

ကြီးကြီးလုံးက တည့်တည့်ကြီး မေးချလိုက်တာမို့ မိစောမှာ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင်ဘဲ ရှက်ရွံ့ထူပူ သွားရတော့တာ။

“မ...မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်လိုလဲ မိစော့ရယ်၊ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”

“ကြီးကြီးလုံးက သိ...သိနေတယ်လား”

“ကျွတ်...သိနေတာ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ မျက်စိနဲ့ကို ခြင်ထားတာ၊ ပြောစမ်း မိစော ညည်း နစ်နာမှာစိုးလို့ ငါ မေးနေတာပါအေ”

ဒီတော့မှ မိစောက ရှက်ရှက်ရွံ့ရွံ့ ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြမိတော့သည်။

ညကကိစ္စကနေ အခုထိကို မခွင်းမချန် ပြောပြလိုက်တော့မှ ကြီးကြီးလုံးက ရင်ဘတ်ဖိပြီး သက်ပြင်းချတော့တာ။

“ညည်းကို တကယ်ယူမယ်ဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့”

မိစောရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မတောက်ဖြစ်မ ကျောင်းဒကာနော်၊
အရမ်းယုံနေလို့လဲ မဖြစ်သေးဘူး”

“မိစော...မိစော ဘာလုပ်ရမလဲဟင် ကြီးလုံး”

“ညည်းက ဘာလုပ်တတ်မှာလဲအေ၊ ငါ့ မသန္တာကို
အားလုံးပြောပြလိုက်မယ် စိတ်မပူနဲ့”

ကြီးကြီးလုံးက ခပ်မြန်မြန် ပြန်ထွက်သွားသည်။

မိစောကတော့ ကိုကိုကြီးကို ယုံကြည်မိနေတဲ့သူပါ။

တကယ်လို့ ကိုကိုကြီးက လှည်းစားသွားခဲ့ရင်တောင် အပြစ်
မတင်နိုင်တဲ့သူပါ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ မိစောက အချစ်ကပေးလာတဲ့ ခွန်အားတွေနဲ့
ကိုကိုကြီးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို တိုးဝင်မိတော့တာပါ။

* * *

အခန်း (၂၁)

သမီးနေ့က ဒါတိုင်း ကျောင်းပြန်ချိန်ထက် အများကြီး
နောက်ကျပြီးမှ အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာသည်။

ပြန်လာတဲ့ ပုံစံကလည်း မဝံ့မရဲပုံစံနဲ့မို့ တစ်ခုခုပဲလို့
ဒေါ်သန္တာက တွေးမိသည်။ အင်းလေ ဒီအရွယ်ရောက်ပြီဆို
တော့ ရည်းစားသနာ ကိစ္စတွေလည်း ရှိနေလောက်ပြီပေ။

လောလောဆယ် သမီးကို မစစ်ဆေးနိုင်သေးပါ။
မိစောနဲ့သား သက်မှိုင် ပြန်မရောက်သေးတဲ့ ကိစ္စက ပိုပြီး
အရေးကြီးနေသည်။

“သမီး နောက်ကျလိုက်တာကွယ်၊ ဒီနေ့ ကျောင်းရော

တက်ရဲ့လား”

တကယ်တော့ ဒေါ်သန္တာက ဘာမှမရည်ရွယ်ဘဲ ပြောလိုက်တာပါ။ ဒါကို သမီးက ဖြောင့်ချက်တွေ တန်းစီပြီး ပေးလာတော့ အံ့အားသင့်ရပါတော့သည်။

“နွေ...နွေ ဒီနေ့ ကျောင်းမကက်ဖြစ်ဘူး မေမေ၊ နွေ့ ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ဆွေးနွေးရင်းနဲ့ ကျောင်းချိန် လွန်သွားလို့ပါ”

“ဘယ်လို...ဘယ်လို”

“နွေ့မှာ ချစ်သူရှိနေပါပြီ မေမေ၊ နွေ့ မေမေ့ကို မညာချင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် မေမေ့ကို အသိပေးတာပါ။ နွေ့ ချစ်သူက နွေ့ထက် အသက်ဆယ်နှစ်လောက် ကြီးပါတယ် မေမေ”

သမီးလေးက ဒေါ်သန္တာကို ဖက်တွယ်ပြီး တကွတ်တွတ် ပြောနေတော့တာ။ ဒေါ်သန္တာက ဘာမှ မပြောနိုင်သေးခင် မှာဘဲ သမီးက တကွတ်တွတ် တောင်းပန်နေပြန်သည်။

“မေမေရယ် နွေ့နဲ့ နွေ့့ ချစ်သူကို သဘောတူပေး။”

သိန်းမင်းတေ

မေမေရယ်နော်၊ နွေ့့ကို ဘာမှမပေးပါနဲ့ နွေ့့ ချစ်သူနဲ့ လက် ထပ်ခွင့်ပဲပေးပါနော်...နော်”

ဒေါ်သန္တာက သမီးကို သနားမိသွားတော့သည်။

ဒီလောက်ပြောနေပုံထောက်ရင် သမီးဆီမှာ စိုးရိမ်စိတ် တွေ ရှိနေလို့ပဲ ဖြစ်မှာပါ။

“နေပါဦး သမီးရယ် အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြ တာပေါ့၊ သမီး ရွေးချယ်ထားတဲ့ ချစ်သူဟာ သမီးနဲ့ ထိုက် တန်တဲ့သူဆိုရင် မေမေ့အနေနဲ့ ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါဘူး ကွယ်”

ဒေါ်သန္တာက သမီးကို အပြုံးနဲ့ နှစ်သိမ့်လိုက်မိတော့ တာ။

“မေမေ တကယ်ပြောတာပါနော်”

“တကယ်ပေါ့ သမီးရယ်၊ သမီးလေးကို မေမေ့ မချုပ်ချယ်ပါဘူး၊ သမီးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ရွေးချယ်ခွင့် မေမေ ပေးမှာပါ သမီးရယ်”

ဒေါ်သန္တာက တကယ်ပဲ လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ပြောနေတာ။

သိန်းမင်းတေ

တာပါ။

အစကတော့ သမီးလေးကို မောင်သက်ပိုင်နဲ့ ပေးစားချင်တဲ့ ဆန္ဒမျိုးတွေ ဒေါ်သန္တာဆီမှာ တကယ်ပဲ ရှိခဲ့သည်။ အခု မောင်သက်ပိုင်နဲ့ မိစောတို့ ငြိစွန်းနေတာကို သိလိုက်ရတော့ အဲဒီစိတ်ကူးတွေ အားလုံးကို ဖျက်သိမ်းပြီး သားဖြစ်သွားခဲ့ရပါပြီ။

“ဒါ...ဒါဆို နွေ ကိုကိုကို မေမေဆီ ခေါ်လာတွေ့ပေးမယ်နော် မေမေ”

“အေးပါကွယ် သွား...သွား သမီး ရေမိုးချိုး အဝက်အစားလဲ မေမေတို့အိမ်မှာ ပြဿနာရှိနေပြီ သမီးရေ”

“ဘာပြဿနာလဲ မေမေ”

“မောင်သက်ပိုင်နဲ့ မိစော မနက်ကတည်းက အတူတူ ထွက်သွားတာလေ၊ ခုထိပြန်ရောက်မလာသေးလို့ သမီးရေ၊ ဒယ်ဒီကြီးလဲ စိတ်တိုနေပြီ”

“ရှင်”

အံ့ဩလွန်းလို့ နွေက ပါးစပ် အဟောင်းသားလေး

သိန်းမင်းစာပေ

ကင် ဖြစ်သွားရတော့တာ။ တကယ့်ကို ထူးဆန်းတဲ့ တင်းမို ကိုယ့်ကိုစွဲတောင် ကိုယ်မေ့သွားရတော့သည်။

“မေမေတို့လဲ ရုံးက ပြန်ရောက်မှပဲ သိရတာလေ”

“ဟင်...သူတို့နှစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့ အတူတူ က်သွားရတာလဲ၊ မနက်တုန်းကတောင် မိစောက သူ့မနဲ့အဖေကို သတိရလို့ဆိုပြီးတော့ ငိုနေလို့ နွေ ချောထားခဲ့တဲ့ တယ် မေမေ”

နွေက တကယ်ပဲ တွေးရခက်သွားရတော့တာ။ သက်ပိုင် မိစောကို အရောတဝင်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ့အခန်းကို ပျင်းပေးရင်တောင် အော်ထုတ်ပစ်တတ်တာ နွေ အမြင်ပဲ။

အခု အပြင်ကို အတူယူ ထွက်သွားတယ်ဆိုတော့ ပဲလောက် ထူးဆန်းနေသလဲ။

“ဒေါ်လုံးကို မိစောက ပြောပြတယ်တဲ့၊ သူနဲ့ မောင်သက်ပိုင် ချစ်နေကြပြီတဲ့၊ ပြီးတော့ အပြင်မထွက်ခင်မှာ ငိုသက်ပိုင်က မိစောရဲ့ အခန်းထဲကို ဝင်သေးတယ်တဲ့၊

သိန်းမင်းစာပေ

မေမေတော့ ဘာတွေ ဘယ်လိုထင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး သမီးရယ်”

မေမေက နွေ့ကို တိုးတိုးလေး ပြောပြတာဖြစ်သည်။

နွေ့က ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ဒဂ္ဂုတ်တိုက်ဆွဲရင်း ကိုယ့်အခန်းကို လာခဲ့ရင်းက အတွေးတွေ ပွားနေမိတော့တာ။

မနက်က မိစော အရမ်းငိုတာကို ခုမှပဲ သံသယတွေ ဝင်လာရတော့သည်။

မိစော ပြောသလိုပဲ သက်ပိုင်နဲ့ မိစော ချစ်နေကြရင်လည်း ကောင်းတာပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သက်ပိုင်က နွေ့ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောထားတာ ဘယ်လောက်များ ကြာသေးလို့လဲနော်။

တကယ်လို့ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်နေရင်ရော ဒယ်ဒီနဲ့ မေမေက သဘောတူပေးပါ့မလား။ သဘောမတူလို့ ခွဲပစ်ရင်တော့ မိစောလေး သနားစရာပါ။

သက်ပိုင်ကရော မိစောက တကယ်ပဲ လက်ထပ်ပါ့မလား။ အပျော်ကြတာဆိုရင် ဘာပင်လိုလုပ်မလဲ။ အတွေးတွေ စိတ်ရှုပ်ပျေးရင်း နွေ့က ရေအမြန်ချိုးလိုက်မိတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သက်ပိုင်က မိစောရဲ့ လက်ကလေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင် အားပေးရင်း ကားမောင်းနေသည်။

“အရမ်း နောက်ကျနေပြီ ကိုကိုကြီးရယ်၊ မိစော ကြောက်တယ် မိစော အရိုက်ခံရတော့မှာပဲ”

“အချစ်ရယ် ကိုကိုကြီး တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာ ကြောက်စရာလားဗျာ၊ အချစ်ကို ဘယ်သူမှ လက်ဖျားနဲ့ မထိစေရပါဘူး”

“ကိုကိုကြီးကိုလဲ ဆူတော့မှာပေါ့”

“ဆူတော့ရော အရေးလားဗျာ”

“မိစော ရပ်ရှင်ကြည့်လိုက်လို့ နောက်ကျသွားရတာ၊ မိစောရဲ့အပြစ်ပါ ကိုကိုကြီးရယ်”

သက်ပိုင်က မိစောကို သနားပြီးရင်း သနားနေရတော့တာပါ။ သနားလွန်းလို့လည်း သူမလေး မရောက်ဖူးတဲ့ နေရာတွေ လိုက်လို့ပေးမိသည်။

သူမလေး မစားဖူးတာတွေ လိုက်ကျွေးမိသည်။ သူမလေး မကြည့်ဖူးတဲ့ အဆင့်မြင့်ရုပ်ရှင်ရုံကြီးမှာလည်း ရုပ်ရှင်

ပြလိုက်မိသေးသည်။

ဒါကြောင့်ပဲ အိမ်ပြန်နောက်ကျရတာပါ။

ချစ်သူလေးက ကြောက်လန့်နေပေမဲ့ သူကလေး ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်ခိုင်မာမာ ရထားပြီးသူ့ဘာကိုမှ မကြောတော့ပါ။ ချစ်သူလေးကို ပျော်ရွှင်အောင် လုပ်ပေးခဲ့ရအတွက်ပဲ သူက ကျေနပ်နေမိတော့တာ။

အစကတော့ မှားမိတဲ့အတွက် နောင်တရမိတာ အပါ။ အမှားကြောင့်ပဲ မိစောလေးကို တာဝန်ယူရတော့ပါ ဆိုတာမျိုးက နောင်တရစရာ ကောင်းပါသည်။

အခုတော့ အချစ်ကို တွေ့ရှိလိုက်ပြီမို့ သူ နေထိုင်မရတော့ပါ။ မိစောကိုလည်း လက်မထပ်ချင်ဘဲ လက်ဝှေ့မှားမျိုး မဟုတ်တော့ တကယ်လိုလိုချင်ချင်နဲ့ လက်ဝှေ့တော့မှာဖြစ်သည်။

နွေ့ကို ညီမလေးလိုပဲ ခံစားရတော့သည်။ မျှော်အစအရာရာ ပြီးပြည့်စုံနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မိစောလို ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ မိန်းကလေးကပြီပြီး သနားကြပါ

စရာပါ။

သက်ပိုင်က အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ဒယ်ဒီနဲ့မေမေကို တစ်ခါတည်းပဲ မိစောလေးနဲ့ သူ့လက်ထပ်တော့မယ် အကြောင်း ပြောလိုက်ပါတော့မည်။

ပြီးတော့ မိစောလေးရဲ့ မိဘတွေဆီ အကြောင်းကြားပြီး အမြန်ဆုံးလက်ထပ်မည်။ ဒယ်ဒီတို့ နွေ့တို့ ရှိနေတဲ့ ဒီအိမ်ကြီးမှာလည်း သူ မနေတော့ပါ။

ဒယ်ဒီ စက်ရုံထဲက တိုက်ကလေးမှာ ချစ်သူလေးနဲ့ အတူသွားနေပါမည်။ ချစ်သူလေးကို ပျော်ရွှင်ပြည့်စုံတဲ့ ဘဝလေးတစ်ခု သူ တည်ဆောက်ပေးပါမည်။

အတွေးတွေနဲ့ပဲ သူ့ကားလေးက ခြံရှေ့ကို ရောက်လာတော့တာ။

“ကိုကို မိစော ကြောက်တယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့ အချစ်ရယ်”

ချစ်သူလေးရဲ့ ပါးပြင်နုနုကို အားပေးတဲ့ အနမ်းလေ့လာပေးလိုက်ပြီး သူက ခြံဝင်းထဲကို ရင်ကော့လို့ ကားမောင်းဝင်

လာခဲ့တော့တာ။

သူ့ရင်ထဲမှာ အချစ်ကပေးတဲ့ အင်အားတွေ၊ သတ္တိတွေ အပြည့်နဲ့ပါ။ ဒယ်ဒီတို့ရဲ့ သဘောထား၊ ဘယ်လိုမျိုးပဲရှိစမ်းပါစေ။ သူက တုန်လှုပ်မည် မဟုတ်တာ သေချာသည်။

အမွေတွေ ဘာတွေဖြစ်ရင်တောင် သူမမှုပါ။ သူ့ဘဝ အတွက် ချစ်သူလေးကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ လိုအပ်သည်။

ချစ်သူကိုသာရရင် တခြားအရာတွေကို ရယူဖို့အတွက် သူ့ စွမ်းဆောင်နိုင်မှာ သေချာပါသည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေတဲ့ ချစ်သူလေးရဲ့ အေးစက်စက် လက်ဖျားလေးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူက ဒယ်ဒီတို့ရှေ့ကို အရောက်သွားမိတော့တာ။

“ဟေ့ကောင်...သူများ သားသမီးကိုခေါ်ပြီး မင်း ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ”

မိုးချန်းသံလို ကျယ်လောင်လွန်းတဲ့ ဒယ်ဒီကြီးရဲ့ အသံကြောင့် မိစောက လိပ်ပြာလွင့်စဉ် တော့မတတ်ကို ကြောက်လန့်သွားရတော့တာ။

သိန်းမင်းတေး

ဒယ်ဒီကြီးနဲ့ မေမေကြီးရဲ့ မျက်နှာကို လုံးဝမကြည့်လို မိစောက ခေါင်းလေးငုံ့ထားရတော့သည်။ ဒီအချိန်မှာ မိစော အတွက် အားကိုးစရာက ကိုကိုကြီး တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာပါ။ ကိုကိုကြီး ခူးခဲ့လို့ မိစောရဲ့ ပန်းကလေး ကြွေခဲ့ရ ပါပြီ။ ကိုကို နှမ်းရှိုက်ခဲ့လို့ အချစ်ပန်းလေးလည်း ကြွေခဲ့ရ ပါပြီ။

ကိုကိုကြီးက မိစောကို လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့တော့ တဖွဖွ ပြောတာပါပဲ။ ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ရင်တော့လည်း မိစောရဲ့ ကံတရားပဲပေါ့နော်။

“ဟေ့ကောင်... မေးနေတယ်လေ”

“ကိုရယ် ဖြည်းဖြည်းပြောပါ”

“ဟေ့...ဒီဘာ မျက်စိရှေ့မှာ ရမ်းကားတာမျိုး လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူးကွ”

မိစောက တဆတ်ဆတ်တုန်နေတဲ့ အချိန်မှာပဲ ကိုကို ကြီးရဲ့ အေးဆေးတည်ငြိမ်တဲ့ စကားသံကို ကြားရတော့သည်။

“ကျွန်တော် မရမ်းကားပါဘူး ဒယ်ဒီ၊ မိစောက”

သိန်းမင်းတေး

ကျွန်တော် တကယ်လက်ထပ်မှာပါ။ ဒယ်ဒီနဲ့ မေမေဆီမှ တစ်ခါတည်း ခွင့်တောင်းပါရစေ။ ကျွန်တော့်ကို မိဖော့ လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါ”

“အို...”

မိဖော့က အသက်ရှူဖို့ကိုတောင် မေလျော့သွားရတော့တာ။

“ဟေ့ကောင်...မင်း တကယ်ပြောနေတာလား၊ ညည်းများနေတာလား”

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ။ ဒယ်ဒီ၊ မိဖော့၊ ကျွန်တော် တကယ်မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ လက်ထပ်မှာပါ”

“မိဖော့”

ဒယ်ဒီကြီးက ခေါ်လိုက်တာမို့ မိဖော့မှာ ဆုတ်တောင် တုန်သွားရတော့သည်။

“ရှင်...”

“ညည်းကရော သူ့ကို လက်ထပ်ချင်ရဲ့လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆိုရင် လက်ထပ်ပေးမယ်၊ ကဲ...သွား...သွားကြတော့”

“ဟို...ဘယ်လော့? လက်ထပ်ပေးမှာလဲ ဒယ်ဒီ၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အမြန်ဆုံးပဲ ဖြစ်စေချင်တာပါ”

“အေး...ကောင်မလေး မိဘတွေဆီ အကြောင်းကြားပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ် ဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒယ်ဒီ”

ကိုကိုကြီးနဲ့ မိဖော့က ဗည့်ခန်းထဲကနေ ထွက်ခဲ့မိသည်။ မျှော်လိုက်တာ ကိုကိုကြီးရယ်၊ မိဖော့ကတော့ အိပ်မက်လိုပဲ ထင်နေမိပါတယ်။

မိဖော့ အခန်းထဲဝင်တော့ ကိုကိုကြီးက ရပ်ကြည့်နေသည်။ မိဖော့ ရင်ထဲမှာတော့ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားတော့သည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ခုပဲ အတူတူနေချင်တာပါ ကိုကိုကြီးရယ်။

* * *

အခန်း (၂၂)

ထင်သားသလို အတိုက်အခံတွေ မပြောရဘဲ ဒယ်ဒို ဆီက သဘောတူညီမှုကို ချက်ချင်းရလိုက်တာမို့ သက်ပိုင်က အပျော်ကြီးပျော်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဒေါ်သန္တာတို့ လင်မယား ကတော့ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ဆွေးနွေးနေကြတော့သည်။

“ကိုရယ် သားကို လက်ထပ်ခွင့် ပြုလိုက်တာ မြန်လွန်း မနေဘူးလားဟင်”

“ခွင့်မပြုရင် ကိုဟာ သားသမီးချင်း မစာနာတဲ့သူ ဖြစ်သွားရမှာပေါ့ သန္တာ။ သူ့ဘဝအတွက် သူ့ဘာသာသူ ရွေးချယ်သွားတာ ဘာမှစိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့၊ လွတ်သာ

သိန်းမင်းစာပေ

ထားလိုက်”

တကယ်တော့လည်း ဒေါ်သန္တာက စိတ်မကောင်းဖြစ် ရုံပါပဲ။ မိစောနဲ့ လက်ထပ်နဲ့လို့ တားမြစ်လိုတဲ့ဆန္ဒ လုံးဝ မရှိပါ။

ကောင်မလေး ဘယ်လောက် သနားစရာ ကောင်းထား သလဲ၊ အခြေအနေတွေကလည်း အလွန်အကျွံ အနေအထား ဆိုတာကို ဒေါ်လုံး ပြောပြလို့ သိထားတာမို့ သားက လက် မထပ်ချင်ဘူးလို့ ငြင်းဆန်ရင်တောင် အတင်းတိုက်တွန်း ရမှာပါ။

“သားကလဲ မိုက်မဲလိုက်တာ ကိုရယ်၊ အင်းလေ သားသမီးဆိုတာ ကြီးလာရင် သူ့တို့ရင်ထဲက ဆန္ဒအတိုင်းပဲ လုပ်သွားကြတာ များပါတယ်”

“ယောက်ျားတစ်ယောက် အတွက်ကတော့ သိပ်အရေး မကြီးပါဘူးဗျာ၊ ယောက်ျားဆိုတာ မှီခိုခံရမယ့်သူ မဟုတ် လား”

“မိစောလေးကလဲ မဆိုးပါဘူး ကိုရယ်၊ ရုပ်ရည်ရေး

သိန်းမင်းစာပေ

ကလဲ သန့်ပြန်ပါတယ်။ နေတာထိုင်တာလဲ ယဉ်ကျေးပါ တယ်။ ဆင်းရဲတာနဲ့ ပညာမတတ်တာတော့ ခြွင်းချက်ပေါ့ လေ”

“ပြောရဦးမယ် ကိုရယ်၊ အဖြစ်အပျက်က ထိုင်ပင် ထားသလားလို့တောင် ထင်ရတယ်ရှင်၊ ညနေက သမီးလေး ကျောင်းက ပြန်ရောက်တာနဲ့ သန္တာကို လာပြောတယ်။ သူ့မှာ ချစ်သူရှိနေပြီတဲ့၊ အဲဒီချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ခွင့် ပြုပါတဲ့လေ”

“ဟောဗျာ”

“သန္တာ ပြောတယ်လေ ကိုရယ်၊ သားသမီးတွေဆိုတာ အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့ သူ့တို့ဆန္ဒရှိတဲ့ အတိုင်းပါပဲလို့”

“သန္တာ သဘောထားကရောဗျာ”

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ကိုရယ်၊ လက်ခံသင့်တဲ့ သူဆိုရင် လက်ခံပေးလိုက်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့၊ အတိုက်အခံလုပ်ပြီး ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲကနေ ပေးမထွက်ဘဲ ထားလို့ရတာမှ မဟုတ် ပဲလေ”

လင်မယားနှစ်ယောက်က သက်ပြင်းကိုယ်စီချပြီး တိတ်

သိန်းမင်းတင်

ပိတ်သွားကြတော့တာ။

“နောက်ဆုံးတော့လည်း ကိုတို့နှစ်ယောက်တည်းပဲ ဂျန်ရစ်ခဲ့ရမှာပေါ့လေ”

“သဘာဝပဲ ကိုရေ၊ သန္တာကတော့ ကိုယ်ရဲ့သားသမီး တွဲစိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်နေတာကိုပဲ မြင်ချင်တယ်သိလား”

“ကိုလဲ သန္တာလိုပါပဲဗျာ၊ မိဘတွေရဲ့ စွက်ဖက်မှု ကြောင့် ကိုတို့ချစ်သူနှစ်ယောက် ရင်ကွဲခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ် ဘူးဗျာ၊ ကိုတို့ရဲ့ ကလေးတွေကို ကိုတို့လိုမျိုး မခံစားစေချင် ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ စိတ်တော့မကောင်းဘူး ကိုရယ်”

ဒေါ်သန္တာက ချစ်ခင်ပွန်းရဲ့ ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပိထား က်မိတော့တာ။

“စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ အချစ်ရယ်”

“ကိုရယ်”

ဒေါ်သန္တာက အင့်ခနဲတစ်ချက် ရှိုက်ငိုလိုက်တော့ ခင်ပွန်းက အင်္ဂုတိတ်အောင် ချောဖို့အတွက် အိပ်ခန်းမီးကို

သိန်းမင်းတင်

ပိတ်လိုက်တော့တာ။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်လုံးက နွားနို့ခွက်နဲ့အတူ နွေ့အခန်းထဲ ဝင်လာတော့သည်။

“အယ်...ကြီးလုံး ကိုယ်တိုင်လား၊ မိစောရော ပြန်မရောက်သေးဘူးလား”

နွေ့ မေးတော့ ကြီးကြီးလုံးက မျက်နှာပြည့်ပြည့် ဝိုင်းဝိုင်းကြီးကို ရှုံ့မဲ့ပြီး ပြောပြတော့သည်။

“ရောက်နေပါပြီတော်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမလုပ်ရဘူးလို့ သူလူက မှာထားလို့ မလုပ်ရဘူး”

“ရှင်”

“ပြောရဦးမယ် သမီးရေ၊ မောင်သက်ပိုင်က မိစောကို လက်ထပ်တော့မှာတဲ့ ရှင်”

“ဘရားရေ ထံကယ်လား”

နွေ့က အံ့သြမိသလို ဝမ်းလည်းသာ သွားရတော့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိစော ဒုက္ခမရောက် ရတော့ဘူးပေါ့။

ပြီးတော့ နွေ့အတွက်လည်း ချီးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူး။

သိန်းမင်းစာပေ

မဟုတ်လား။

“တကယ်ပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့လည်း မိစောကံကောင်းတာပေါ့”

“ဒယ်ဒီကခရာ သဘောတူလားဟင် ကြီးကြီးလုံး”

“မင်း သဘောပဲတဲ့၊ သဘောမတူလို့လဲ ဘယ်ဖြစ်မလဲ သမီးရယ်၊ ဆရာကြီးက သဘောမတူဘူးကွာလို့ လုပ်လိုက်တာနဲ့ မိစောလေး ဒုက္ခရောက်ရမှာပေါ့၊ မိန်းကလေးဆိုတာ နာရတဲ့ဘက်က ချည်းပဲလေ၊ မောင်သက်ပိုင်ကလဲ ယောက်ျားပီသပြီး သူ့တာဝန်သူ ယူချင်တဲ့စိတ် ရှိလို့သာပေါ့ကွယ်၊ တခြားလူ အဘော်များများလို အိုင်တွေ့တိုင်း ခြေဆေးပြီး အဲဒီအိုင်ကို မေ့ပစ်ထားလိုက်တဲ့ သူမျိုးသာဆိုရင် မိစောတော့ ရေတိမ်နစ်ရမှာ”

ကြီးကြီးလုံး ပြောနေတာတွေကို နားထောင်ရင်း နွေ့က သဘောပေါက်သွားသည်။ မနက်က မိစော ငိုနေတာရယ်၊ အခု အဖြစ်အပျက်ရယ်ကို ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ပဲ နွေ့မှာ ကြက်သီးဖျန်းဖျန်း ထရတော့တာ။

သိန်းမင်းစာပေ

မိစောနဲ့သက်ပိုင် မှားခဲ့ငြိခဲ့ကြလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာပေါ့။

“သက်ပိုင်က မိစောကို ချစ်ရော့ချစ်ပါ့မလား ကြီးလုံးရယ်၊ စိတ်မချမ်းမသာကြီးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရတာမျိုး ဆိုရင်လဲ ရေရှည်မှာ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲနော်”

“အဲဒါပဲ ထူးဆန်းတာပေါ့ သမီးချေ၊ မိစောက ကြီးလုံးကို ပြောပြတယ်၊ မောင်သက်ပိုင်က မိစောကို ချစ်တယ်တဲ့လေ၊ ကြီးလုံး အထင်တော့ ကောင်မလေးကို သနားချစ်ချစ်သွားတာပဲ ဖြစ်မှာပါ”

“ဘယ်လိုပဲချစ်ချစ် ချစ်တယ် မြတ်နိုးတယ်ဆိုရင် တော့ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့ ကြီးလုံးရယ်နော်”

“သမီးလေးကတော့ တည်ငြိမ်လိုက်တာ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ကြီးကြီးလုံးကတော့လေ သမီးလေးကို မောင်သက်ပိုင်နဲ့ သဘောတူနေမိတာ”

နွေက ရယ်ရယ်မောမောပဲ ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

“နွေတို့က ကလေးကတည်းက အတူတူ နေလာခဲ့တဲ့ မောင်နှမတွေပါ ကြီးလုံးရယ်”

သိန်းမင်းစာပေ

ကြီးကြီးလုံး ပြန်ထွက်သွားတော့ နွေက စိတ်လက်ပေါ့ပါးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့သည်။

သက်ပိုင်နဲ့ မိစော လက်ထပ်တော့မှာဆိုရင် နွေဆီမှာ စိုးရိမ်ပူပန်စရာ ဘာမှမရှိတော့ပါ။

ကိုကိုရေ...

နွေတို့ အမြန်ဆုံးနီးချင်ပြီကွယ်၊ ကိုကိုကို နွေ စိတ်မချပါဘူး၊ ကိုကိုလည်း သက်ပိုင်လိုပဲ အိမ်ကအလုပ်သမား မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ထိမိငြိမိလို့ လက်ထပ်လိုက်ရပါတယ်ဆိုရင် နွေ ရင်ကွဲရမှာပေါ့ကွယ်။

တွေးရင်းကပဲ နွေက စိတ်သောကတွေ ဖြစ်ရတော့တာ။ ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက် မမြင်ရတဲ့ အန္တရာယ်တွေ အများသားနော်။

ကိုကိုရယ်...

မမြင်ရတဲ့ အန္တရာယ်တွေကို နွေ ကြောက်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုနဲ့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့ပဲ နွေ ကြိုးစားပါတော့မယ်နော်။

သိန်းမင်းစာပေ

နွေခေါင်ခေါင်က မျက်ရည်ကလေး ဒေသီပြီ ချစ်သူကိုကိုနဲ့ အမြန်ဆုံးနီးချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေနဲ့ ပူလေဘင်နေချိန်မှာ မင်နေမျိုးကလည်း အချစ်ကို သိမ်းပိုက်ပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေရလေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို မိန်းမတောင်းပေးပါတော့ မေမေ”

“မြန်လှချည်းလား သားရယ်”

“မမြန်ပါဘူး မေမေ၊ ကျွန်တော် အသက်အရွယ်နဲ့ဆို နေ့ရက်တောင်ကျနေ ပါသေးတယ်ဗျာ”

သူ့စကားကို မေမေက ရယ်မောတုံ့ပြန်သည်။

“အရင်တုန်းကတော့ သားသားနဲ့ပဲ ဘဝကိုမြှုပ်နှံမယ်ဆို”

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်မှ မချစ်တတ်သေးတာ”

“ဪ...ဪ အခုတော့ ချစ်တတ်ပြီဗျေ။ သားရဲ့ မိန်းကလေးက သားထက် ငယ်လွန်းမနေဘူးလားကွယ်”

“ဆယ်နှစ်ပဲ ကွာတာပါ မေမေရယ်၊ ယောက်ျားပဉ္စင်း မိန်းမပုခက်တွင်းဆိုတဲ့ စကားတောင် ရှိသေးတာပဲ၊ ဆယ်နှစ်

သိန်းမင်းစာပေ

ဆိုတာ မကွာပါဘူးဗျာ”

“ဟုတ်ပါပြီ ကောင်မလေးက ခေတ်ရှေ့ပြေးနေတဲ့ ဆတ်ကော့လပ်ကော့လေး ဆိုရင်လဲ မေမေကတော့ သဘောမတူချင်ဘူးကွယ်၊ ရေရှည်မှာ သားပဲ စိတ်ဆင်းရဲရလိမ့်မယ်”

“ဆတ်ကော့လက်ကော့လေး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မေမေတွေ့တာနဲ့ ချစ်သွားမှာပါ၊ ပြီးတော့ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ပညာလဲတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ မေမေ”

“နေပါဦး၊ ဘယ်သူ့ သမီးလဲ၊ ဘယ်မှာနေတာလဲ”

ချစ်သူလေးရဲ့ နေရပ်လိပ်စာကို ပြောပြလိုက်တော့ မေမေက သဘောကျသွားပုံရသည်။ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာ အရေးမကြီးပါဘူးလို့ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ချမ်းသာတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းကလေးမျိုးကိုပဲ မေမေက ချွေးမတော်ချင်မှာပါ။

ချစ်သူလေးရဲ့ မိဘနာမည်ကို ပြောပြလိုက်တာနဲ့ မေမေ့ မျက်နှာက ကြည်လင်သွားတော့သည်။

“ဪ တကယ့်ဒီတိတ်ဒီတိတ်ကျဲတွေပဲ သားရေ၊ မေမေတို့ဘက်က ကရောကပယ် သွားလုပ်လို့တော့ မဖြစ်ရဘူးဗျာ”

သိန်းမင်းစာပေ

၂၃၀

မေပုလဲဦး

မေမေက သူ့ထက်တောင်တက်ကြွပြီး သမီး တောင်း
ချင်နေတော့ သူ့မှာပြုံးရသေးသည်။
အချစ်ရယ်...
ကိုကိုတို့ အမြန်ဆုံး နီးရတော့မှာပါဗျာ။

* * *

အခန်း (၂၃)

ဒေါ်သန္တာတို့ရဲ့ သီရိဂေဟာ အိမ်ကြီးအတွင်း အပြောင်း
အလဲတွေက မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

တစ်ပတ်ဆယ်ရက် အတွင်းမှာပဲ သားနဲ့မိစောက
လက်ထပ်ပြီး သွားခဲ့ပါပြီ။

ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုး မင်္ဂလာဆွမ်းပဲ ကျွေးရတာမို့
ဘာမှ မပင်ပမ်းပါ။ အခုဆို သားနဲ့မိစောက ဟန်းနီးမွန်းတောင်
တွက်သတားလေပြီ။

ဒီရက်အတွင်းမှာပဲ သမီးကိုလည်း စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း
ပြီးသွားပါပြီ။ စာပေးပွဲဖြေပြီးတာနဲ့ သမီးလည်း လက်ထပ်

သိန်းမင်းစာပေ

သိန်းမင်းစာပေ

တော့မည်။

သမီးကတော့ ခမ်းခမ်းနားနား မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်မှာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါသန္တာဘို့လင်မယားကတော့ သားနဲ့ သမီးအတွက် စိတ်အေးချမ်းသာရပြီပဲ။ အချစ်တွေ ပြန်နုပျိုပြီး လန်းဆန်းတက်ကြွနေကြတော့တာ။

“သန္တာရေ”

“ရှင်...ကို”

“ကိုတို့လဲ မင်္ဂလာထပ်ဆောင်ရရင် မကောင်းဘူးလား ဗျာ အဟွန်း...ဟွန်း”

“သွားပါ ကလေးတွေကိုကြည့်ပြီးတော့ ကိုက ငယ်မူ ပြန်ချင်နေတာလား”

“ငယ်မူပြန်တယ်လို့ ပြောရအောင် ကိုတို့က ဘယ် လောက်များ ကြီးနေသေးလို့လဲဗျာ”

“ဟွန်း...အဘိုးကြီးဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကို ဘယ်လောက်များ ကြီးသေးလို့လဲတဲ့ ကိုကတော့လေ၊ သူများတွေကြားရင် ရယ်ကြမယ်ရှင်”

သိန်းမင်းစာပေ

ဒေါသန္တာက မျက်စောင်းလေးနဲ့ ပြောလိုက်မိတာပါ။

“အချစ်ရယ် လူကသာ အိုချင်အိုမယ်၊ အချစ်ကတော့ မအိုပါဘူးဗျာ၊ ဘယ်လိုလဲ ကိုအချစ်တွေ နုပျိုနေတုန်းပဲဆိုတာ ခုပဲ သက်ဆာပြလိုက် ရတော့မလားပြော”

ပြောပြောဆိုဆို ချစ်ခင်ပွန်းက အတင်းပဲပွေ့ဖက်ပြီး နမ်းရိုက်လိုက်လေတော့ ဒေါသန္တာမှာ ဆယ်ကျော်သက် လေးလို ရင်တွေ ခုန်လာရတော့တာ။

‘အို...ကိုကလဲ ကလေးကလား’ လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အသံလေးကတောင် တုန်ခါသွားရတော့သည်။

“အချစ်ရယ် ကိုတို့ဝေခွဲရတဲ့ နှစ်တွေအတွက် အတိုး ချပြီး ချစ်ကြတာပေါ့ဗျာ၊ မြေးတွေ တစ်လှေကြီးရတဲ့အထိ အချစ်မပြယ်ကြေးနော်”

“ကိုရယ်”

ဒေါသန္တာက ချစ်ခင်ပွန်းရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို တိုးဝင်နေ လိုက်မိတော့သည်။

စိပွားဥစ္စာရော...

သိန်းမင်းစာပေ

အချစ်မေတ္တာပါ ပြီးပြည့်စုံတဲ့နေ့တဲ့ ဘဝမှာ လိုအပ်ချက်ဆိုတာ ရှိပါဦးတော့မလားကွယ်”

ဒီလိုဘဝမျိုးကို ရောက်ဖို့အတွက် မောပန်းစွာ ဖြတ်သန်းကြိုးစားလာခဲ့ရတဲ့ အတိတ်တွေက အဝေးမှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါပြီ။

အခုတော့ ဘဝအမောတွေကို ချစ်ခင်ပွန်းရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ခိုဝင်ဖြေဖျောက်နိုင်ခဲ့ ရပြီပေါ့ကွယ်။

* * *

အခန်း (၂၄)

ရွန်းမြဲတဲ့ လရောင်က ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ် ထိုးဖြာကျနေလေသည်။

ကမ်းစပ်ကို လာထိတဲ့ လှိုင်းတွေရဲ့အသံက စည်းချက်မှန်မှန်နဲ့ ရော့သိပ်နေသလိုမျိုးပါ။

ကြင်စဉ်း ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ သက်ပိုင်နဲ့ မိစောက လရောင်ကို ခိုလှုံရင်း ပင်လယ်လေးကို ရှူရှိုက်နေကြသည်။

“ကိုကိုကြီးနယ် မိစောကတော့ ခုထိ အိပ်မက်မက်နေတာလားလို့ ထင်နေမိတုန်းပါပဲ”

မိစောက ကိုကိုကြီးရဲ့ ရင်ခွင်မှာ မှီတွယ်ရင်း ပြောနေမိတော့တာ။

တကယ်ပါပဲ။

မိစောရဲ့ ဘဝလေးက ပုံပြင်တွေထဲကလို ပြောင်းလဲ သွားခဲ့တာကိုး။ ကိုကိုကြီးရဲ့ အချစ်တွေကလည်း အင်အား ကြီးမားလွန်းလို့ မိစောမှာ အံ့ဩ ကျေးဇူးတင်နေရတော့သည်။

မိစော တကယ် ကံကောင်းခဲ့ပါပြီ။

“အဟွန်း... ခုထိအိပ်မက်လို့ ထင်နေတုန်းပဲ ဆိုရင်တော့ အိပ်မက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး သက်သေ ပြမှရတော့မယ်ဗျာ လာခဲ့”

“အို”

ကိုကိုကြီးက မိစောရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပွေ့ချိပြီး ဘန်ဂလိုရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကျွဲကြီးတွေနဲ့ ခေါ်ဆောင် လာတော့တာ။

မိစောက ကိုကိုကြီးရဲ့ တုတ်ခိုင်တဲ့ လည်တိုင်ကို အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်ထားပြီး မျက်လုံးလေး ခုံမှိတ်ထား လိုက်မိတော့တာ။

“ဟေ... ကောင်မလေး၊ ကိုကိုကြီးက ရေထဲပစ်ချလိုက်

မှာ မကြောက်ဘူးလားဗျာ အဟွန်း...ဟွန်း”

“မကြောက်ပါဘူးနော်”

“ဘာဖြစ်လို့ မကြောက်တာလဲ”

“အဟင့်... မိစောဆီက အချစ်ကပေးတဲ့ အင်အားနဲ့ သတ္တိတွေ အပြည့်ရှိပါတယ်နော်၊ ဘာကိုမှ မကြောက်ဘူး”

“ပြောတတ်လိုက်တဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို ဆုချရမယ်ဗျာ အဟွန်း...ဟွန်း”

ကိုကိုကြီးရဲ့ အချစ်တွေကြောင့် မိစောက လေဟုန်စီး သွားရတော့သည်။

“အချစ်ရယ် အရမ်းချစ်တာပဲဗျာ”

“မိစောလဲ ပြောမပြတတ်အောင်ကို ချစ်ရပါတယ် ကိုကိုကြီးရယ်”

အဲဒီနောက်မှာတော့ အချစ်အတိပြီးတဲ့ အနမ်းတွေနဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦးက ချစ်ကမ္ဘာကြီးဆီသို့ ရွက်လွင့်သွားကြလေ တော့သည်။

အခန်း (၂၅)

“နွေကလေး”

“အင်ဟင်”

“ကိုကိုကို ချစ်ရဲ့လားဗျာ”

“ပြောနေစရာ လိုသေးလို့လား ကိုကိုရယ်”

“ပြောစရာတော့ မလိုတော့ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကြားချင်သေးတယ်လေ”

“ကဲ...ကြားချင်ရင်လဲ ပြောမယ် နားထောင်၊ ကိုကိုကို မုန်းတယ်”

“ဟာကွာ”

“ထပ်ပြောမယ် အရမ်းမုန်းတာပဲ”

“နွေ နော်”

“မုန်းတယ် မုန်းတယ် မုန်းတယ်”

သိန်းမင်းစာပေ

နွေက ချစ်တဲ့ ကိုကိုကို ကျီစယ်မိတာပါ။

“က...ဒီလောက်တောင် မုန်းတာ လာခဲ့”

ကိုကိုက အတင်းဆွဲဖက်ပြီး နွေ့ကိုနမ်းတော့ နွေ့မှာ လန့်သွားရသည်။ အခုရောက်နေတဲ့ နေရာက နွေ့တို့ရဲ့ ခြံထဲမှာ မဟုတ်လား။

“ဟေ့...ကိုကို လူကြီးတွေ တွေ့ကုန်မယ်နော်...လွတ်”

“တွေ့တွေ့ပေါ့ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာပဲဟာ၊ နမ်းတော့ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ နွေ့ မကျေနပ်ရင် ကိုကိုကို ကြိုက်သလောက် ပြန်နမ်းပေါ့”

“သွားပါ လူလည်ကြီး”

ရုန်းရမ်းဖယ်ရင်းနဲ့ပဲ နွေ့က ကိုကို ရင်ခွင်ထဲကို ရောက်သွားရတော့တာ။

ခွဲငင်အား ပြင်းထန်လွန်းတဲ့ ရင်ခွင်ကြီးထဲကို ရောက်သွားတိုင်း နွေ့မှာ ပြန်မထွက်နိုင်တော့ပါ။

“အတူတူ နေချင်ပြီဗျာ”

“နေချင်တာမှာပါ ကိုကိုရယ်၊ နွေ့ ကျောင်းပြီးဖို့ တစ်လလောက်ပဲ လိုအပ်တော့ပါ”

သိန်းမင်းစာပေ

“လူကြီးတွေကို ပြန်ပြင်ပြောရအောင် အချစ်ရယ်၊
ကျောင်းမပြီးခင် လက်ထပ်တော့မယ်လို့လေ”

“အို...ရမလား ကိုကိုရဲ့”

“ဒါဆို ခုပဲ ခိုးပြေးမယ်”

“ကိုကိုနော် ပေါက်ကရတွေ”

နွေ့ အော်သံတွေက မိုးစက်မိုးပေါက်တွေလို နွေ့
မျက်နှာလှလှလေးဆီ ပြိုဆင်းလာကြတော့တာ။

“ကိုကိုရယ်” လို့ ညည်းညူရင်းနဲ့ပဲ နွေ့က ကိုကိုရဲ့
အချစ်တွေမှာ အရည်ပျော်သွားရတော့တာ။

ကိုကိုနဲ့ နွေ့တို့ရဲ့ အချစ်တွေကြောင့် ခြံထဲက ပန်းတွေ
ပွင့်ကုန်သည်။

ငှက်ကလေးတွေကလည်း တစ်ကောင်မကျန် အချစ်
တေးကို သီဆိုကုန်သည်။ နွေ့တို့ရဲ့ ခိုင်မာတဲ့ အချစ်ကြောင့်ပဲ
ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး သာယာနေတော့တာ။

ချစ်သူတိုင်း ပေါင်းဆုံနိုင်ပါစေ။

မေဂလဲဦး

သိန်းမင်းအာပေ

BURMESE
CLASSIC
2011

မေပုလဲဦး

အချစ်ကပေးသောခွန်အားများ